

EMReF

Enlightened Myanmar
Research Foundation

နယ်ခြားမှ မိုးတိမ်

သော်တာအေးလဲ့

EMReF
Enlightened Myanmar
Research Foundation

နယ်ခြားမဲ့မှူးတိမ်

သော်တာအေးလဲ့

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် နယ်စပ်ဒေသလေ့လာမှု စီမံကိန်းကို ပညာ
အလင်းပွင့်မြန်မာသုတေသနဖောင်ဒေးရှင်း (EMREF) မှ သုတေသီများက
ဦးဆောင်ခဲ့ပြီး ရန်ပုံငွေကို ယူကေနိုင်ငံ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဖွံ့ဖြိုးရေးဌာန (DFID-
မြန်မာ) က ပံ့ပိုးပေးပါသည်။

The insight border study project for this book was led by the
research team of the Enlightened Myanmar Research Foundation,
with the funding support of UK Department for International
Development (DFID, Myanmar).

အမှာစာ

မြန်မာနှင့်တရုတ်နိုင်ငံနယ်စပ်ဒေသတွင် နေထိုင်ကြသူတို့၏ လူမှုဘဝ အဖုံဖုံအကြောင်း သိကြားမှတ်သားမိသမျှတို့ကို မျှဝေလိုသည့် အရင်းခံဆန္ဒကြောင့် "နယ်ခြားမဲ့မိုးတိမ်" ဝတ္ထုတိုစာစု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ နယ်စပ်ဒေသ ဆိုသည်မှာ နိုင်ငံတော်က ဖန်တီးထားသော နယ်နိမိတ်စည်းကြောင့်သာ မြို့၊ ရွာ လူမှုဝန်းကျင်နှင့် အချုပ်အခြာအာဏာတို့ သီးခြားစီတည်ရှိရသော်လည်း လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးတို့တွင် တစ်ဘက်အပေါ်တစ်ဘက် အမှီသတ်ပြုနေရသည်မှာ ပိုင်းခြား၍မရပါချေ။ သည်သဘောကို ခြုံငုံနားလည် စေရန်အတွက် ပညာအလင်းပွင့်မြန်မာသုတေသနဖောင်ဒေးရှင်း (EMREF) က သုတေသီတို့သည် ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနား၊ လွယ်ဂျယ်၊ မိုင်ဂျာယန်၊ ကန်ပိုက် တီး၊ ဖီမော်၊ ဂန်ဖန် (ကန်းဖန်)နှင့် မြန်မာနိုင်ငံနယ်စပ်နှင့် ကပ်လျက်တည်ရှိသော တရုတ်ပြည်ထဲက ဖြတ်မာ၊ လိုင်းရင်း၊ ကျန်းဖုန်းဒေသများသို့ ၂၀၁၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလမှ မတ်လအထိ သွားရောက်လေ့လာ၍ အချက်အလက်များကို ကောက်ယူစုဆောင်းခဲ့ပါသည်။ အချက်အလက်ပြည့်စုံသော သုတေသနအစီရင်ခံစာ အပြင်၊ ရရှိလာသော တွေ့ရှိချက်များကို နယ်ပယ်အသီးသီးမှ မည်သူမဆို အလွယ် တကူနားလည်စေသည့် နည်းလမ်းဖြင့် မျှဝေပေးနိုင်ရန်အတွက် အနုပညာနှင့် သုတေသနရလဒ်ကို ပေါင်းစည်းခြင်းနည်းအားဖြင့် ဤဝတ္ထုတိုစာအုပ် ထုတ်ဝေ ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုတိုစုတွင် ဝတ္ထုတို (၃) ပုဒ်ပါဝင်ပြီး ၎င်းတို့ မှာ လွယ်ဂျယ်၊ မိုင်ဂျာယန်နှင့် ဖီမော်ဒေသက လူပုဂ္ဂိုလ် (၃) ဦး၏ ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းအပေါ်မှီတည်ပြီး ပြန်လည်ခံစားရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ပါးလျလျမိုးတိမ်” ဝတ္ထုတိုမှာ လွယ်လျယ်ရှိ ကားအသင်းတစ်ခုမှ ဂိတ်မှူး တစ်ဦးလွယ်လျယ်တွင် ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ရသည့် အကြောင်းဖြစ်ပြီး၊ “တေးသီကြီး” မှာ မိုင်ဂျာယန်းတွင် မိသားစုကို တစ်ဦးတည်းဦးဆောင်၍ မုန့်လုပ်ရောင်းနေရ သော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ဘဝအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ “စိမ်းရာက ညို၊ ညိုရာက နှိုင်း” ဝတ္ထုတိုမှာမူ ဖီမော်ဒေသ၊ လီဆူရွာလေးတစ်ရွာက အနာဂတ်မဲ့နေသော ရောဂါသည်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုထဲတွင် ပါဝင် သော ဇာတ်ကောင်များ၏ အမည်များကို ၎င်းတို့တစ်ဦးချင်းစီ၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးလုံခြုံမှု ကို အလေးထားသောအားဖြင့် လွှဲပြောင်းရေးသားထားပါသည်။

ဤနယ်စပ်ဒေသလေ့လာရေးတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသော သုတေသီများ၊ ကူညီ ပေးခဲ့ကြသော မိုင်ဂျာယန်းမှ ဆရာဇော်ဆိုင် (ILAS), ဆရာမမေရီထောင်း (WPN)၊ အင်ခေါင်းပါရီနှင့် ပါကထောင် စစ်ဘေးရှောင်စခန်းများက တာဝန်ရှိသူများ၊ ဖီမော်နှစ်ခြင်းအသင်းတော်က ဆရာတော်ဦးခေါတိုက်နှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများ၊ Htoi Gender and Development Foundation က ဆရာ၊ ဆရာမများ၊ ဘာသာပြန်ပေးသူများ၊ ပါဝင်ဆွေးနွေးဖြေကြားပေးသော ဒေသခံများ၊ နောက်ကွယ် ကနေ ပံ့ပိုးကူညီပေးခဲ့ကြသော ယူကေနိုင်ငံ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးရေးဌာန (DFID - မြန်မာ)နှင့် EMReF က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များအားလုံးကို အထူးကျေးဇူး တင်ရှိပါသည်။

အေးလဲ့ထွန်း (ခ) သော်တာအေးလဲ့
အကြီးတန်းသုတေသနမန်နေဂျာ/ စာရေးသူ
ပညာအလင်းပွင့်မြန်မာသုတေသနဖောင်ဒေးရှင်း (EMReF)

Foreword

The "Borderless Cloud" short stories collection was published to share the findings of the socio-economic lives of people living in Myanmar-China border area. Indeed, the border line is the geographic boundary that was established by the state, so that the social entities and sovereign territories were created. However, states' physical demarcation of borders oftentimes doesn't suffice to understand the border communities' social, cultural and livelihood interactions and transactions. To get understand this context, the research team from the Enlightened Myanmar Research Foundation (EMReF) visited Myitkyina, Lweje, Mai Ja Yang, Kan Pite Tee, Hpe Maw, Gan Phan in Kachin State and Pian Ma, Zhang Feng, and La Ying from China from January to March, 2019 and collected the life stories of the local residents. Besides the detail research findings report, this short stories collection book was published to reach a wider general audience from the different fields in an accessible language. This is one of the initiatives of EMReF for the arts creation in research. In this short stories collection book, there are three life stories which were created based on true facts and own narratives of three people from Lweje,

Mai Ja Yang and Hpe Maw.

The first story “Thin Cloud” features about the hidden reason of a guy from the car rental service, who came from Yangon, but settled down in Lweje to get revenge on a liar. The second story “Lovely Rope” explains about the struggles of a single mother who is selling snacks in Mai Ja Yang. The last one, “Gray after Green, Dull after Gray” tells the story of a girl who is suffering from a chronic disease and also losing the future. Giving a respect to the privacy of the respondents, the names of characters in the stories were changed.

For these stories, the author would like to express sincere thanks to the research team, Saya Nhkum Lazing Zau Seng (ILAS), Sayama Mary Tawn (WPN), the responsible persons from N Khaung Par and Parka Htawng camps, Saya U Khaw Teit and the team from Hpe Maw Baptist Church, Htoi Gender and Development Foundation, the interpreters, all our respondents, the UK Department for International Development (DFID) as our funding agency, and the program support team of EMReF.

Aye Lei Tun@ Thawda Aye Lei
Senior Research Manager/ Author
Enlightened Myanmar Research Foundation (EMReF)

သုတေသနစီစဉ်သူ၏ အမှာစာ

မြန်မာနိုင်ငံ၏ 'နယ်စပ်'၊ 'နယ်ခြား' ဒေသများသို့ လူအများစုမရောက်ရှိနိုင်ကြပါ။ အထူးသဖြင့် မလုံခြုံ၊ မငြိမ်းချမ်းဟု အများစုကယူဆသော နယ်စပ်ဒေသများသို့ရောက်ရှိမှု အလွန်နည်းပါးကြပါသည်။ လူအများစုထံတွင် ရှိနေသော အဆိုပါနယ်စပ်ဒေသများနှင့် သက်ဆိုင်သော 'အသိ' (Knowledge) သည် အမှန်တကယ်ရောက်ရှိထိတွေ့ရာမှ ရရှိသော 'အသိ'နှင့် များစွာကွာခြားကြောင်း ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိခြင်းမှ သိရှိလာရပါသည်။

နယ်စပ်၊ နယ်ခြားဒေသများနှင့် ပတ်သက်လျှင် ယခင်ရှိခဲ့သော အသိအများစုမှာ ထင်မြင်ယူဆချက်များဖြစ်နေကြောင်းကို သတိပြုမိခဲ့ပါသည်။ အကြီးမားဆုံး ထင်မြင်ယူဆချက် အလွဲမှာ တစ်ဖက်နိုင်ငံဟုပြောလျှင် ထိုနိုင်ငံရှိသူများအားလုံးကို ကိုယ်နှင့်မတူသူများဟု ခံစားမိသောစိတ်ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံတော်ပြုမြေပုံယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကားခြင်း၏ လူ့အဖွဲ့အစည်းအပေါ် သက်ရောက်မှုများဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မြေပုံကောက်ကြောင်းတစ်ခုကို ပကတိတည်ရှိသည့် နယ်စည်းတစ်ခုသဖွယ်မြင်လာပြီး နယ်စည်းအတွင်းက 'ငါတို့'၊ နယ်စည်းအပြင်က 'သူတို့'ဟူသည့်အစွဲဖြင့် ရှုမြင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တကယ် မြေပြင်ပေါ်တွင် အဆိုပါကောက်ကြောင်းတည်ရှိနေခြင်းမရှိဘဲ သဘာဝရေမြေတောတောင်များနှင့် လူသားတိရစ္ဆာန်များသာ ရှိကြပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ 'ငါတို့'ဟု ခံယူထားသော နယ်နိမိတ်အတွင်း၌လည်း 'သူတို့'ဟု ကျွန်ုပ်တို့ရှုမြင်သူများ အစဉ်အဆက်နေထိုင်ကြပြီး၊ 'ငါတို့'ဟု ကျွန်ုပ်တို့သိထားသူများမှာလည်း 'သူတို့'ဟု နိုင်ငံနယ်နိမိတ်အရ လက်ခံလိုက်ရသော နယ်မြေထဲတွင် အစဉ်အဆက်နေထိုင်နေကြကြောင်း သတိပြုခံစားခဲ့ရသည်။

နှစ်ရာပေါင်း၊ ထောင်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်တည်လာသော လူသားဘဝများကို နိုင်ငံတော်ဟုစာရင်းပေါက်ထားသည့် အခြင်းအရာအသီးသီး၏ စိမ်းကားစွာ နယ်နိမိတ်ပြု ကန့်သတ်ပိုင်ခြားနေမှုများကိုလည်း တွေ့မြင်ရပါသည်။ နယ်ခြားစည်းရိုးများဆောက်ခြင်း၊ လက်နက်ကိုင်စောင့်အကြပ်များထားခြင်း၊ နယ်စပ်ကူးလက်မှတ်များဖြင့်သာ ကူးသန်းရခြင်း၊ ဖြတ်ကူးစဉ်လက်ဗွေယူခြင်း၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းစသည့် နည်းများဖြင့် လူသားဘဝများကို နိုင်ငံတော်နှင့်အာဏာပိုင်များက ကန့်သတ်စည်းခြားကြသည်။ အချို့သောသူများအတွက် ပို၍စည်းကြပ်ခံကြရသည်။ ငါတို့နှင့်မတူဟုလည်းကောင်း၊ ငါတို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိသည်ဟုလည်းကောင်း လူအများစု၏ သတ်မှတ်ခြင်းကို ခံရသူများအတွက် နယ်ခြားစည်းမျဉ်းများသည် ပိုတင်းကြပ်သည်။ ပိုစိမ်းကားသည်။ ပိုကြမ်းတမ်းသည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် 'သူတို့'ဆိုသည့် လူမှုတံတိုင်းဖြင့် ထူထဲသိပ်သည်းစွာ စည်းခြားခံရသူများအတွက် နယ်စပ်ဒေသသည် ပို၍ကြမ်းတမ်းသည်။ သို့အတွက်ကြောင့် 'နယ်ခြား' 'နယ်စပ်'ဟုဆိုလျှင် ထင်သာမြင်သာရှိသော နယ်ခြားစည်းရိုး၊ စည်းမျဉ်းများအပြင် မမြင်နိုင်သော 'လူမှုနယ်စည်း'များကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားရမည်ဖြစ်သည်။

စိတ်အထင်၊ စိတ်အမြင်ဖြင့် 'ငါတို့'၊ 'သူတို့' ဆိုသည့် နယ်နိမိတ်၊ နယ်စည်းများ မည်သို့ပင်ဆောက်ပါစေ။ နိုင်ငံတော်နှင့်အာဏာပိုင်များက ဖြစ်နိုင်သလောက် ထင်ရှားစိမ်းကားသည့် ရုပ်ဝတ္ထုနှင့် ဥပဒေနယ်စည်းများတားပါစေ။ ပကတိမြေပြင်ပေါ်တွင် ကူးလူးဆက်ဆံထိတွေ့နေကြသော လူသားဘဝများရှိနေသည်။ လက်တွေ့ရောက်ရှိလေ့လာသည့်အခါ 'သူတို့'ဟု ထင်မိသူများသည် 'ငါတို့'ကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး၊ 'ငါတို့'ဟု ခံစားရသူများ၏ စိမ်းကားခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ 'သူတို့'နယ်နိမိတ်ဟု လက်ခံလိုက်ရသည့် နေရာတွင် 'ငါတို့'များစွာကို 'ငါတို့'နေရာများတွင် နိစ္စရူဝတွေ့နေသလို ထိတွေ့ခံစားခဲ့ရပါသည်။ နယ်ခြား၊ နယ်စပ်များသို့ သွားရောက်ထိတွေ့ဆက်ဆံသည့်အခါ လူမှုဗေဒပညာရှင် ဆိုရှယ်ပြောသည့် 'Boundaries as conceived' 'နိုင်ငံတော်နှင့်အာဏာပိုင်များက ပြဋ္ဌာန်းတည်ဆောက်ထားသော နယ်စည်း'၊ 'Boundaries as perceived' 'လူအများ၏ စိတ်အထင်၊ စိတ်အမြင်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသောနယ်စည်း'၊ 'Boundaries as lived' 'လူသားဘဝများဖြင့် အရှိအတိုင်းဖွဲ့စည်းဖြစ်တည်နေသော နယ်စည်း' ဆိုသည့် နယ်စည်း

နယ်ခြားမဲ့မိုးတိမ်

အသီးသီးကို ထိတွေ့သိရှိခဲ့ရပါသည်။ နယ်စည်းအသီးသီးကြားမှ လူသားဘဝများကို လူသားအချင်းချင်း သိမြင်၊ ခံစား၊ စာနာနားလည်မှုဖြင့် လူသားများ ခံစားကြုံတွေ့နေရသည့် ဒုက္ခဆင်းရဲများကို ဖြေရှင်းကုစားနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်သော ကြောင့် နယ်ခြား၊ နယ်စပ်နှင့်ပတ်သက်သော သုတေသနကို ပြုစုရန် စီစဉ်ခဲ့ပါသည်။ လေ့လာတွေ့ရှိချက်များကို လူသားများပိုမို ခံစားနားလည်နိုင်ရန် ရသဖွဲ့ဝတ္ထုတိုပုံစံများဖြင့် တင်ဆက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ခံစားနားလည်နိုင်ကြမည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ နယ်ခြား၊ နယ်စပ်နှင့် နယ်စည်းခံလူသားဘဝများအကြောင်းကို ထပ်မံလေ့လာ၍ လူသားအားလုံးနှင့်အတူ ဝေမျှခံစားပါဦးမည်။

မြတ်သက်သစ္စာ

ဝညာအလင်းပွင့်မြန်မာသုတေသနဇာတိဇာနည် (EMRF)

၂၀၁၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၅ ရက်

ပါးလျလျ မိုးတိမ်

(၁)

ခင်ဗျား ဘယ်လိုမေးလိုက်ပါလိမ့်။ အိမ်ကို မလွမ်းဘူးလား၊ အိမ်မပြန်ချင်
ဘူးလား..... ဟုတ်လား။

မလွမ်းတဲ့သူ ဘယ်သူရှိမလဲဗျာ။ အိမ်နဲ့ မိုင် ၅၀၀ ကျော် ဝေးတဲ့အရပ်မှာနေ
တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်နေ့မှ အိမ်ကိုမေ့မရဘူး။ အမာ (အမေ) လည်း ကျွန်တော့်ကို
မျှော်နေရောပေါ့။ အမာ့ဘဝမှာ ကျွန်တော်တို့ပဲ ရှိသလို ကျွန်တော့်ဘဝမှာလည်း
အမာပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အိမ်မပြန်နိုင်သေးဘူး။ အတောင်ကျိုး
ငှက်ဟာ အသိုက်ရှိရာကို မှန်းဆပြီး ရေခဲပြင်မှာ အေးခဲရင်း သေဆုံးရတော့မယ်
ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

ရန်ကုန်ကနေ မူဆယ်ကို ကုန်ကားနောက်လိုက်အဖြစ် စလိုက်တုန်းက
ရေဒီယိုကလွှင့်လို့ ကြားဖူးတဲ့ အင်္ဂလိပ်သီချင်းလေး တစ်ပုဒ်ရှိတယ်။ '500 Miles'
တဲ့။ အဲဒီတုန်းက နယ်မြေငြိမ်းချမ်းသေးတဲ့ကာလ၊ နေဝင်စီးငြိမ်းဆိုတဲ့ကာလ၊
တောင်ပြာတန်းမှာ တောင်ခိုးနဲ့ယမ်းခိုး ရောစပ်နေတဲ့ကာလမို့ အခုလို နယ်စပ်ကို
လာတဲ့ခရီးဆိုတာ လွယ်လှတာမဟုတ်ဘူး။ လမ်းခရီးမှာ မနားချင်ချင်၊ နားချင်ချင်
တစ်ထောက်တစ်ပုံနားပြီးမှ ခရီးဆက်ရတာ။ တောင်တက်လမ်းကို ကားဘီး
စလိမ့်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့တတွေဟာ သတိအနေအထားနဲ့ နေရပါတယ်။
ညောင်သီးလည်းစား၊ လေးသံလည်း စွင့်ဆိုသလိုပေါ့။ အဲလိုအခါမှာ တောင်ကြော

တွေ့ရဲ့အလယ်မရောက်မီ နားနေကျထမင်းဆိုင်က တရုတ်ဖြစ် ရေဒီယိုလေးဆီက ကြားရတဲ့ အဲဒီသီချင်းကိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ နားမလည်ဘဲနဲ့တောင် တရှိုက်ရှိုက် မက်မက် ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဟုတ်တယ်။ သီချင်းကို နားမလည်ပေမယ့် ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ ခပ်အေးအေး ဆိုပုံလေးကို ကြားမိတိုင်း ကျွန်တော့်နှလုံးသားတစ်ခုလုံး လှုပ်ခါရတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ဒရိုက်ဘာကိုသောင်းအေးက ကျွန်တော်တို့ထက်စာရင် ပညာတတ် တယ်။ အေးလေ.... ဆယ်တန်းကို (ခ) နဲ့ အောင်ဖူးတယ်ဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ကျွန်တော်တို့ထဲမှာ လူထွင်ကျယ်ပေါ့။ ဗဟုသုတအိုးကြီးပေါ့။ ဆရာတစ်ဆူ လို မင်းမူနိုင်သူပေါ့။ ထားပါတော့လေ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုမေးမိ တယ်။ “ဒီသီချင်းက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျာ” ဆိုတော့ ကိုသောင်းအေးက “အိမ်နဲ့ ဝေးလို့ဆိုတဲ့သီချင်း.... သီချင်းနာမည် အဓိပ္ပာယ်က မိုင် ၅၀၀ ပေါ့ကွာ”တဲ့။ ဪ..... တိုက်ဆိုင်ပုံများနော်။ အဲဒီနောက်တော့ လူက အချိန်အားရရင် သီချင်း တေးသွားကို ပါးစပ်ဆိုင်းနဲ့ ခပ်တိုးတိုး ညည်းမိတယ်။ နှုတ်ကသာ ဖွဲ့ညည်းနေ တာ။ ရင်ထဲမှာတော့ ဗလောင်ဆူနေတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို အသနားခံနေတဲ့ အမာ ရဲ့ မျက်နှာအိုလေးဟာ အာရုံမှာ တရေးရေး ပြန်ပေါ်လာလေ။ ကျွန်တော့်ရင်မှာ မချီလေပါပဲ။ ဒါတောင် ကျွန်တော်ဟာ အမေအိုရဲ့ စက်ကွင်းပြင်ပက မိုင် ၅၀၀ ကို လုံးလုံးလျားလျားရောက်သေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ မူဆယ်နဲ့ရန်ကုန် သွားချည် ပြန်ချည်ပေါ့။

“ပေါ်တာပဲ အဆွဲခံရမလား၊ တိုက်ပွဲကြားမှာပဲ ညှပ်နေမလား၊ ဒီအထဲ လမ်းခရီးကလည်း ကြမ်းသေးတယ်.. ကားတစ်ခုခုဖြစ်မလား၊ လူပဲ ငှက်ဖျားမိလာ မလား..... ပူလိုက်ရတာကွယ်..... မင်း အိမ်ကနေ ထွက်သွားတိုင်း အမာဟာ အရူးတစ်ယောက်လို ကျန်ခဲ့ရတာ မသိဘူးလား သားရယ်”

အမာဟာ “ဗေတာ” “မောင်စိုး” “အမာ့ သားလေး”။ သည်လို တဖွဖွရွတ်ပြီး မျက်ရည်တလည်လည်နဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ညှပ်နှုံးစေခဲ့တယ်။ အိမ်အပြင်ဝကို ခြေလှမ်းစလှမ်းလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး အမာ မျက်ရည်ကျ နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိပါတယ်ဗျာ။ ဒါဟာ ကျွန်တော်နဲ့ အပြီးသတ်ခွဲခွာတာမျိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လည်း သူဟာ ကြိုပြီးတွေးသတဲ့။ အဲလိုမှမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ကိုပြန်လာနိုင်ရင်တော့ သေရွာက ရှင်ပြန်ထမြောက်လာသလို အမာ့ဘဝဟာ ရက်ပိုင်းလောက်တော့ သစ်သစ်လွင်လွင်ရှိပြန်ပါတယ်။

အမာ။ အမာဟာ လူက ပိန်ပိန်သေးသေးပေမယ့် လောကဓံကို အတော် လေး ခါးစောင်းတင်ပြီး ဘာမထီဟန်နဲ့ မျက်နှာဝင့်ပြတတ်တဲ့ မိန်းမပေါ့။ ဒါပေမယ့်

သားသမီးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ အင်မတန်မျက်ရည်လွယ်တယ်။ အထူးသဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ကနေ စုံကန်ပြီး ထွက်တော့မလားဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ အမြဲစိုးရိမ်တတ်သူပဲ။

“ဗေတာနဲ့ ဗေတီဟာ မာမာရဲ့ စိတ်နဲ့ကိုယ်ပဲ” ဒီနှစ်ခု ကွဲကွာလို့မရဘူး..... ဒီသားနဲ့ သမီး နှစ်ယောက်ပေါင်းလို့မှ မာမာတစ်ယောက်ဖြစ်တာ”

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကတည်းက စွန့်လွှတ်စွန့်စားစိတ်တွေများပြီး ဂျို(ချို) တပြပြ ဟန်ရေးကြုံနေတဲ့ ကျွန်တော်၊ အသိုက်ကိုခွာပြီး အိမ်နဲ့ဝေးရာ အရပ်ဒေသမှာ အလုပ်သွားလုပ်ပြီး ကြီးပွားဖို့ကိုသာ အမြဲအိပ်မက်မက်နေတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို ရိပ်မိတိုင်း အမာ့ခမျာ စိတ်မချမ်းမြေ့ရှာဘူး။ ဟုတ်တာပေါ့။ အမာ့ဘဝမှာ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ကမ္ဘာတည်ဆောက်ထားရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတာပေါ့။ ပါပါဆုံးတော့ ကျွန်တော်က ခြောက်နှစ်၊ ကျွန်တော့်ညီမလေးက လေးနှစ်။ ငယ်သေးတော့ ကျွန်တော် သိပ်တော့ မမှတ်မိလှဘူး။ ဒါပေမယ့် မှတ်မိသမျှ ကျွန်တော့်သိစိတ်မှာတော့ အိမ်နံရံကို ခေါင်းမှိုပြီး မျက်ရည်တသွင်သွင်ကျနေတတ်တဲ့ အမာ့ရဲ့ နွမ်းဖတ်ဖတ်ကိုယ်ဟန်ကိုပါ။

အမာဟာ ဟိုတုန်းကတော့ ဒီလိုပိန်ပိန်သေးသေး ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ လူကောင်သေးပေမယ့် အသားညိုညိုစိုစိုနဲ့ ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ် ချစ်စရာလေးပါ။ နောက်တော့ ခါလာကြီး(အဒေါ်အကြီးဆုံး) အကြံပေးလို့ သူနဲ့အမာ နှစ်ယောက် သား တာမွေအပိုင်းထိပ်နားမှာ အလင်းထမင်းဆိုင်လေးဖွင့်ဖြစ်တယ်။ စားပွဲတစ်လုံးချပြီး အိမ်ကနေ အရံသင့်ချက်လာတဲ့ ဟင်း လေး၊ ငါး၊ ခြောက်မျိုးကို ငရုတ်သီးကြော်လေး၊ သီးစုံပဲကုလားဟင်းလေးလည်းပါတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အာခေါင်စိုအောင်တော့ စားလို့ဖြစ်ကြတယ်လေ။ ည (၆) နာရီကနေ မနက် (၂) နာရီခွဲလောက်အထိ အမာတို့ရောင်းကြတယ်။ ပြီးရင် ဆေးကြောသိမ်းဆည်းကြနဲ့ဆိုတော့ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်ဟာ ပဲပြုတ်သည်အထွက်၊ အမာအိမ်အဝင်လို့ မှတ်ရလိမ့်မယ်။ အဲ့ကရတဲ့ ဝင်ငွေလေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ ပညာရေးကို အသက်ဆက်စေခဲ့တယ်။

တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ အံ့ကြွမလာတဲ့ သိမ်ငယ်စိတ်ဟာ ပြင်ပကမ္ဘာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စည်းအထပ်ထပ် တားမိစေခဲ့သလားလို့။ အမာ မျှော်လင့်ချက်တွေ အိပ်မက်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပုံအော့ခဲ့ပါစေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ တော်လှန်ပုန်ကန်ချင်တဲ့စိတ်တွေ များနေခဲ့တာပဲ။ ဘာကို တော်လှန်ချင်မှန်း၊ ဘာကို ပုန်ကန်ခြင်းမှန်းလည်း ရေရေရာရာ မရှိပြန်ဘူး။ အတန်းကျောင်း

စာသင်ခန်းထဲက ဆရာမကို မုန်းတယ်။ ဆရာမမျက်နှာရအောင် စာကြိုးစားပြုလိမ္မာပြုနေတဲ့သူတွေကို မုန်းတယ်။ အာရဗီကျောင်းမှာ ကိုရ်အာန်ရဲ့ စူရာဟ်ကို အာဂုံဆောင်နိုင်ဖို့ ပြိုင်ဆိုင်ကြတဲ့သူတွေကို မုန်းတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကလေးကချေလို သဘောထားပြီး အထင်သေးတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်တတ်တဲ့ ဗလီမွတ် သဝါလီအချို့ကိုလည်း မုန်းတယ်။

အဲလိုနဲ့ အတန်းကျောင်းစာသင်ခန်းကိုရော၊ သောကြာနေ့တိုင်းသွားရတဲ့ ဂျမ္မာအိ စုပေါင်းဝတ်ပြုပွဲဆိုတာကိုရော လူထူထူရှိတဲ့အရပ်မှန်သမ္မာဒီကို ရောက်ဖို့ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ လေးလံလာပါတယ်။ စည်ပိုင်းအတွင်းကိုဝင်ဖို့ နှေးကွေးသလောက် စည်းပိုင်းအပြင်ကိုထွက်ဖို့ကျတော့ ငှက်မွေးတစ်စလို့ ပေါ့ပါးနေပြန်ရော။ လေထုသယ်ဆောင်ရာ အရပ်မှန်သမ္မာ လွင့်မျောလိုက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသလိုပေါ့။

ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း အခါခါကျပြီး အသက်နှစ်ဆယ်နားလည်း နီးလာရော ကျွန်တော် ကျောင်းဆက်မတက်ချင်တော့ဘူး။ အမာကလည်း ဒါကို ရိပ်မိတယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို လွတ်မြောက်စေခဲ့တာက ကြာကြာ (အဖေဘက်က တော်ရတဲ့ဦးလေး) ပါ။ ကြာကြာက မေးတယ်။ "မောင်စိုးမင်း အပင်ပန်းခံနိုင်လား၊ ကုန်ကားလိုက်ချင်လား" တဲ့။ ကျွန်တော်ဖြင့် အချိန်ယူပြီးတောင် မစဉ်းစားလိုက်မိဘူး။ ခပ်သွက်သွက်ခေါင်းကိုညိတ်ပြီးနောက် လူလည်း စွေကနဲ ကုန်ကားပေါ် ပါလာတော့တာပဲ။ အမာကတော့ ကျွန်တော့်ကို တားမရတဲ့အဆုံး "အိုး အလ္လာ.... ကျွန်မသားလေးရဲ့ အသက်နဲ့ခန္ဓာကို စောင့်ရှောက်သနားတော်မူပါ" လို့ ဆုတောင်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်။ သူတတ်နိုင်တာ ဒါပဲ ရှိတော့တာကိုး။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်နဲ့တဖြည်းဖြည်းဝေးရာကနေ ရံဖန်ရံခါ ဝေးကွာပြတ်တောက်လာပါတယ်။ ဒီကတစ်ဆင့် လုံးလုံးလျားလျားဝေးဖို့ အခြေအနေတွေ ဖန်တီးလာပြန်ရော။ အခုဆိုရင် အိမ်ကထွက်လာတာ အနှစ် ၃၀ နီးပါးရှိပြီပေါ့။ အဲဒီဆယ်စုနှစ်သုံးခုစာ အပိုင်းအခြားရဲ့တစ်ဝက်မှာတော့ အိမ်ကို လုံးလုံး မပြန်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မညာချင်ပါဘူး။ အိမ်ကို ပြင်းပြင်းပြုပြုကို လွမ်းပါတယ်။ နွေရယ်၊ မိုးရယ်၊ ဆောင်းရယ်မှ မတုတ်ပါဘူး။ ကလေးချိုပိုးလာတဲ့ မိခင်တွေမြင်တိုင်း၊ အစာခွံနေတဲ့ ရင်ခွင်ပိုက်သားသည် အမေတွေတွေ့တိုင်း၊ သားသမီး အိမ်အပြန်လာကို ကျွန်တော့်ကားဂိတ်မှာ လာစောင့်ကြိုနေတဲ့ အသွင်ကွဲတဲ့ အခြားသော အမာတွေကိုမြင်တိုင်း အမာ့ကို လွမ်းလှပါတယ်။ အမာဟာ ကျွန်တော်ပြန်အလာကို ခိုအိမ်နဲ့တူတဲ့ မှောင်မည်းညစ်ထေးတဲ့တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးရဲ့ဝရံတာကနေ အမြဲတမ်း မျှော်ကြည့်နေမလား။

သည်အတွေးကြောင့် ကျွန်တော် ဆွေးရပါတယ်။

အခုတော့ တစ်နေ့တစ်ကြိမ် ဖုန်းပြောခွင့်ရနေလို့ အိမ်အလွမ်းဝေဒနာ သက်သာနိုင်တာ။ အရင်တုန်းကလို တယ်လီဖုန်း ရှားပါးတဲ့ခေတ်ဆိုရင်တော့ အမာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်လောက်သာ အကြောင်းကိစ္စရှိမှ ပြော နိုင်တယ်။ ပြောပြန်တော့လည်း "အမာ... နေကောင်းလား၊ အမာ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်" ဒီစကားကိုပဲ ကျွန်တော့်မှာ အလွတ်ကျက်ထားသလို နှုတ်က အခါခါရွတ်မိနေတယ်။ အမာက လည်း ထုံးစံအတိုင်း "ဗေတာ... အဲဒီဘက်မှာ ငြိမ်းချမ်းရဲ့လား... ပြန်လာခဲ့တော့ ကွယ်... အမာ မင်းအတွက် တစ်ရက်မှ စိတ်မအေးဘူး" တဲ့။ သူကလည်း ဒါကိုပဲ တွင်တွင်ပြောတယ်။

ဝေးခဲ့ပြီပေါ့... အမာရေ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ချပါ အမာ။ အမာ့သားဟာ အမာ့ ဆီကို ခေါင်းမော့ရင်ကျောပြီး ပြန်လာမှာပါ။ ထုပ်ပိုးလာတဲ့အိပ်မက်ဟာ ကိုယ်ပေါ် ကို ပိကျလာစေမယ့် ဝန်ထုပ်မဟုတ်ဘူး၊ မီးပုံးပျံများလို အထက်ကိုမြင့်ပေးမယ့် လောင်စာပါ။ အမာ့သားဟာ ဝေးဝေးမြင့်မြင့်ပျံမယ်။ တိမ်ညွန့်တိမ်စွယ်ပေါ်မှာ ခြေဖျားထောက်နိုင်ပြီဆိုမှ အမာ့ဆီ ပြန်လာမှာပါ။

ကုန်ကားပထမအခေါက်မှာကတည်းက သည်လိုပဲ ကျွန်တော် ကြွေးကြော် ခဲ့ပါတယ်။ အခုများတော့ ဝတီဘုံဖျားဆီအသာထားလို့ ကျွန်တော်ဟာ ပင်လယ် ထဲမှာ ရေငတ်နေရပါတယ်။ လမ်းလျှောက်ရင်း လမ်းပျောက်နေရပါတယ်။ လှောင်အိမ်ထဲမှာ အတောင်ပံခတ်နေမိပါတယ်။ ငါးများချိတ်ကို မြင်လျက်၊ သိလျက်က ကိုယ့်အလှည့်ကျရင် ကံကောင်းနိုးနိုး မျှော်လင့်စိတ်နဲ့ ငါးစာကို ပြေးဟပ်ဖို့ ကြိုးစားနေမိပါတယ်။

ခင်ဗျားလည်း ကြားဖူးမှာပါ။ တောတွင်းဥပဒေမှာ မျက်လုံးတစ်ဖက်အတွက် မျက်လုံး၊ လက်တစ်ဖက်အတွက် လက်ဆိုသလို တူညီမျှတဲ့ အစားထိုး ပြစ်ဒဏ် ဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားသင့်တော်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ဖြစ်ဖြစ် မရှိပါဘူး။ ဆုံးဖြတ်ပေးမယ့် တရား စီရင်ရေးစနစ်လည်း မရှိပါဘူး။ လျင်သူစားစတမ်းဆိုတဲ့ ကိုယ့်ကြံ့ခွာကို ကိုယ် စောင့်ရှောက်ရတဲ့အဖြစ်မျိုးပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီနေရာ ဒီဒေသဟာလည်း ကျွန်တော့် အဖို့တော့ သားရဲတွင်းဆန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် တရားမျှတမှုဆိုတာကို ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေဖို့ အမာ့မျက်ရည်ကိုရော၊ ကျွန်တော့်ဘဝကိုပါ စတေးလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ တစ်ဘဝလုံးစာ ရှုံးနိုင်မှုအတွက် ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် အလိုချင်ဆုံးက "တရားမျှတရေး" ပါ။ ကြီးပွားဖို့ စိတ်ဇောသန်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်တော် ဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာထက် ပိုအရေးကြီးတဲ့အရာကို အခုအချိန်မှာ ငတ်မွတ်

တောင့်တမိတယ်။ လောကကြီးဟာ ထိုက်တန်တဲ့ရလဒ်တစ်ခုတော့ ပြန်လည် တုန်ပြန်ပြီး ပေးကိုပေးတယ်ဆိုတာမျိုး ကျွန်တော် ယုံကြည်လိုက်ချင်ပါတယ်။

(၂)

အားရှောင်။ သူ့နာမည်ကို စိုင်းလုံလို့လည်း ပြောတယ်။ မိုးမြင့်လို့လည်း ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သူ့ကို အားရှောင်လို့ပဲခေါ်ကြတယ်။ သူက တရုတ်လား၊ ရှမ်းလား၊ ဗမာလား ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်သိတာက အားရှောင်က ဘာသာစကားသုံးမျိုးလုံးတတ်တယ်။ လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိတယ်။ အသားကတော့ ကြေးနီရောင်၊ မျက်ပေါက်က ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။ ဒီကောင်က ကျွန်တော့်ထက် ငါးနှစ်လောက်ငယ်ပေမယ့် ကျောက်လောကအတွေ့အကြုံမှာ တော့ ကျွန်တော့်ထက် ဆရာကျပါတယ်။ အင်း.. ဆရာကျလို့ပဲ.....။

ကဲပါလေ.... ထားပါ။ အခု ဒီကောင်ကိုမြေလှန်ရှာဖို့ ကျွန်တော့်ဘဝ သက်တမ်းတစ်ဝက်ကို ဒီလွယ်ဂျယ်မှာ လာပြီးမြှုပ်နှံထားတာ။ တကယ်လည်း ကျွန်တော် ဒင်းကို မြေလှန်ရှာခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော် လက်လှမ်းမီသလောက်၊ ခြေထောက်သွားသလောက်၊ မျက်စိရောက်သလောက်ပေါ့လေ။ သမုဒ္ဒရာဟာ ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ရေအရောင်ကွဲပြားစေခြင်းနဲ့ သဘာဝလောကဟာ ရေပြင် ကို နယ်နိမိတ်စည်းမျဉ်းသတ်မှတ်ပေးထားပါတယ်။ သည်တော့ လောကတစ်ခု နဲ့တစ်ခုဆိုတာ သိပ်တော့လည်း မကျယ်ပြောလှပြန်ဘူး။ ရေစီးကြောင်း အလှည့် အပြောင်းတိုင်း ဆုံတွေ့ရနိုးနိုး ကျွန်တော် စောင့်နေခဲ့တယ်။

ခက်တာက အားရှောင်က ပင်လယ်ဖျံ။ သူဟာ လွတ်မြောက်နေဆဲပဲ။ သူဟာ ကွေ့ရှောင်နိုင်နေဆဲပဲ။ သူဟာ လှည့်ပတ်နိုင်နေဆဲပဲ။ ဟိုးတစ်နှစ်က ကျန်းဖုန်းက အသိတစ်ယောက်ကလှမ်းပြီး ကျွန်တော့်ကို သတင်းပေးတယ်။ အားရှောင်နဲ့ အတော်လေးတူတဲ့သူတစ်ယောက် ကျန်းဖုန်းမှာ ခဏခဏတွေ့နေရ တယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း သေချာအောင် ပြန်ပြီးစုံစမ်းခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီသ တင်းကြားပြီးကတည်းက နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ သံချေးတက်လုလုစားကို မြိနေအောင် ကျွန်တော် ပြန်သွေးဖြစ်တယ်။ ဒီအရေး၊ ဒီတရားမှာတော့ ကျွန်တော် ဟာ စီရင်သူဖြစ်ရစေမယ်ပေါ့။

တကယ်တော့ ကံကြမ္မာဟာ လှည့်ဖျားလွန်းလှပါတယ်။ ကျွန်တော့်အိပ်မက် က ကြီးပွားဖို့သက်သက်၊ စီးပွားရှာဖို့သက်သက်ပါ။ အခုလို လူတစ်ယောက်ကို စမုံ တုန်းပစ်ဖို့ အမုန်းစိတ်နဲ့ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ လာပြီးရှင်သန်ရလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဘူး။ ဘယ်လိုများ ဒီလိုအနေအထားကို ရောက်လာပါလိမ့်လို့

စဉ်းစားမိရင် အတော်လေးလည်း အံ့သြမိတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က စနစ် တကျ အကွက်ချစ်စဉ်ပေးထားသလိုပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဇော်ဝင်းထွဋ်ရဲ့ “ဂျစ်ပစီမိုးတိမ်” သီချင်းထဲကလို “ကြိုတင်ကာ ဇာတ်ညွှန်းဖတ်မလာသူ” ပေါ့။ ဒါ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်ဟာလည်း တကယ့်ကို ဂျစ်ပစီမိုးတိမ်ပဲကိုး။

၁၉၉၀ ခုနှစ်ရှေ့လျှောက် သက္ကရာဇ်တွေဟာ ရင်တထိတ်ထိတ် စွန့်စားခန်း တွေနဲ့ ပြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်တုန်းက ဒီမှာတိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒီဘက်တွေက ဒီလောက်လည်း ဖွံ့ဖြိုးမနေဘူး။ တိုက်တာအိုးအိမ် တွေ အခုလိုစည်ကားမနေသေးဘူး။ ရွာသာသာပဲ။ အခု တရုတ်ဘက်ကိုပို့မယ့် ဆန်အိတ်တွေကိုထားတဲ့ ဆန်ပိုဒေါင်တွေရှိတဲ့နေရာက သူချိုင်းပေါ့။ ဒီဘက်တွေ မှာ တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်နဲ့ အစိုးရတပ်တွေ ပစ်ကြခတ်ကြသလို၊ မူဆယ် လမ်းမှာလည်း တိုက်ပွဲတွေ ကြုံကြားကြုံကြားရှိတာပဲ။ ပြီးတော့ မှောင်ခိုအကင်း မသေတဲ့ကာလမှာ အကောက်ခွန်ဟာ အတော်ကြီးကို တန်ခိုးထွားခဲ့တာ။ ကြီးပွားဖို့မပြောနဲ့၊ မိသားစုတစ်နိုင်စားရေးသောက်ရေးအတွက် သယ်လာတဲ့ မှောင်ခိုကုန်ပစ္စည်းနဲ့ ဘဝကိုအလဲအထပ်လုပ်လိုက်ရတဲ့ မိန်းမပျိုလေးတွေလည်း ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှာ အများကြီးပဲ။ ရွက်နုအဖူးအသစ်မှာ ညှိုးရော်ပြီး ကြွေလွင့် ခဲ့ရသူတွေပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာ ပြောခွင့်မရှိပါဘူး။ တားခွင့်မရှိပါဘူး။ ငိုခွင့်မရှိပါဘူး။ အဲ... ပြီးတော့ ကြာကြာလည်း ရင်နာမနေအားပါဘူး။ မျက်နှာလွှဲ ထားရမယ်၊ ပြီးတော့ နေဝင်ရင် အသံတိတ်ရမယ်၊ မီးပိတ်ရမယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ လိုက်နာရတဲ့စည်းကမ်းပါ။

ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကုန်ခါနီးတော့ နည်းနည်းလေး ပိုပွင့်လန်းလာပြီ။ ကုန်စည်စီးဆင်းမှုကလည်း အရင်ကထက် ပိုသွက်လာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကဏန်းသယ်တဲ့ ကားဒရိုက်ဘာအဆင့်ကို ရာထူးတိုးမြှင့်ခံရပါပြီ။ ရန်ကုန်ကနေသယ်လာတဲ့ ကဏန်းတွေကို မန္တလေးမှာ နည်းနည်းပြန်သန့်စင်ရပါ တယ်။ အဲ့လမ်းခရီးကိုသွားခဲ့ရတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ တိုက်ပွဲနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် နယ်မြေမငြိမ်းချမ်းတာနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ လမ်းခရီးမကောင်းတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လမ်းခရီးနှောင့်နှေးခဲ့ရတာတွေများတော့ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းသူဖြစ် လာတဲ့အခါ ခရီးလမ်းကြန့်ကြာရတဲ့အဖြစ်မျိုး ထပ်ဖြစ်မှာ အတော်လေးကြောက် မိတယ်။ အထူးသဖြင့် တိုက်ပွဲတွေ တကျော့ပြန်လာမှာကိုပေါ့။ လမ်းခရီးမကောင်း တာက အဆင်ပြေသွားမယ့်အချိန်ကို မှန်းလိုရတယ်။ တိုက်ပွဲကတော့ မပြီးဆုံးနိုင် တဲ့ အိပ်မက်ရှည်ပါ။ အိပ်မက်ကနေ နှိုးပေးခွင့်မရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အိပ်မက် မက်သူတွေ သူ့အလိုလို နိုးထလာမယ့်အချိန်ကို စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ရတာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့က စိတ်ရှည်နိုင်တယ်ထားဦး၊ အကယ်၍များ လမ်းခရီးမှာ အတော်လေး ရက်ကြာသွားရင် ကျွန်တော့်ကဏန်းတွေကတော့ စိတ်ရှည်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကဏန်းတွေက အပူချိန်မမျှရင် သေကုန်ရောပဲ။ တရုတ်ဘက်က အရှင်ပဲလိုချင်တော့ အဲလိုအချိန်မှာဆိုရင် ဆုံးရှုံးမှုများပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သယ်ရတာက ဖော့ပုံးတွေနဲ့သယ်ရတာပါ။ ကုန်ကားတစ်စီးဆိုရင် ဖော့ပုံးပေါင်း ၅၀၀ ကနေ ၆၀၀ အထိ ဆုံတယ်။ ကဏန်းပျော့ဈေးကွက်က အခုနောက်ပိုင်းမှ ခေတ်စားလာတာ၊ ကျွန်တော်တို့တုန်းက ဂဏန်းအခွံမာပဲ တင်ပို့ခဲ့ရတယ်။ နှစ်ရက်လောက်နောက်ကျတာနဲ့ ဖော့ပုံးထဲမှာ ကဏန်းတွေ သေနှင့်နေပြီ။ သူက သေရင် အသားတွေဆွေးပြီး ပုပ်လာတာကနေ ပုံးတစ်ခုလုံးက ကျန်တဲ့ကဏန်း တွေပါ သေကုန်တော့ တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင်သေတာနဲ့ ဖော့ပုံးအသစ်လဲပေးရ တယ်။ အတော်လေး သတိထားရပါတယ်။ ပိုပြီးလည်း တာဝန်ကြီးတယ်။ အဲဒီ တုန်းက မြတ်များမြတ်မလားဆိုပြီး မူဆယ်ကို ငါးခြောက်တွေယူလာပြီး ရောင်း သေးတယ်။ မကိုက်ပါဘူးဗျ။ မှာတာက အချိန် လေး-ငါးဆယ်ပဲ မှာကြတာ။ သူများတွေက ကုန်ကားလိုက်သယ်ကြတော့ ကျွန်တော်က စားလောက်ရုံပဲရပါ တယ်။ ဒါတောင် အကြွေးကျလို့ အရင်းပြုတ်တာ ရှိသေးတယ်။

နောက်တော့ ဂျစ်ပစီမိုးတိမ်ဟာ အခြားသော အရပ်တစ်ပါးဆီကို လွင့်ရပြန် ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ငြိမ်းမြလေမလားဆိုပြီး စိမ်းသောမြေဆီကို ဦးတည်ခဲ့တာ ပါ။ ကျွန်တော်က ကားဘီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်တော့ ဟုန်ပန်းကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရတယ်။ ဘီးလှိုင်းကို ကိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုက်က ကျောက်ဆည် နားက ဇလဲကျေးရွာဝန်းကျင်မှာပေါ့။ ကျွန်တော့်အလုပ်က မြေကြီးသယ်တဲ့ ကားဘီးတွေကို ပြင်ပေးရတာ။ လုပ်ငန်းသဘောအရ အလုပ်နဲ့အငြိမ်ကတော့ ကွာတာပေါ့။ ဒီအလုပ်မှာ ကျွန်တော် သွားလာစရာတွေ သိပ်မရှိဘူးဆိုပေမယ့် သင်ယူစရာတွေ မကုန်နိုင်ဘူး။ မိုးတိမ်ဟာ ရေငွေ့တွေကို ပိုစုဆောင်းပြီး အင်အား ကြီးထွားအောင်လုပ်နေတဲ့အချိန်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်။ တစ်နေ့နေ့တော့ စိမ်းလန်း အောင် ရွှေမိုးငွေမိုး ကျွန်တော် ရွာနိုင်ဦးမှာပါ။ ဘာလို့ စိတ်ပျက်ရမှာတဲ့လဲ။

အဲ... မျှော်လင့်တဲ့တစ်နေ့ဟာ မမျှော်လင့်ထားတဲ့အချိန်မှာ တံခါးမခေါက် အသံမပြုဘဲ ကျွန်တော့်ဆီ စိုက်စိုက်မတ်မတ် ရောက်လာပါတယ်။ ဖားကန့်- ဆိုင်းတောင်အကျော်မှာ ဝေခါဆိုတာရှိတယ်။ ဝေခါဟာ ကျောက်တူးသမားတို့ရဲ့ အိပ်မက်တည်ဆောက်ရာပေါ့။ ဝေခါကျောက်ဆိုတာ နာမည်ကြီးတယ်လေ။ ဟိုးတုန်းကတည်းက ပြည်တန်ကျောက်တို့ထွက်ရာမြေလို့ ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူး နေခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက ရှစ်သုံးလုံး (၈၈၈) ကုမ္ပဏီကို ဟုန်ပန်းကနေ လက်လွှဲယူ

ခဲ့တာ။ ဟုန်ပန်းက ဝေခါမှာ ကုန်းမြင့်ဖော်ပြီး (မြေဖို့ပြီး) အဆောက်အအုံဆောက်ဖို့ လုပ်ပါတယ်။ ဝေခါကိုခေါ်သွားဖို့ ဇလဲရွာဆိုက်အဖွဲ့ထဲက လက်ရွေးစင်တွေကို ရွေးထုတ်လိုက်တဲ့အခါ ကံကောင်းသူ မောင်စိုးဟာ ရှေ့တန်းစာရင်းမှာ အထူးတပ်သားအနေနဲ့ ပါလာခဲ့တယ်။

ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီမှာလည်း ဘီးပြင်ရတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ရတနာမြေကို နင်းရပြီ၊ ရတနာတုံးကို ဖင်ခုထိုင်ထားရပြီဆိုတဲ့ အသိကြောင့် သုခဘုံဟာ လက်တကမ်းအလိုမှာလိုလို စိတ်ထင်မိတယ်။ ဝန်ထမ်းအလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ပဲ နယ်မြေအနေအထား မြွေဖားကို စနည်းနာရတာပေါ့။ ကြာလာတော့ ကျောက်လောကကို ပိုပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာတယ်။ ဟိုသီချင်းထဲကလိုပေါ့။ "တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် သိန်းကျောက်ရရင် လောပန်းဖြစ်ပြီပေါ့... အကြံကုန်ရင် သံတိုင်ရောင်း... ဆန်ကုန်တော့ လောပန်းပြောင်းတဲ့..." ဆိုသလို ကံတစ်ချက် လက်ရင် ရေမဆေးထောင်ကျောက်ဟာ သိန်းကျောက်ဖြစ်သွားတာ တွေလည်း ရှိတယ်။

ကိုယ်ပဲစိတ်ပါနေလို့လား မသိဘူး။ ဒီလောက ဘယ်လောက်ပဲ ရှုပ်ထွေးပွေလီပါစေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အရာရာကို အကောင်းမြင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဘာမဆို ကျော်လွှားမယ်၊ ရင်ဆိုင်မယ်၊ တောင့်ခံမယ်၊ စိတ်ရှည်မယ်၊ အောက်ကျိုမယ်၊ သင်ယူမယ်ပေါ့။ စိန်တူနဲ့ခေါက်ပြီး ကျောက်ကိုအကဲဖြတ်ပေးလို့ ကုမ္ပဏီက ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ပြန်ပေးတဲ့ ကျင်းသားဘဝတော့ သိပ်စိတ်မဝင်စားလှဘူး။ ကျွန်တော့် မျက်ဝန်းတွေစိုလက်စေတာက ရေမဆေးကျောက်ပါ။ ရေမဆေးကျောက်ကြောင့် သူဌေးဖြစ်၊ ခွေးဖြစ်ဘဝတွေ အတက်အကျမြန်ဆန်သွားတဲ့သူတွေရဲ့ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတွေဟာ နားနဲ့ မကြားချင်မှအဆုံး လျှံကျနေတာ။

ကျွန်တော်တို့ဆရာတွေလည်း သင်ခဲ့တာပဲ။ အရိုင်းတုံးကို ကြည့်တဲ့အခါမှာ ယမ်းကို ကြည့်ရမယ်၊ ချောသလား၊ ကြမ်းသလား၊ စိပ်သလားပေါ့။ အခွံကြည့်ရမယ်၊ ကျောက်သားဟာ အခွံပေါ်မှာလည်း အများကြီး မူတည်တာကိုး။ အရည်ကို သိဖို့ မန်းကိုကြည့်ရမယ်။ ဖိအားကိုသိဖို့ အထိုင်ကို ကြည့်ရမယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ သင်ယူဆည်းပူးပါစေ၊ အတွေ့အကြုံကလည်း စကားပြောပါသေးတယ်။ ကျောက်သားအခွံကိုချည်း၊ ကွမ်ချက်ကိုချည်းကြည့်ပြီး ဒီကျောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အမြဲတစေ ရာနှုန်းပြည့်မှန်အောင် ပြောနိုင်တယ်ဆိုတာမျိုးက ရှိခဲ့ပါတယ်။

ရွံ့ခဲ့အတိုင်း၊ အမြင်အတိုင်းပဲ ရောင်းရတဲ့အတွက် ကံကိုယုံကြည်သူတို့ ပြောသလိုဆိုရင်ဖြင့် အရာရာဟာ ကံသာအမိ၊ ကံသာအဖပါ။ ကျောက်သဘောက အခွံထူတယ်။ အခွံတိုက်ချွတ်ပြီးမှ ကျောက်သားကောင်း၊ မကောင်း သိရတာ

ကလား။ မန်းကွက်လား၊ ပွေးကွက်လား၊ ကြိုးပတ်လား ဆိုတာတွေ ရှိသေးတယ်။

တစ်ခါတလေ ဖဲရိုက်သလို ဒါမှမဟုတ် ချဲ့အတိတ်စိမ်းကိုလိုက်ပြီး ကံစမ်းရ သလိုနဲ့တောင် ခပ်ဆင်ဆင်တူတယ်။ လက်ထဲရှိတဲ့ကျောက်ဟာ ကျောက်ကောင်း ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆနိုင်တယ်ထားဦး၊ ဖြတ်တာအောင်ဦးမှ၊ အောင်ရင်တောင် အရောင်းမမှားဦးမှပါ။ ကျောက်လောကနဲ့ အတန်ငယ်ကင်းကွာသွားရင်၊ မျက်စိနဲ့ ကျောက်ကောင်းဝေးသွားတာ အချိန်ကြာသွားရင် ဈေးဖြတ်တာကလည်း မှား သေးတယ်။ ကျောက်လောကဟာ တကယ့်ကို စွန့်စားရတဲ့လောကပါ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အရှိန်ကောင်းနေပြီလေ။ တားမရတော့ဘူး။ စစချင်းဝယ်ပြီး ပြန်ထုတ်ခဲ့တဲ့ ရေမဆေးကျောက်ကလေးက လပ်ကီးကျောက် လေး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဟိုတုန်းကလိုမပြောနဲ့ အခုခေတ် စွန့်ပစ်မြေစာပုံတွေကြား မှာ ကျောက်ကောင်းတစ်လုံးပါလာဖို့ ခဲယဉ်းနေတဲ့အချိန်မှာတောင် ဟောတစ်လုံး၊ ဟောတစ်လုံးနဲ့ ထမင်းစားကျောက်လေးလောက်ကတော့ မရှားအောင် တွေ့နိုင် သေးတာပဲ။ ငွေဖြစ်လွယ်နေပါသေးတယ်။ အဲဒီထဲကမှ ကျွန်တော်ဟာ အစဦးဆုံး အခေါက်မှာပဲ လပ်ကီးကျောက်လေး ရလိုက်တယ်ဆိုတော့ ကျောက်လောကနဲ့ ကိုယ်နဲ့ အကြောင်းသင့်လှချည်ရဲ့လိုကို စွဲမှတ်သွားတာ။ လပ်ကီးကျောက်ဆိုတာ မှော်ထဲမှာ ဦးဦးဖျားဖျားရတဲ့ အမြတ်ငွေကြေးပေါ့။ အချို့တွေ ခြေလှမ်းအစမှာ ဝယ်လိုက်တဲ့ကျောက် အရှုံးချည်းပဲဖြစ်လို့ နောက်ပြန်ဆုတ် တပ်ခေါက်ပြန်သွား ကြတဲ့သူတွေလည်း ရှိရဲ့။ ကျောက်လောကမှာ လပ်ကီးကျောက်ကို အဲလိုအယုံ အကြည်ရှိကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်အလှည့်မှာက လပ်ကီးကျောက်ကိုရတယ်ဆို တာက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ သုံးယောက်ပေါင်းလုပ် တာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမာ့ကိုအူကပ်ပြီး ဟိုက ဒီက ချေးငှားရတဲ့ငွေလေးနဲ့ ရင်းတာ၊ အမြတ်ပါ အပေါင်းလက္ခဏာပြခဲ့တယ်ဆိုတော့ အိမ်ပြန်ခရီးမှာ မျက်နှာပန်းလှခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အရင်းအနှီးက တဖြည်းဖြည်းကြီးလာခဲ့တယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် ကတော့ သတိပေးသားပဲ။ “မြိုးမြိုးမြက်မြက်လေးရမလားဆိုပြီး ထိုးမဟပ်နဲ့... အရိုစူးတတ်တယ်”တဲ့။ စေတနာစကားမို့ အလေးထားပေမယ့် စွန့်မှစားရမယ့် ဘဝဆိုတော့လည်း သိပ်ပြီးတွေဝေမဖြစ်ဘူးလေ။ ဒီလိုနဲ့ အားရှောင်နဲ့သိဖို့ အကြောင်းဖန်လာတာ။ ဒီကောင်က ပွဲစားပေမယ့် စကားများများစားစား မပြော တတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခွန်းဆို ဆိုသလောက် တည်တည်ကြည်ကြည် ရှိတယ်။ လှုပ်ရှားတာ၊ လုပ်ကိုင်တာ ပိရိုသေသပ်တယ်။ စေတနာထားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ သတ္တိမရှိဘူးလို့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ပြောတယ်။

ကျွန်တော်တို့က ရေမဆေးကျောက်ကို သူ့ဆီကနေတစ်ဆင့် ယူတာ။ စို့စို့ ပိုပိုလေး မြတ်တဲ့အခါလည်းရှိ၊ သိပ်မမြတ်တဲ့အခါလည်း ရှိပေမယ့် တစ်ခါမှတော့ မရှုံးဖူးဘူး။ အားရှောင်က ပွဲစားအပြင် အခါပေးလည်း လုပ်သေးတယ်။ သူ့လက်ကနေ လွှဲလိုက်ပေမယ့် ဘယ်တော့ကျရင် ဘယ်မှာဆိုရင် ဘယ်လောက်နဲ့ ထုတ်လိုက် ဘာညာပေါ့။ သူ့စကားနားထောင်လို့ တစ်ခါမှ မမှားဖူးဘူး။ ဒါကိုက သူ့အပေါ်ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်မိတဲ့အချက်ပဲ။

ကျွန်တော် ကြားဖူးတဲ့ စကားရှိတယ်။ ဘာတဲ့.... "ထောင်မြင်ရင် ရာစွန်း" ဆိုတာ။ တကယ်တော့ အားရှောင်ဟာ အကွက်ကြီးကြီး ဝှင်ကောင်းကောင်းဖန်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို အချိန်ယူပြီး လေ့လာနေတာကိုး။ သင်ယူလို့မကုန်နိုင်တဲ့ ကျောက်လောကရဲ့ပညာပါးကို ဝလှပြီလို့ သွေးနားထင်ရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုနှပ်ချဖို့ လွယ်မှန်းသူသိတော့ ကျုံးသွင်းပြီး တစ်ဝိုင်းတည်းအပြတ်သွင်းပြီး အနိုင်ယူနိုင်မယ့် ကစားကွက်ကို သူဖော်တော့တာပဲ။ ဒီတစ်ခါခံရတာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်အဖွဲ့အပြင် နောက်ထပ် ၃ ယောက်ပါသေးတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဖင်မနိုင်ဘဲ ပဲကြီးဟင်းသောက်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ဘာသာ နိုင်သလောက်လေး လုပ်မယ်မရှိဘူး။ အရှိန်ကောင်းလာလေ ဇွတ်ပြေးချင်တဲ့ မြင်းတစ်ကောင်လိုမျိုး ဇက်မသတ်နိုင်လေပဲ။ ခက်တာက အဲဒီအရှိန်ဟာ အထက်ကိုတက်မယ့်အရှိန်မဟုတ်ဘဲ အောက်ကိုဆင်းမယ့် အရှိန်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ နောက်မှသိတာ။ နှောင်းမှသိတဲ့အသိမှာ ဘရိတ်နင်းဖို့ အချိန်မရလိုက် ဘူး။

ကျောက်အတုတဲ့။ တရုတ်အဖွဲ့နဲ့ အားရှောင်က ချိတ်ဆက်ပေး၊ ကျွန်တော်တို့တတွေ အဲဒီအရိုင်းတုံးကို ကျေနပ်လောက်အောင် အကဲဖြတ်ပြီး ခွဲလိုက်တော့မှ ကြားလိုက်ရတဲ့စကားက "ကျောက်အတု" ဆိုပဲ။ ကျွန်တော့်နားအနားကို အနီးကပ်ပြီး မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလိုပါပဲ။ ဒီတစ်ခေါက်က အချိုကြီးဗျ၊ အချိုကြီး။ အမာကို တိုက်ခန်းဝယ်ပေးဖို့ စရံသပ်ထားတဲ့ သိန်းနှစ်ရာကို ပြန်ထုတ်လာပြီး ပုံအောခဲ့တာ။

ကျွန်တော်တို့ခံလိုက်ရတာက ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် နည်းပညာအသိရှိမှု နည်းပါးတာနဲ့ အဲဒီအချိန်အခါမှာ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အဆင့်မြင့်နည်းပညာကို လက်လှမ်းမီပြီး အတု၊ အစစ်ခွဲခြားပေးနိုင်တဲ့ နေရာကောင်းကောင်း မရှိတာကြောင့်ပဲ။ ကျောက်စိမ်းမှာ ကျောက်စိမ်းအဆက်တု၊ အရောင်တု၊ အသားတုတဲ့။ ကျောက်ကိုဖြတ်ပြီးတဲ့နောက် အခြေအနေမကောင်းလို့ ပလာစတာနည်းနဲ့ပြန်

ဆက်ပြီး ရောင်းတဲ့အတု၊ အပေါက်ဖောက်ပြီး အရောင်သွင်း၊ ဆေးသွင်း၊ ဖန်တုံး သွင်း၊ ဒါမှမဟုတ် အရေမကောင်းတဲ့ကျောက်ကို အရောင်တောက်လာအောင် ဒေါင်းသည်၊ ခြေပတ်ပေးထားတဲ့ အတု.... စုံလိုက်တာဗျာ။ အောက်ခြေလွတ်လိုက် တဲ့ တစ်ခဏမှာ ကျွန်တော်တို့ အငိုက်မိသွားခဲ့တာပါ။

ကျောက်ဖြတ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့မှအထဲမှာ ပစ်ခွဲချွဲအစိမ်းရည်တွေက လွဲလို့ ဘာမှမရှိတဲ့ အဲ့ကျောက်အတုကြောင့် ကျွန်တော့်မာနအစစ်တွေက တစ်စီ ပဲ့ကြွေကုန်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ထိုင်ငိုမိတော့တာပါပဲ။ အမာ့ဆီ ကျွန်တော် ဘယ်လို ပြန်မလဲ။ အမာ့ကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမလဲ။ လုပ်ရက်တယ်ဗျာ။ ယုံကြည်ကိုးစား မှု၊ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကျွန်တော့် ဘဝင်.... ဒါတွေအကုန်လုံးကို ရိုက်ချိုးသွားတာ။

ကျွန်တော် မကျေဘူး၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှမကျေနပ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က နယ်စပ်မှာ တိုက်ရိုက်ရောင်းခဲ့တာလေ။ အဲတော့ အားရှောင်ကို ကျန်းဖုန်းမှာ လိုက်ရှာသေးတယ်။ ဒါဟာလည်း အတော်မိုက်မဲတဲ့အလုပ်ပဲ။ ဟိုအကောင် သိရင် ကြိတ်ပြီး ဟားနေဦးမှာ။ အချိုကြီးလိမ်ပြီးလို့ ငွေထုပ်ပိုက်ပြေးမယ့်သူဟာ ဗမာတွေ ခြေစင်္ကြာရောက်ပေါက်နိုင်တဲ့ အရပ်ဒေသမျိုးမှာ ဘယ်မှာနေမလဲနော်။ ကြာတော့ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးလို့ ယုံကြည်လက်ခံလိုက်တဲ့ အဖွဲ့သားအချို့ကတော့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး လာရင်းအရပ်ကို ပြန်ကုန်ကြတယ်။ ကျွန်တော်လား.... ဟင့်အင်း.... ကျွန်တော်ကတော့ မပြန်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် တရားမျှတမှု တစ်ခုကို မရရအောင် ရှာဖွေမယ်။ ဒင်းကို ကျွန်တော့်လက်နဲ့ကိုယ်တိုင်ကို စီရင် ရမှ တစ်သက်လုံး လူရာမဝင်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့သိမ်ငယ်စိတ်က ပျောက်လိမ့်မယ်။

ဒီတော့ ရွှေလီမှာ ကျွန်တော် ကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်။ ရွှေလီက ကျောက်ပိုင်းနား က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးလုပ်ရင်း အဲ့အကောင်ပေါ်လာခိုးနိုး စောင့်နေ တာပဲ။ ကျောက်နဲ့လုပ်စားတဲ့သူဟာ တစ်နေ့နေ့တော့ ကျောက်ပိုင်းဘက်ကို ခြေပြန်လှည့်ဦးမှာပဲ။ သားကောင်လာရှာဦးမှာပဲဆိုပြီး တွက်ချက်ပြီး ဒင်းကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်နေခဲ့တာ။ နှစ်နှစ်ကျော်ကြာတယ်။ ကျွန်တော်ကသာ မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ ဂဠုန်ဆားချက်ရင်း စောင့်သလို စောင့်ရပေမယ့် ဒင်းကလည်း ရေထဲငုပ်လျှိုးသွားတဲ့ နဂါးလို တစ်ကြိမ်လေးတောင် ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်ရှာဖို့ လွယ်လျယ်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

(၃)

“ငါဟာ မတည်ငြိမ် မိုးတိမ်ပဲ..... ကနေတဲ့ ဇာတ်လမ်း မှားနေပြီ၊ ဘယ်လို နေထိုင်ရမလဲ ဘဝဆိုတာ.. ပြဇာတ် တစ်ပုဒ်ပါပဲ”

ကျွန်တော့် ရွေးချယ်မှု မမှန်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ မှားနေတယ်လို့တော့ မဝန်ခံချင်ဘူး။ ခါချဉ်ကောင် မာန်ကြီးပြီး အိမ်ကနေ ထွက်သွားခဲ့တဲ့လူဟာ အခု ကျမှ ခါးကမသန်လို့ရယ်ဆိုပြီး အိမ်ခါးပန်းကို ခေါင်းငုံ့ဝင်ရမယ့်အဖြစ်မျိုးကို ကျွန်တော် မလိုချင်ပါဘူး။ အဲဒီတော့လည်း သီချင်းထဲကလိုပဲ ကျွန်တော်ဟာ လည်း ထာဝစဉ်မတည်ငြိမ်တဲ့ မိုးတိမ်လို၊ ဂျစ်ပစီတွေလို မရပ်မနား ခရီးနှင့်နေမိ ပါတယ်။ ဩော်.... ဟုတ်ကဲ့။ အခုတော့ တကယ်ပဲ အမာနဲ့ဝေးရာ မိုင်ငါးရာမှာ ပေါ့။ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာရှာရင်း မိုးခေါင်ရပ်ဝန်းတွေကိုချည်း တိုးဝင်မိနေ တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်နော် အမာ။

လွယ်ဂျယ်ကိုရောက်ခါစက ဒီမှာ နယ်စပ်ဂိတ်ရယ်လို့ ပီပီသသ မရှိသေးဘူး။ နောက်ပိုင်း စစ်ဖြစ်လို့ လိုင်ဇာဘက်ကိုပိတ်လိုက်တော့မှ ဒီဘက်က ပိုပြီးစည်ကား လာတာ။ ဒီကို ရောက်ခါစတုန်းက ကုန်တင်ကုန်ချတွေထဲလည်း ကျွန်တော်လိုက် လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ငွေရလည်း လွယ်ခဲ့တယ်။ ဒီမြန်မာဘက်အခြမ်းကို လွယ်ဂျယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဟိုဘက် တရုတ်ဘက်အခြမ်းက လိုင်းရင်းပေါ့။ လိုင်းရင်းကဆက် သွားရင် ကျန်းဖုန်းကို ရောက်တယ်။ အဲဒီတုန်းက လိုင်းရင်းက လင်းဆိုး(၁) တည်းခိုခန်းနားကနေ အခု ဒီဘက်ဂိတ်နားကို တွန်းလှည်းနဲ့ပစ္စည်းရသလောက် သယ်ပြီး ပို့ပေးရင်တောင် တစ်ခါပို့ သုံးထောင်နဲ့ တစ်နေ့ တစ်သိန်းနီးပါး သပိတ် လွယ်အိတ်လွယ် ငွေဝင်ခဲ့ဖူးတဲ့နေ့မျိုးတွေတောင် ရှိဖူးတယ်ဆိုမှတော့ မှန်းကြည့် ပေါ့ဗျာ။ အမြဲတော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ နောက်ပိုင်း အပြိုင်အဆိုင်များ လာတယ်။ ဂိတ်ရယ်သာ ပီပီပြင်ပြင်မရှိသေးတာ၊ အဲလိုပစ္စည်းကို ဟိုဘက် ဒီဘက် သယ်ပို့ပေးတာကိုပဲ တရားမဝင်လုပ်တာလိုလို ပြောဆိုမာန်မဲမယ့်သူတွေ ရှိလာ တယ်။ ကြာတော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပျက်လာမိရော။ အဲဒီလိုနဲ့ အခု လုပ်နေတဲ့ ကားဂိတ်မှာ လူလိုတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း စာရေးအနေနဲ့ဝင်လုပ်ဖြစ်တာ ပဲ။ အခုတော့ ဆယ်နှစ်နီးပါးလည်းရှိပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဂိတ်မျိုးဖြစ်လာ ခဲ့ပြီ။

ဒီမှာ ကျွန်တော်လို့ အောက်ပြေအောက်ရွာက မျက်စိမှောက်ပြီး ရောက်လာ သူတွေရှိတယ်။ အညာက လူတွေရှိတယ်။ ရှမ်း၊ ကချင်ရှိတယ်။ စိန်တိုင်းသားတွေ ရှိတယ်။ တရားခံပြေးလို့ ယူဆရတဲ့သူတွေရှိတယ်။ တရားဥပဒေနဲ့ လက်လှမ်းဝေး တဲ့၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးမှာ အရပ်ဒေသပေါင်းစုံက လူတွေလာပြီး ဒွေးရောယှက်တင်ရှိကြတဲ့နေရာမှာ ကားဂိတ်မျိုးလုပ်ရတာ အန္တရာယ်အများသား ဗျ။ လျင်သူစားစတမ်းလောကမှာ နောက်တစ်ကြိမ် သားကောင်မဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော် အများကြီး သတိထားမိပါတယ်။

သားကောင်လည်းအဖြစ်မခံသလို မုဆိုးလည်းမဖြစ်ချင်ပါဘူး။ အားရှောင်နဲ့ ကတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့။ အားရှောင်အပေါ်မှာရှိတဲ့ အာဇာတကတော့ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ မြူတစ်မှုန်မျှတောင် မပြယ်သွားပါဘူး။ ကျွန်တာကတော့ ဘဝကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ဖြတ်သန်းရင်း အခွင့်ကောင်းကို ထပ်ပြီးစောင့်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော် ဒီမှာဘယ်လောက်ကြာအောင် ရှိနေမလဲ၊ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကို ရွေးဦး၊ လွင့်ဦးမလဲဆိုတာတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ။ ဂိတ်က ကားသမားလေးတွေဖွင့်လို့ နာရတဲ့အထဲမှာ ပါချုပ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဒေါက်တာနန္ဒမာလာဘိဝံသရဲ့ တရားတော်တွေ လည်း ပါတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်မှတ်မိနေတာက အလုပ်အကိုင်နဲ့ပတ်သက်လို့ပဲ။ သမ္မာအာဇီဝနဲ့သာ အသက်မွေးထိုက်တယ်။ သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ပြီး သူ တစ်ပါး သားမယားကို ပြစ်မှားပြီး အသက်မမွေးရဘူး။ အဲဒီလိုဆိုရင် မိစ္ဆာအာဇီဝ အသက်မွေးခြင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့။ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားတယ်။ အခုဆို ကျွန်တော့်အသက် ငါးဆယ်နားနီးနေပြီ။ ကြီးပွားချင်စိတ် များလွန်းခဲ့ပေ မယ့် “လှေကြီးထိုး ရိုးရိုးလိုက်” လုပ်နေတော့ လူလိမ်ခံရတာ အဖတ်တင်ပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ။ ကိုယ့်ကြောင့် သူတစ်ပါး မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် မကျခဲ့ဖူးတာကိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိပ်ပြာလုံမိတယ်။ မျှော်လင့်ချက်က တော့ မစွန့်သေးဘူး။ အခု ဂိတ်မှူးဖြစ်လာမှ စာပိုဖတ်ဖြစ်လာသလိုပဲဗျ။ နေ့လယ် နေ့ခင်း အားနေတဲ့အချိန်၊ ကုန်အပ်ဖို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကားလာစုံစမ်းတဲ့ ခရီးသည်ဖြစ်ဖြစ် မလာတဲ့အချိန်ဆို စာတော့ဖတ်ဖြစ်သား။ ဘာစာအုပ်တွေလဲ... ဟုတ်လား။ ဒီ အသက်ဒီအရွယ်ကြီးကြမှ တက်ကျမ်းစာအုပ်တွေ ဖတ်ဖြစ်နေတယ်လို့ပြောရင် ခင်ဗျား ရယ်မလားပဲ။

ဒီမှာတော့ ဂိတ်မှူးအဖြစ် ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ထိုင်နေရင်းတောင် ဘုန်းကြီး အမှု ရွာပတ်ချင်နေတာ။ ဘဝအစုံ၊ ဇာတ်လမ်းအစုံပါပဲ။ အဲဒီမှာ စိတ်အညစ်ရဆုံး ကိစ္စတစ်ခုလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဟိုဘက်မှာ စိန်တိုင်းသားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျလာ တဲ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက တချို့အမျိုးသမီးတွေပေါ့။ သူတို့ကတော့ လူကုန်ကူးခံရ သူတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ တခြားသော ရေစက်အကြောင်းနဲ့ ကံဆုံကြတာဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။ သူတို့က တစ်ခါတလေ သူတို့ခင်ပွန်းသည် သူတို့ရဲ့ရုပ်ရွာကို ခေါ်သွား ချင်တယ်။ သူတို့ရုပ်ရွာဆိုတာကလည်း သွားခွင့်ရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နယ်မြေဧရိယာကျော်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီကနေ ဗန်းမော်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မြစ်ကြီးနား၊ တနိုင်၊ ဖားကန့်ပဲဖြစ်ဖြစ်သွားတိုင်း အဆင့်ဆင့်သောဂိတ်တွေကို

ဖြတ်ကျော်ရတာ၊ သတင်းပို့ရတာတွေ ရှိတယ်။ ခရီးလမ်းမှာ မကြန့်ကြာရအောင် ခရီးသည်ရဲ့ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်နဲ့ နိုင်ငံသားစိစစ်ကဒ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ကပဲ အရင်ဆုံးစိစစ်ထားရပါတယ်။ အဲလိုအခါမှာ ဟိုတောလမ်းမှာ ချခဲ့ပေးပါ။ ဒီဖြတ်လမ်းမှာ ချခဲ့ပေးပါဆိုတာမျိုး၊ တစ်ခါတလေ ဘယ်က ဘယ်သူမှတ်ပုံတင် တွေယူလာမှန်းမသိ ယူလာပြီးပြတာမျိုးတွေ လုပ်တတ်ကြတဲ့အခါ ကျွန်တော် ခေါင်းခဲရပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခံခဲ့ရတာတွေများတော့ တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်သင့်ပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သတိပေးမိတယ်။ အဲလိုအခါ တိုင်း ခရီးသည်ကို အားမနာဘဲ ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းလွှတ်ရတာပေါ့လေ။

အဲဒါအပြင် ကိုယ့်ဒုက္ခကို ကိုယ်မေ့သွားနိုင်တဲ့အထိ နာကျင်စရာကောင်း တဲ့ဇာတ်တွေတစ်ပုံတခေါင်းကြီးပဲ။ ထူးဆန်းတာကစိတ်မကောင်းဖြစ်မိရုံကလွဲပြီး အထူးအထွေ နာကျင်မိမနေတော့ဘူး။ အဲသလောက်ကို ကျွန်တော့်ခံစားတတ်မှုက ထုံကျင်နေတာ။ နယ်စပ်နဲ့အလှမ်းကွာဝေးတဲ့သူတွေအဖို့ကတော့ ထူးဆန်းစရာ တွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဗရုတ်သုက္ခလောကကြီးပါလို့ ခပ်ပါးပါးညည်းရင်း ဆို့တက်လာတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ရေနဲ့ဈေးချတတ်တဲ့ အကျင့်ရနေပါပြီ။

ဂိတ်မှူးအဖြစ် ဘဝမှာမမေ့နိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်း သုံးပုဒ်တော့ရှိတယ်။ ပထမ တစ်ခုက ရန်ကုန်က မိန်းမလျာတစ်သိုက် လူကုန်ကူးကြတာပါ။ ဒါကို လူကုန်ကူး တားဆီးရေးရဲတပ်ဖွဲ့ နောက်မှသတင်းရတယ်။ လိုက်ဖမ်းမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘက် လိုင်ရင်းဘက်က အသိတစ်ချို့နဲ့ပြန်ချိတ်ပေးခဲ့ရတယ်။ ကလေးမလေး ခုနစ်ယောက်ကို တရုတ်ပြည်က အလှပြင်ဆိုင်မှာ အလုပ်ရမယ်လို့ ညာပြောပြီး ခေါ်လာတာ။ ဒီရောက်တော့ တရုတ်မယားအဖြစ် ရောင်းစားပစ်လိုက်တယ်။ ဒီလူကုန်ကူးတဲ့ကိစ္စမှာတော့ နှစ်နိုင်ငံရဲတွေ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် အဲဒီတုန်းက လေးယောက်တော့ ပြန်တွေ့လိုက် တယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ယောက်က ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုတယ်။ သူ့ညီမလေး ဘယ်ရောက် သွားလဲလို့ မေးမေးပြီး ငိုတယ်။ ညီမလေးမပါရင် အိမ်မပြန်ဘူး။ ကျွန်မအမေ သေလိမ့်မယ်။ အမေက ဒီသမီးနှစ်ယောက်ကို မလွှတ်ချင်ဘဲ လွှတ်လိုက်ရတာ။ ကျွန်မတို့ဆင်းရဲလို့ အရဲစွန့်ထွက်လာရပေမယ့် မကျန်းမာတဲ့ အမေကတော့ သူ သေချင်သေပါစေ၊ သမီးတွေ မျက်စိအောက်ကနေပျောက်ပြီး တစ်နယ်တစ်ကျေး သွားတာမျိုးကို နည်းနည်းမှမကြိုက်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်ဖြင့် အမာ့ကို ချက်ချင်း သတိရသွားတာပဲ။ ကလေးမလေး အမေနေရာမှာ အမာဆိုရင်ကောလို့ တွေးမိ တော့ ကျွန်တော်ဖြင့် မောသွားတာပဲ။ ယောက်ျားသားဆိုတော့ တော်သေးတာ

ပေါ့။ ဒါပေမယ့် မငြိမ်းချမ်းစဉ်ကာလမှာတုန်းကတော့ ပေါ်တာများဆွဲခံရမှာလား ဆိုပြီး အမာပူခဲ့တဲ့ အပူဟာ ထုထည်မသေးကြောင်း ကျွန်တော် ပိုပြီးစာနာမိ လာတယ်။

ကျန်တဲ့ဇာတ်လမ်းနှစ်ပုဒ်ကတော့ ကျွန်တော် လူလိမ်ခံခဲ့ရတဲ့အကြောင်းပါ။ ပြောခဲ့သားပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ လမ်းလျှောက်ရင်း လမ်းပျောက်နေသူလို့။ ဂိတ်မှူး ဖြစ်ပြီးမှ အလိမ်ခံရတာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အယုံလွယ်မှု၊ မပါးနပ်မှုပေါ့။ ပထမ တစ်ခုက ပစ္စည်းပို့နေကျ ဖောက်သည်ကပဲ လိမ်သွားတာ။ အရင်တုန်းက သူ ပို့တုန်းက တစ်ခါပိုရင် သုံး-လေးသိန်းဖိုးပေါ့။ ပစ္စည်းကိုလက်ခံမယ့်သူကပဲ ပို့ခန့် ပစ္စည်းဖိုး ပေးချေလိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်။ အဲတော့ ပစ္စည်းဖိုးကို ဂိတ်ကနေ ခဏ စိုက်ပြီး ပို့သူကို ပေးထားရတာပေါ့။ သုံး-လေးသိန်းကနေ ငါးသိန်း၊ ခြောက်သိန်းဖိုး ပို့ပြန်တော့လည်း ပို့ခန့် ပစ္စည်းဖိုးဂိတ်က စိုက်ထားပေးသမျှ ပြန်ရတော့ ကျွန်တော် လည်း ယုံကြည်မိတာပေါ့။ အဲလိုနဲ့ သိန်းသုံးဆယ်ဖိုးအထိ ဖြစ်လာတယ်။ လုံးဝ ဥသု ယုံကြည်မိတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သံသယတော့ ဝင်မိသား။ ပစ္စည်းလက်ခံ မယ့်သူကို ဖုန်းဆက်တော့လည်း ပေးမယ်၊ ပို့ပေးလိုက်လို့ အထပ်ထပ်ပြောတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပို့ပေးလိုက်တယ်။

တကယ်တမ်း ပစ္စည်းရောက်တဲ့အခါ လက်ခံမယ့်သူ မရှိတော့ဘူး။ လက်ခံ မယ့်သူရော၊ ပို့တဲ့သူရော နှစ်ယောက်လုံး ဖုန်းမကိုင်တော့ဘူး။ ဆက်လို့လည်း မရတော့ဘူး။ ပစ္စည်းဖိုး သိန်းသုံးဆယ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ စိုက်ပေးထားရတာ၊ သူပို့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုဖွင့်ကြည့်တော့ ဂျက်ဖာထဲမှာ ဖော့တုံးတွေပဲရှိတယ်။ အဲ သိန်းသုံးဆယ်ကတော့ ကျွန်တော် စိုက်လျော်ရမယ်တဲ့။

ဘဝမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ များလိုက်တာပါ။ ကျိုးသွားတဲ့အတောင်ဟာ ဘယ်တော့မှ အကောင်းပကတိ ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ ဆိုးသွမ်းဖူးပေမယ့် လူယုတ်မာတော့ မဖြစ်ချင်ခဲ့ဘူး။ မအောင်မြင်ပေမယ့် လူလိမ် တစ်ယောက်ရယ်လို့တော့ နာမည်မကျန်ရစ်စေချင်ဘူး။ ဒီအကြောင်းကြောင့် လည်း ရှိသမျှအကြွေးထိုင်ဆပ်ဖို့ ဖြစ်လာတာပဲ။ တစ်ခုရှိတာက ကံဆိုတာ မကောင်းတစ်လှည့်၊ ကောင်းတစ်လှည့်လို့ ပြောစရာရှိတယ်။ တစ်ချို့ကိစ္စတွေ မှာတော့ အဆိုးထဲက အကောင်းကြုံရတာလည်း ရှိရဲ့။ ကျွန်တော်မေ့မရတဲ့ တတိယအဖြစ်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခတွင်းကနေ သီသီလေးလွတ်မြောက် စေခဲ့တာလို့ ပြောရမယ်။

အဲဒါက ဆိုင်ကယ်တွေတင်ပို့တုန်းက အဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီလို ဆိုင်ကယ်ပို့ပေးတာမျိုးလည်း လုပ်တယ်။ ဗင်ကားတစ်စီးဆိုရင် ခေါင်မိုးပေါ်မှာ

ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးလောက် တင်လို့ရတယ်။ ဒီမတိုင်မီ မရှေးမနှောင်းတုန်းက မူးယစ် အဖွဲ့က လာပြီးသတိပေးတာလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲ့ရက်ပိုင်း ဘာကိုမှ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မလုပ်ပါဘူး။ လာသမျှ အလှကုန်တွေ၊ အဝတ်အထည် အိတ်တွေ၊ စားသောက်ကုန်တွေ စိစစ်ပြီးမှလက်ခံတာပဲ။ မူးယစ်ဆေးဆိုတာ ကလည်း လက်ဝယ်လက်ခံထားသူသာလျှင် အပြစ်ရှိတဲ့ တရားခံဖြစ်တတ်တဲ့ အမှုမျိုးကိုးဗျ။ အဲဒီမှာ တရုတ်ကပြားလေးနှစ်ယောက်လာပြီး ဆိုင်ကယ်အပ် တယ်။ ဆိုင်ကယ်က အလွတ်ပဲ။ ဖားကန့်ကို ပို့မယ်တဲ့။ ပွေလီရှုပ်ထွေးတဲ့ အလှ ကုန်ပုံးတွေ၊ စားသောက်ကုန်ပုံးတွေကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီး ရှာဖွေနေတာ။ ထင်းကနဲ ရှင်းကနဲမြင်ရတဲ့ ဆိုင်ကယ်မှာတော့ မာရ်နတ်ဆိုးက ဝှက်ပြီးပါလာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားခဲ့ဘူး။ ဒါကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ပေါ့လျော့မှုပါပဲ။

ဖြစ်ချင်တော့ ဝေလီဝေလင်း မနက်ခင်း လွယ်ဂျယ်ကအထွက်၊ စိန်လုံ တောင်တွေကိုအတက်မှာ ခေါင်မိုးပေါ်မှာပါလာတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကကြီးပြတ်ပြီး လဲကျကျန်ရစ်ပါလေရော။ သွားပြန်ဆယ်တော့ ဖင်ထိုင်ခုံအောက်က နေရာလွတ် မှာ မူးယစ်ဆေးတွေ ထည့်ထားတာတွေ့ရတယ်။ တော်သေးတယ်။ စစ်ဆေးရေး ဝိတ်မတိုင်ခင် တွေ့မိလို့။ ကားသမားလေး အကြောင်းကြားချင်းချင်း ကျွန်တော် လည်း သက်ဆိုင်ရာကို သတင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို နယ်ခံ တစ်ယောက်လို သိကျွမ်းပြီးသားမို့ ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေက ယုံကြည်ကြပေမယ့် စကားတော့ အတော်ပြောခဲ့ရတာ။ နောက်ဆုံးတော့ တစ်သက်လုံးနဲ့ခဲ့တဲ့သား ကို ဘုရားကကယ်တင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဉာဏ်မရှိတိုင်းမွဲနေတဲ့ ကျွန်တော့် အဖို့ သည့်နောက်ပိုင်း စိတ်လုံခြုံမှုမရှိတော့ပါဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ ဘယ်တော့လဲဆိုတဲ့ ခြောက်လှန့်မှုကို အမြဲရင်ဆိုင်နေမိတယ်။

အမာ့အိမ်ကို လွမ်းလှပါတယ်။ အိမ်အလွမ်းနဲ့ အားရှောင်အပေါ် မခံသာတဲ့ စိတ်တို့ အားပြိုင်ကြတိုင်း ကျွန်တော် မောရမြဲပါပဲ။

(၄)

သည်လိုနဲ့ပဲ ဟိုးတစ်နှစ်တုန်းက အားရှောင်ကို ကျန်းဖုန်းမှာ ပြန်တွေ့ရပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ အတိအကျ မသိရ။ သူဟာ ဖျတ်ကနဲပေါ်ပြီး လှစ်ကနဲ ပျောက်သွားတတ်သူ။ ကျွန်တော် ဒီကမ်းကနေခွာလို့ ဖောင်ဖျက်ပြီး လိုက်ရဦးမလား။ အမုန်းစိတ်မပေါ့လျော့ပေ မယ့် နည်းနည်းတော့ တွေးဆဆင်ခြင်ကြည့်တယ်။

နောက်တော့လည်း ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အားရှောင်ကို ကျွန်

တော် လိုက်ရှာမယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး တည့်ရှင်းမယ်ပေါ့။ ဒင်းကို ရည်မှန်းပြီး သွေးခဲတဲ့ နံရံပေါ်က ဓားကလည်း စိန်ခေါ်နေပြီ။ ကျွန်တော်ဖြည့်ဆည်းပေးရတော့ မှာပေါ့။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျန်းဖုန်းကို မသွားခင်တစ်ရက်မှာ အမာ့ဆီက ဖုန်း လာတယ်။ အဲဒီရက်ပိုင်းထဲ အလုပ်များတာ၊ စိတ်ဖိစီးတာတွေကြောင့် အမာ့ဆီ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တာ ကြာလှပြီ။ တစ်ခါတလေ ဆက်ဖြစ်ရင်တောင် စကားရှည်ရှည် ဝေးဝေး မပြောဖြစ်ဘူး။ တကယ်က ဖုန်းက ကျွန်တော်ကချည်း ဆက်ရတာပါ။ အမာဟာ သူကစပြီးဖုန်းခေါ်ရင် ကျွန်တော် အားလား၊ မအားလား မသိတာနဲ့ အနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ သူမခေါ်ဝံ့ဘူးတဲ့။ အမာဟာ အဲ့လောက်အထိ ကျွန်တော်အပေါ် သိတတ်နားလည်ပေးသူပါ။ ခရီးဆောင်ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ် ပြီး ဂိတ်ကနေ ထွက်ခါနီးဆဲဆဲ ဖုန်းလာတယ်ဆိုလို့ ကြည့်လိုက်တော့ အမာဖြစ်နေ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဆိုပြီး ကျွန်တော် စိုးရိမ်တကြီး ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက် တယ်။

အမာ့အသံက ပုံမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မောနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော်ရဲ့အချိန်ကို ငဲ့ညှာလို့လား မသိဘူး။ အမာက တိုတိုနဲ့လိုရင်းကို အကွေ့အပိုက်မပါဘဲပြော တယ်။

“မောင်စိုး... နယ်စပ်မှာအဆင်ပြေရင် အမာ့ကို ခေါ်ထားပါလားဟင်”တဲ့။

နယ်စပ်ဒေသဆိုတာ လုံခြုံမှုနည်းပါးတဲ့အရပ်ဆိုပြီး အမာပဲစိတ်တထင်ထင် ရှိခဲ့တာမလား၊ အခုတော့ သူကပဲ သူ့ကိုခေါ်ထားပါလို့ စကားစလာတော့ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်မိတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမာ”

အကြောင်းရင်းကို ခပ်သွက်သွက်ပဲ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။

“သတင်းတွေ မကြားဘူးလား ဗေတာ... အငယ်မက ပြောနေတယ်... ဘူးသီးတောင်ကလူတွေ ထွက်ပြေးနေကြရတယ်တဲ့... ရန်ကုန်က အမာတို့တတွေ ကိုရော ရန်မူမှာလား... လုံခြုံမှုမလား... အမာတော့ တွေးပြီးကြောက်မိတာပဲ... နယ်စပ်ချင်းအတူတူ မလုံခြုံလို့ သေကြရမယ်ဆိုရင် ငါတော့ ငါ့သားနဲ့ ဝေးရာမှာ မနေဘူးလို့ အငယ်မကို အမာ ပြောထားရတယ်”

အမာဟာ ကျွန်တော့်ကို အတော်လေး အားကိုးတာပဲ။ အတော်လေး တွယ်တာတာပဲ။ ဘာမှသေသေချာချာမသိဘဲ အွန်လိုင်းပေါ်က ကြားရသမျှ သတင်းတွေကို ကျွန်တော့်ညီမပြောထားသမျှ အယုံလွယ်နေတဲ့ အမာ့ကို အဲ့ဒီ နေ့က စိတ်မပူဖို့ရာ၊ စိတ်အေးသက်သာရှိဖို့ရာ ကျွန်တော် အတော်လေးဖျောင်းဖျ

ပေးခဲ့ပါတယ်။

“မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာပဲ အမာရယ်.....”

အမာကလည်း “အေးနော်” တဲ့။ ခပ်လေးလေး ပြန်ပြောရှာတယ်။

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားကြည့်
တယ်။ အတွေးမျှင်တသီတတန်းကြားမှာ အတော်ကြာအောင် နစ်မြောသွား
တယ်။ အားရှောင်ကိုတောင် မေ့သွားတဲ့အထိပါပဲ။

သော်တာအေးလဲ့

တေးသီကြို

(၁)

သည်ကနေ့ သောကြာနေ့။ နေ့တစ်နေ့သည် ပုံမှန်အတိုင်းခင်းကျင်း၍ အစပြုခဲ့ပါသည်။ ဆောင်းကုန်လုပြီးမို့ အရုဏ်လင်းချိန်လည်း စောလာသည်။ မှုန်ရာမှ တစစထင်းဝင်းလာသော အလင်းရောင်သည် နှင်းငွေ့ရိုက်ထားသော မှုန်ပြတင်းအတွင်းဘက်ကို တိုးဝင်နေကြသည်။

နာရီကြည့်မိတော့ မနက် (၇) နာရီထိုးလုပြီ။ ခါတိုင်း မနက် (၅) နာရီထနေကျ လူထွယ်အဖို့ သည်အချိန်မှာ အတော်လင့်နေပြီဟုဆိုနိုင်သည်။ နောက်ကျနေပေမယ့် လူထွယ် တက်တက်ကြွကြွ မရှိလှ။ စိတ်ပါလက်ပါ မဖြစ်။ နံရံကိုမှီလျက် ကုတင်ပေါ်မှာပဲ ခပ်လျော့လျော့ထိုင်နေရင်း သား၏နာမည်ကို ဖွဖွရွတ်မိသည်။ သည်နေ့က သောကြာနေ့ဆိုလျှင် သားပြန်လာရမယ့်ရက်ပဲ။ သည်လိုသတိရမိတော့မှ မျက်ဝန်းက ရောင်စဉ်လက်တော့သည်။ သည့်နောက် အိပ်ရာပေါ်ကနေ ချက်ချင်းမထသေးဘဲ နှင်းမှုန်ရည်တို့နှင့် ဝါးနေသော ပြတင်းမှန်ကို လက်ဖဝါးနှင့် သုတ်လိုက်သည်။ အိမ်အပြင်ဘက်က ချဉ်စော်ကားပင်တွင် ချဉ်စော်ကားပွင့်လေးများ ရိုးတံတစ်လျှောက် ပိုပြီးသီဖြာလာသည်ကို သတိထားမိသည်။ မသိသူများ အဖို့ ချယ်ရီပန်းလားဟု ထင်ချင်စရာ။ ပန်းရောင်ဘက်သို့ ယိမ်းနေသည့် နီဖျော့

ဖျော့ချဉ်စော်ကားပွင့်များသည်လည်း အပွင့်ခပ်နုတ်နုတ်သာဖြစ်သည်။ သေးငယ်သော ပွင့်လွှာများသည် နွေဦး၏သရုပ်ဖြစ်သည်။ နွေဦးသည် အေးခဲမှုအားလုံးကို အရည်ဖျော်ပစ်ပြီး လင်းပွင့်စေမည့် ကာလ၏ကနဦးဖြစ်သည်။ လူထွယ်အဖို့လည်း ကျပ်ခဲနေမှုများကို ဖောက်ခွဲရတော့မည့် အချိန်ဖြစ်လေသည်။

မထချင် ထချင်နှင့် အိပ်ခန်းထဲကနေ လူထွယ် ထွက်လာခဲ့သည်။ အပတ်စဉ်သည်ကနေ့ရောက်တိုင်း ပြုမြဲဝတ္တရားတစ်ချို့အတွက် တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းစဉ်ကို အစီအစဉ်ဆွဲလိုက်သည်။ သည့်နောက် ညနေဈေးနားတွင် မုန့်ဆိုင်ထွက်ရန်အတွက် အဆာပလာများကို စပြီးပြင်ဆင်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သည်နေ့က လတစ်လ၏ (၁၀) ရက်မြောက်နေ့မှန်း သတိပြုမိသည်။ ပုံမှန်ဆိုလျှင် သည်အချိန်တွင် ရောင်းထားနှင့်သည့် အလှူကုန်ပစ္စည်းတွေအတွက် ဖောက်သည်မိန်းကလေးတွေထံကနေ ငွေပြန်တောင်းရလိမ့်မည်။ အခုတော့ သည်လိုမဟုတ်၊ ရရန်ရှိသော ငွေတစ်ချို့ စုန်းစုန်းဖြုတ်တော့မှာလိုလို ဖြစ်နေရသည်။ မြတ်ဖို့နေနေသာသာ အရင်းထဲကပါ ပဲ့ပါသွားသဖြင့် ရှေ့လျှောက် ရပ်တည်ဖို့က အနိုင်နိုင်။ ငွေကို အခြားတစ်ဖက်ကနေလှည့်ယူပြီး အရင်းစိုက်နိုင်သည်ထားဦး၊ အလှူကုန်သွားရောင်းနေကျ ကာစီနိုဝင်းထဲက အလုပ်သမားကောင်မလေးတွေရဲ့အဆောင်ကလည်း ခါတိုင်းလို လူထွယ်ကို ပေးမဝင်တော့ချေ။ ပစ္စည်းလည်း ဆုံး၊ ငွေလည်း မြှုပ်ပြီး စားကျက်ပါ ပျောက်ရသည့် အဖြစ်။

နယ်မြေအသစ် ရှာရမှာပေါ့ အစ်မရယ်။

လူထွယ်ရဲ့ခွန်အားတွေ ယိုင်နဲ့လူလုဖြစ်နေပေမယ့် ဂျာဆိုင်းပန်ကတော့ စိတ်ဓာတ်မကျသေး။ လူထွယ်ကိုပင် အားပေးလိုက်သေးသည်။ ဂျာဆိုင်းပန်ဆိုတာက ကာစီနိုရုံက ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးဖြစ်သည်။ လူထွယ်ထက် အသက်ငယ်ပေမယ့် ဘဝကို ဒေါင်လိုက်ဆန်တက် ဖြတ်သန်းခဲ့ပုံမှာတော့ အတွေ့အကြုံက နောက်မကျပါချေ။ သည်အခြေအနေကို ပြောင်းလဲပစ်ရန် ဆိုင်းပန်နှင့်လူထွယ်တို့ တိုင်ပင်ထားတာရှိသည်။ ဒါက "တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်"ဆိုတာပေါ့။

လူထွယ်သည် သူ့ဘဝရှေးရေးကိုတွေးပြီး ခပ်လေးလေး သက်ပြင်းချမိသည်။ ဘဝနောင်ရေးဟုဆိုသော်လည်း တစ်ကိုယ်တည်းဘဝတော့မဟုတ်။ အနူးရှိသည်။ ပြီးတော့ ရင်ကဖြစ်သည့် သွေးသား။ သားနှင့်ပတ်သက်ပြီး လူထွယ်ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူဖို့ မလိုပေမယ့် သည်အခြေအနေကို မကြိုက်လှ။ ကိုယ်နှင့်လည်း အတူမနေ၊ ကိုယ်ကလည်း တာဝန်ယူစရာမလိုသည့်သားဟာ တစ်နေ့ကျလျှင် သူ့အနူးကိုမေ့သွားမည်ကို စိုးကြောက်လှသည်။ သားစိတ်တစ်ခုတည်းကြောင့် သည်နေရာမှာ ကျားပိန်တွယ်သလို ကုတ်ကပ်တွယ်ပြီး နေနိုင်ခဲ့သည်။

သားစိတ်တစ်ခုတည်းကြောင့် မြို့သိပ်ချိုးနှိမ်ခဲ့ရသည်။ သားစိတ်တစ်ခုတည်းကြောင့် ခံနိုင်ရည်အားကို တိုးမြှင့်ခဲ့ရသည်။ သားစိတ်တစ်ခုတည်းကြောင့် သေးမျှင်လှ သော အသက်ဓာတ်ကို ကြိုးထုံးပေါင်းများစွာနှင့် ဆက်ခဲ့ရသည်။ သို့ပေမယ့် သူ၏ချစ်လှစွာသောသားနှင့် အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆက်ပြီးနေနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါလည်း မသေချာလှ။

အရင်ကတော့ သားက သူ့ကိုထားသွားလေမလား၊ သူ့ဆီပြန်မလာတော့ ဘူးလားတွေပြီး ကယောက်ခြောက်ခြား ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ လက်တွေ့မှာတော့ ဦးစွာ ကျောခိုင်းရမည့်သူက သားမဟုတ်ဘဲ သည်အမေဖြစ်နေခဲ့သည်။ မပြေလည်လှ သော အက်ကြောင်းကွဲနေ့ရက်များကို လုထွယ် ဆက်ပြီးမဆွဲဆန်လိုတော့။ ခံနိုင် ရည်ကုန်ခမ်းသည့်အဆင့် မဟုတ်သေးပေမယ့် ကျန်သေးသမျှခွန်အားကို အချည်း အနှီး မဖြစ်လိုပေ။ အခြားတစ်နေရာမှာ မာန်ဟုန်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားမည့် မီးပွားလေးအဖြစ် ဆက်ပြီးမွေးမြူထားချင်ပါသေးသည်။ ဒါကို သားနားလည် အောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရပါလိမ့်။

သည်အမေဟာ သူ့ကိုထားပြီး အဝေးကိုလွင့်ပါးတော့မည့်အကြောင်း သား ကို ပြောပြရန် အတန်တန်ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။

“အနူး.... အာဝါးကော... ဂျောင်ကော့ ဖာနာငိုင်ဖွဲ အင်ဆာဂျွမ် အိုင်ရိုင်း... ဖအော်ရာ.... အင်တာဝါယမ်မုန် အဒွေးထေ့ရှာခွမ်အိုင်.... အဒွေးမုန် ငိုင်ဖွဲ ကလန်လန် မရှာဂျဆမ်ဇောန်ရေခူ စွန်ရှဂါအိုင်... (အမေ... အဖေက ကျောင်း မှာ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကိုလာမတွေ့တာလဲ ဟိုအိမ်ကိုပြန်ရင်လည်း အဖွားနဲ့ပဲ တွေ့ရတယ်.... အဖွားကလည်း တစ်ခါတလေ အေးစက်စက် ဆက်ဆံတယ်)”

စကားနည်းလှသည့်သားဟာ သူ့စိတ်အားငယ်မှုကို မတတ်သာလွန်းမှသာ သည်လိုလှစ်ဟပြတတ်သည်။ ကြားရပြန်တော့လည်း သည်အမေ ဘယ်မှာစိတ် ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ အနူးရှိတယ်လေ သားရယ်.... ဟု အားပေးမိပေမယ့် တစ်ဖက် ကလည်း သားမသိအောင် နောက်ကြောင်းဆုတ်မိနေသော ခြေလှမ်းများအတွက် အားနာရပြန်ပါသည်။

လုထွယ်သည် မုန့်လုပ်ရန်အတွက် ဆန်မှုန့်နယ်နေရင်းက သူ့သားကို ဖျောင်းဖျရန်အတွက် စကားလုံးရှာနေမိသည်။ သည်ကနေ့ ညနေ သားအိမ်ပြန် လာရင် နားလည်အောင် ပြောကိုပြောပြဦးမှပဲဆိုပြီး အားတင်းကြည့်သည်။ သူတို့ သားအိမ် ခွဲရလှ လေး၊ ငါးနှစ်ပေါ့။ လုထွယ်လည်း အခြားအရပ်ဒေသတစ်ခုမှာ စီးပွားရေးချောင်လည်လာမည်၊ သားကလည်း ပညာတော်တဲ့ကလေးဖြစ်ပြီး အလုပ်အကိုင်ကောင်း ရလာမည်ဆိုလျှင် ခဏတာစည်းခြားလိုက်မှုဟာ ထိုက်တန်

သည် မဟုတ်လား။ စိတ်ကူးထဲမှာတော့ နေရောင်တွေလက်ပြီး ပန်းတွေပွင့်နေ သည်ပဲ။ သည်အတွက်တော့ အချိန်တွေ၊ ငွေ၊ ခွန်အားနှင့် နှလုံးသားတော့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရဦးမပေါ့။

သည်ညနေ ဂျာဆိုင်းပန်လာရင်တော့ ဆက်ရမည့်ခရီးအတွက် ပိုပြီးသေချာ တဲ့ သတင်းစကားကို ကြားကောင်းကြားရနိုင်သည်။ ရှေ့ကိုမျှော်ကြည့်ရမိသော လမ်းက ခရီးပေါက်နိုင်သည် ဟုတ်မဟုတ် မသေချာသေးသော်လည်း လွန်ခဲ့သော ဆယ့်သုံးနှစ်က ခေါင်းတဆန့်ဆန့်၊ လည်တမော့မော့နှင့် နေ့ကနေ့က တောင်ပံအစမ်းခတ်ဖူးသည့် မုန့်ရောင်းသူမိန်းကလေးဟာ သည်နေ့သည်အချိန် အထိလည်း မုန့်ရောင်းနေရဆဲပါပဲ။ နေရာတော့ ကွဲပြားခဲ့သည်ပေါ့လေ။ ဟိုတုန်းက မန်စီမှာ၊ အခုတော့ မိုင်ဂျာယန်မှာ။ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည့်နေ့တွေထဲမှာ သူဟာ လှသွေးကြွယ်တဲ့ မြီးကောင်ပေါက်မလေး၊ လက်ရှိမှာတော့ သားသည်အမေ၊ အိမ်ထောင်ကွဲတစ်ဦး။ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝမှာ အရာရာကို အကောင်းမြင်နိုင် သလောက် ပစ္စုခဘဝမှာတော့ ကိစ္စများမြောင်မှန်သမျှကို သံသယရှိနေလေပြီ။

သို့ပေမယ့် လူထွယ်ဖြေသာပါသည်။ ဘဝတလျှောက်လုံး ရှုံးနိမ့်ခဲ့သည်ဆို လျှင်တောင် သူဟာ တွယ်ရာမဲ့မဟုတ်၊ ဆုပ်ကိုင်စရာ လက်သေးသေးလေးတစ်ဖက် ကျန်နေသေးသည် မဟုတ်လား။ သားက သူ့အဖို့ အား၊ သည်လက်သေးသေး လေးက လူထွယ်ကို ကျောက်နေ ထောက်မပေးသည့်အား၊ ပြီးတော့ ရှေ့ကိုဆွဲယူ သည့် အား။

(၂)

ဘဝကို တစ်ကနေပြန်စချင်သလားဟု မေးလျှင်တော့ လုံးချွမ်းကိုထွက် မလာသေးခင်အချိန်ထိကိုသာ နောက်ကြောင်းပြန်သွားချင်ပါသည်။ လုံးချွမ်းကို ရောက်လာသည့်တိုင်အောင်လည်း အဦးဆုံးနေ့တွေက ပျာရည်ဆမ်းသောကာလ များပေမို့ ချိုမြနေခဲ့သေးသည်။ မန်စီမှာရှိခဲ့တဲ့အချိန်တွေကတော့ အလွတ်လပ်ဆုံး၊ အပေါ့ပါးဆုံးကာလဆိုသည်မှာ ငြင်းစရာမရှိ။ ယခင်တုန်းက မန်စီထဲက လိုက်ကာ၊ ကောင်းခါပါ၊ မုန်းလူး၊ ဂျေဆောန်း၊ နမ့်လင်းပါ နှင့် -မုန်းဒိန်ပါ ရွာတို့သည် ယခုလို စစ်ဖြစ်သဖြင့် ခိုကိုးရာအရိပ်ကိုရှာရသည့် ဒေသမဟုတ်ပေ။ မန်စီသည် ပြိမ်းအေး ခဲ့ဖူးသည်၊ ပြီးတော့ ဆိတ်ငြိမ်စွာပင် လှုပ်ရှားခဲ့သည်။ သည့်နောက်မှာတော့ အတွင်းကြေခဲ့ရှာသည်။

လူထွယ်၏ ဇာတိမြေ ဘန်ဂေါ်ရွာသည် မန်စီမြို့နှင့် မဝေးလှပါ။ မန်းဝိန်း- မန်စီလမ်းကြီးကနေ တထောက်သွားရသည့် မြေနီမြေဝါရောယှက်ထားသည့်

ကုန်းမြေပေါ်မှာတည်ထားသည့် ရွာလေးဖြစ်သည်။ ခရီးလမ်းသိပ်မပေါက်လှသည် မို့ အလှမ်းကွာသည်ဟု အများစုက ထင်ချင်စရာ၊ သို့ပေမယ့် ရွာရှိတော့ လမ်းရှိ သည်။ လမ်းရှိတော့ လူရောက်လေသည်။ တစ်သီးတစ်ခြား ကမ္ဘာတည်နေသည့် ထိုရွာကလေးဟာ တစ်နေ့မှာ ပျားအုံသဖွယ် လုပ်သားတွေ၊ ဦးစီးသူတွေ ဝင်ဆို ထွက်ဆိုနှင့် စည်ကားလာလိမ့်မည်ဟု မည်သူကမျှ မတွေးထင်ထားခဲ့ကြပေ။ တောရှိသမျှ တဝမ်းတခါး အူစိုအောင် စားစရာရှိနိုင်သည်ဟု စွဲမြဲအောင် မှတ်ယူ ခဲ့သည်။ မော်ဆွေချောင်းဘေးက စိမ်းမြသာတောင်သည့်ဘဝသည်လည်း ချောင်း ရိုးတစ်လျှောက်မှာ သစ်ရိပ်ဆိုင်းသလို ထာဝစဉ်တည်တံ့နေလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက် မက်ခဲ့သည်။

သည်အိပ်မက်မှာ တောကိုနယ်ချဲ့သူတွေထံက ကြားရသည့် လွှဲဆွဲသံ၊ မြေသယ်ကား၏ ဂီးဂီးဂဲဂဲ မြည်သံ၊ ခွန်အားသန်မာတုတ်ခိုင်သည့် ထီးမတ်သော ပင်စည်တို့ကို မြေပြင်ပေါ်သို့ တဘုန်းဘုန်းလဲကျအောင် အုံ့ဖွဲ့ဆော်ဩသံတွေ ကြောင့် နီးထလာခဲ့သော်လည်း အစဦးပိုင်းတွင် ဗရမ်းဗတာတော့ မဖြစ်သေးပေ။ သည့်နောက်မှာတော့ တဖြည်းဖြည်း လူတွေများလာသည်။ ရွာလေးစည်ကားလာ သည်။ ရွာကလူတွေလည်း အလုပ်ရကြသည်။ လူထွယ်လည်း မုန့်ပိုရောင်းလာရ သည်။ မန်စီတောသည်လည်းကောင်း၊ မော်ဆွေချောင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဘန်ဂေါ် ရွာသည် လည်းကောင်း စက်သံ၊ လူသံ တည်ညံ့ကြားတွင် အသားကျလာလေသည်။

စီးပွားရေးအတွက် ရွှေလမ်းငွေလမ်းသာ ပေါက်သည်မဟုတ်ဘဲ နုဖူးစာရွာ လည်သည့်အဖြစ်မျိုးတွေလည်း ဘန်ဂေါ်တွင် ရှိလာခဲ့သည်။ သည်အထဲတွင် ပထမဦးဆုံး အစွဲထုတ်သွားသူက လူထွယ်၏ငယ်သူငယ်ချင်း ဒီးရာဖြစ်သည်။ ဒီးရာနှင့်ရေစက်ပါသူက တရုတ်ပြည်မှာနေထိုင်သူဖြစ်ပေမယ့် ကချင်လူမျိုး၊ ကချင် စကားပြောသူတွေပဲမို့ မိဘမောင်ဘွားများကရော၊ ရပ်ရွာအနေနဲ့ပါ ကန့်ကွက် စရာမရှိ၊ သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ထိမ်းမြားပေးခဲ့ကြသည်။ ဘုရားသခင် ရှေ့တော်မှောက်တွင်သစ္စာပြု၍ ပေါင်းသင်းရသော အကြင်လင်မယားနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦးဦးညှာ၍ မေတ္တာမပျက် သက်ဆုံးတိုင်ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ယူဆ ကြသည်။ ယူဆသည့်အတိုင်းပင် ဒီးရာတို့စုံတွဲကို ကောင်းချီးပေးကြသည်။ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုကြလေသည်။ မှတ်မှတ်ထင်ထင်ရှိစေမည့် ဘဝ၏အထင်ကရ နေ့ရက်ဆိုတော့လည်း ဒီးရာတစ်ယောက် ရှက်သွေးဖြာနေသည့်ကြားက ဧည့်သည် များကို မမောနိုင်မပန်းနိုင် ဧည့်ခံနိုင်သည်။ ဒီးရာ၏အပျော်မှာ သတို့သမီးအရံ လုပ်သည့် လူထွယ်ဆီသို့ပင် ကူးစက်သည်။ ပြည်ကြီးသားတို့သည် ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘန်ဂေါ်ရွာထက်တော့ မျက်စိပွင့်၊ နားပွင့်ကြမည်ပင်။ မိန်းကလေးအပေါ်

ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံမည့် အမြင်ကျယ်သော မြို့ကြီးသားဆိုသည်ကို လူထွယ်လည်း စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။ ဖူးစာဖက်ကို တောင်းတသည်။ ဆုပ်နံသည်။

မကြာမီတွင် မိုးကိုမျှော်သူအတွက် မိုးရိပ်တို့ဆင်လာသည်။ ထိုသူက တခြားတော့ မဟုတ်။ ဒီးရာမင်္ဂလာပွဲတွင် ဒီးရာအမျိုးသားဘက်ကနေပါလာသည့် သတို့သားအရံဖြစ်သည်။ ဒီးရာခင်ပွန်းနှင့်လည်း ဆွေမျိုးမကင်းသူပေါ့။ လူထွယ်၏ဆုတောင်းပြည့်သည်ဟု ဆိုရမည်။ ဘရန်ဆိုင်းက လူထွယ်ကို မေတ္တာရှိပါသတဲ့။ သည်ဆွေသည်မျိုး အဝန်းအဝိုင်းထဲကမို့ စိတ်မချစရာမရှိ၊ သည့်အပြင် ပိုပြီး ဂုဏ်ယူရသည်က မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူသည့်အပြင် မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း ဒီးရာတို့ထက်ပင် ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပပေးခဲ့သည်။ သည်လိုအချိန်မျိုးမှာ အားလုံးဟာ အပျော်ကိုယ်စီနှင့်ပေါ့။ မသိနားမလည်သည့် မိန်းကလေးတွေကို မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ခေါ်သွားပြီးနောက် ရောင်းစားသည်ဆိုသော သတင်းစကားများ နားမဆံ့အောင်ကြားနေရချိန်တွင် လူထွယ်အမျိုးသားက လူထွယ်အပေါ် ကြင်ကြင်နာနာရှိသည့်အပြင် တန်ဖိုးထားပြီး တောင်းရမ်းသည်ဆိုတော့ အနှံ့ပြည့်သော စပါးကိုရခဲ့သည့် ကံကောင်းလှသော မိန်းကလေးဟုပင် ဆိုနိုင်ပါသည်။

အဘယ်မျှ ကံကောင်းသည်ဖြစ်စေ အဝါးသည် လူထွယ်ကို တစ်ပြည်တစ်ရွာသို့ မထည့်ရက်ခဲ့ပေ။ သမီးကိုနှမြောနေခဲ့သည်။ အဝါး၏ ကျန်းမာရေးက လည်း ချူချာလှသည်မို့ လူထွယ်ကလည်း လုံးချွမ်းကိုသွားဖို့ရာ နောက်ဆံ့ငင်နေခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် ရှေ့ကစားဆောင်ယူရာနောက်ကို ပလှိုင်းလိုက်ပါရမည်က ထုံးစံဖြစ်သည်။ လူထွယ် ထွက်သွားပြီး နောက်သုံးနှစ်မှာ အဝါးဆုံးပါးမည်ဆိုသည်ကို သိခဲ့လျှင် ဘန်ဂေါ်မှာပဲ ပေကပ်ပြီး နေခဲ့မှာပါ။ ပြီးတော့ ဘန်ဂေါ်ကို ပြန်လာဖို့ရာ အတော်ခဲယဉ်းလိမ့်မည်ဆိုတာကိုပါ ကြိုတင်မှန်းဆနိုင်ခဲ့လျှင် လုံးချွမ်းကိုလိုက်သွားဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရှေ့ရေးကို မမှန်းဆနိုင်တော့လည်း ချစ်သူမျက်နှာကို တစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်ခဲ့ရသည်ပဲ။

လုံးချွမ်းက အိမ်တွင် မိသားစုများလှသည်။ ဘရန်ဆိုင်း၏ အဖေ၊ အမေနှင့် အိမ်ထောင်မကျသေးသော ညီအစ်မလေးဦးရှိသည်။ ဘရန်ဆိုင်းက မိသားစုတွင် တစ်ဦးတည်းသောသား။ သားကိုဦးစားပေးရသည့်ခလေ့မို့ သူ့ကို တစ်မိသားစုလုံးက အစစအရာရာ အလိုလိုက်သည်။ တရုတ်ပြည်ထဲမှာနေကြရသည်ဆိုတာက လွဲလို့ ကချင်မိသားစု၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ကချင်အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာမို့ ထူးထွေပြီး အသားမကျစရာအကြောင်းမရှိပေ။ ခက်တာက ဘရန်ဆိုင်း။ အိမ်ထောင်ကျပြီး နှစ်နှစ်လောက်နေတော့ ဇာတိပြလာသည်။ ဗွေဖောက်လာသည်။ မြွေရေခွံလဲသလို ပြောင်းလဲလာသည်။ မင်းသားခေါင်းစွပ် ကွာကျသည်။

လူထွယ် နုံအပုံက ကိုယ်နှင့်အနီးကပ်ပေါင်းသင်းနေသည့် ခင်ပွန်းသည်ဟာ မူးယစ်ဆေးဝါး၏သားကောင်မှန်း အတော်လေးနောက်ကျမှသိသည်။ သိသည် နှင့်တပြိုင်နက် သူ၏စူပုံပုံဖြစ်နေသော ဝမ်းဗိုက်လေးကိုပွတ်သပ်ရင်း ဘုရားသခင် ကို တိုင်တည်ငိုကြွေးမိသည်။ ဝမ်းကြာတိုက်ထဲက ကလေးရဲ့ အဖေဟာ အသုံးမကျ၊ လက်ကြောမတင်းတဲ့ ဘိန်းသမားတဲ့လား။ ဒီးရာနှင့်လည်း မြို့ချင်းမတူသဖြင့် အနီးအနားမှာ တိုင်ပင်ရင်ဖွင့်စရာလူ တစ်ယောက်မှ ရှိမနေခဲ့ပေ။ အံ့ဩရဆုံး အဖြစ်က ဘရန်ဆိုင်းအကြောင်းကို ယောက္ခမတွေကို အားကိုးတကြီး တိုင်မိတော့ သူတို့က တုပ်တုပ်မျှပင် မလှုပ်၊ လူထွယ်ကပဲ အကိုင်အတွယ် အထိန်းအသိမ်း မတတ်လိုလိုလို အပြစ်ဖို့ချင်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဘရန်ဆိုင်းအမေသည် ချုပ်တည်းထားသော်လည်း လူထွယ်အပေါ် အမြင်မကြည်မှုက သိသာလွန်းလှ သည်။

“အို... ကိုယ်တော်.... ကိုယ်တော်၏သမီးကို မေတ္တာဖြင့် စောင့်ရှောက်တော် မူပါ။ ငြူစူပြစ်တင်ခြင်းဒဏ်ကနေ ကယ်တင်တော်မူပါ.... ”

လူထွယ်ကို တောင်းရမ်းမင်္ဂလာဆောင်ပေးရန် (ကွန်ဖိုး) အတွက် ယောက္ခမ တွေက သူတို့စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်နေသည့် တောင်တစ်လုံးကို ယွမ်တစ်သောင်းနှင့် အပေါင်ထားခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကို အစဖော်ပြီး ရန်လိုခံရသည့်နေ့တွင် ကိုယ်တော် ကိုသာ အားကိုးမြည်တမ်းမိတော့သည်။ တကယ်တော့ သူတို့ကုန်ကျခဲ့သည့် တောင်းရမ်းမင်္ဂလာစရိတ် (ကွန်ဖိုး) သည် ယွမ်တစ်သောင်းမရှိပေ။ လူထွယ်၏ အနူးတို့ အဝါးတို့ကိုလည်း ကွန်ဖိုးအပြည့်ပေးခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။။ သို့ပေ မယ့် ကတိခံပြီး ပေါင်ထားသည့် တောင်ကို ဘရန်ဆိုင်းကလည်း ပြန်မရွေးပေးနိုင် တော့ ဒုက္ခမှန်သမျှကို လူထွယ်ကပဲ ခါးစည်းခံဖို့ဖြစ်လာသည်။ ဘရန်ဆိုင်းကတော့ ဘာဆိုတာမှ မလုပ်တော့၊ ခိုင်းလို့လည်း မရတော့သလို သူ့အာရုံကလည်း မိသားစုမှာမရှိတော့။ အရက်သမား၊ ဖဲသမားကမှ အချိန်တန်လျှင် မိသားစုကို သတိရချင်ရလိမ့်ဦးမည်။ ဆေးသမား၊ ဘိန်းသမားကတော့ မူးယစ်ဆေးနောက်ကို သာ ကောက်ကောက်လိုက်၏။

အက်ကွဲကြောင်း ပိုပြီးပီပြင်လာသော နေ့ရက်များပါပေ။ လူထွယ်မှာ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနှင့်ပင် ကြံခင်းထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ကြံခင်းထဲမှာနေရတာ က စိတ်သက်သာရာရသေးသည်။ ကြံခတ်ချိန်ရောက်လျှင် ကချင်ပြည်နယ်ဘက် က အလုပ်သမားခေါင်းတစ်ဦး၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ရွာလုံးကျွတ်၊ ဒါမှမဟုတ်လျှင် အဖွဲ့လိုက် တစုတစည်း ကြံလာခတ်ပေးသူများ ရှိတတ်သည်။ ရိုးရာတေးသံ တညံ့နှင့် တစ်ခါတလေ တသောသော ရယ်ပွဲဖွဲ့နေသော သူတို့အုပ်စုကြားတွင်

လှုပ်ရှားရတာက မောပေမယ့် ဂြူစုစောင်းမြောင်းခံရသည့်ဒဏ်က လွတ်ကင်းသည် မို့ ဖြေသာပါသေးသည်။ အလုပ်သမားတွေကတော့ လုထွယ်ကို ကိုယ်ဝန်သည်မို့ နားစေချင်ကြသည်။ သို့ပေမယ့် လုထွယ်က ခေါင်းယမ်းသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သည် ကိုယ်ဝန်ကိုလည်း မသယ်ချင်တော့၊ ကလေးလည်း မလိုချင်တော့၊ မျိုးဆက်လည်း မချန်ချင်တော့ပေ။

လုထွယ်အဖို့ ယောက္ခအပေါ် စိတ်အနာရဆုံးက သူ့ကိုရောင်းစားပစ်ဖို့ ဘရန်ဆိုင်းကို တိုက်တွန်းနေတာကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားရသည့်အခိုက်တွင် ဖြစ်သည်။ ယောက္ခမအဖို့ အညတရ တစ်ပြည်သူ့အတွက် တောင်ကိုပေါင်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ပေးရတာကို မတန်လှဟု စိတ်ကွက်ပုံရသည်။ မျိုးနွယ်တူ တစ်မြေ တည်းနေသူကို ပိုလိုလားဟန်ရှိသည်။ သို့ပေမယ့် သည်သဘောတွေကို ဘယ် လောက်ပဲ နားလည်ပါစေ၊ ပြီးပြီးသားကိစ္စကို ပြန်ဖော်ပြီး နှိပ်ကွပ်တာမျိုးတော့ လက်မခံနိုင်ပါ။ ဘရန်ဆိုင်းနှင့်သူ့ကိုပါ ခွဲပစ်ရန် အကြံပက်စက်လာလေတော့ ဒေါသမီးညွန့်တို့မှာ ထိန်းမရ၊ ဟုန်းကန် ထတောက်လေ၏။ ချက်ချင်းပင် ယောက္ခမရှေ့သို့ တည့်တည့်ဝင်ပြီး စေ့စေ့ကြည့်ကာ ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်သည်။ နာကျင်စရာကောင်းသည်က သမီးယောက္ခမ၊ ယောင်းမတို့ ရန်ဖြစ်ကြရာတွင် ဘရန်ဆိုင်းသည် ခပ်ဆိတ်ဆိတ်သာနေခဲ့သည်။ သူနှင့်မဆိုင်သလို ရှောင်ကွင်း သွားခဲ့သည်။ ကြာတော့ တစ်မိသားစုလုံးနှင့် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်မို့ လုထွယ်မှာ အားမတန်လို့ မာန်လျှော့ခဲ့ရတော့သည်။

“ငါတို့ နင့်ကို ရိုက်ချင်လည်း ရိုက်လို့ရတယ်.... ရောင်းစားချင်လည်း ပြန် ရောင်းစားလို့ရတယ် နားလည်လား.... အေး ဘရန်ဆိုင်း နောက်မိန်းမယူမယ် ဆိုရင်တောင် ငါတို့ ပြန်တောင်းပေးလို့ရတယ်”

ယောက္ခမ၏မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့် နီရဲခက်ထန်နေသည်။ လုထွယ်ကို သားသမင်လိုသဘောထားပြီး ကိုက်တော့ဝါးတော့မည့် ကျားပမာ မာန်ဖီနေခဲ့ သည်။ သူ့ရဲ့အထက်စီးလေသံကို ကြားရတော့ သမီးချင်းမစာနာရကောင်းလား ဟူသည့်အတွေးဖြင့် ပို၍နာကျင်တုန်လှုပ်မိပြန်သည်။ သည်အထဲ ယောင်းမတွေ ကလည်း မီးလောင်ရာလေပင့်၊ မြေနိမ့်ရာလှုံ့စိုက် လုပ်ချင်ကြသည်။ ယောက္ခမနှင့် အပြန်အလှန်မေတ္တာမမျှနိုင်ကြတော့ ရန်ပွဲဆိုသည်မှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆိုသလို ဖြစ်လာသည်။ သူတို့သားအမိတွေ လုထွယ်ကို ဆံပင်ဆွဲဆောင်ကြ၊ ခြေနှင့် ကန်ကျောက်ကြတိုင်း ဆွဲလွဲသူမှာ ဘရန်ဆိုင်းမဟုတ်ခဲ့ပါ။ စာနာတတ်သော အိမ်နီးချင်းများကြောင့်သာ လုထွယ် ချမ်းသာရာရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်လိုဒုက္ခတွင်းထဲကို ကလေးကို ဘယ်လိုခေါ်ယူရမလဲ။ အိမ်နီးချင်းတွေ

က ဖျောင်းဖျါပါသည်။ ကလေးဟာ သည်မိသားစုအရေးမှာ အဖြေပေးမယ့်သူ၊ မိသားစုအက်ကွဲကြောင်းကို စေ့စပ်ပေးမယ့်သူ၊ သူ့အဖေရဲ့မျှော်လင့်ချက်ကို တစ်ဖန် မီးညှိပေးသူဖြစ်နိုင်သတဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အားပေးမှုကြောင့်သာ လူထွယ် တောင့်ခံ ထားရသည်။ သည်လိုနှင့်ပင် သားကလေး လူ့လောကသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

(၃)

သားက မွေးကတည်းက ချစ်မွေးပါသူ ဖြစ်သည်။ တစ်တုံးတစ်ခဲ တစ်တစ် ရစ်ရစ် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးဖြစ်သည်။ မြင်သူတိုင်းက ချစ်ကြသည်။ လူထွယ်ကတော့ ယောက္ခမ၊ ယောင်းမများနှင့်မူ ဖျက်နှာချင်းဆိုင်လိုပင် မရတော့ချေ။ လင်ယောက်ျား ရဲ့ ဖေးမမှုလည်းမရှိ၊ အတူနေယောက္ခမရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုလည်းမပါဘဲနှင့် မီးဖွား ရသည်ကို တွေးမိတိုင်း နာကျင်လို့မဆုံးပါချေ။

သားကလေး မျက်လုံးပွင့်လာပြီ၊ အသံကြားရာနောက်ကို လိုက်ရှာတတ်ပြီ၊ လိုချင်တာရှိလျှင် လက်လှမ်းပြီး ယူတတ်ပြီ၊ ပြုံးတတ်ပြီ၊ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်တတ်ပြီ၊ သွားငုတ်တုတ် လူငုတ်တုတ်ဖြစ်လာပြီ၊ လေးဘက်သွားပြီ၊ မတ်တပ်ရပ်ပြီ။ သည်လိုနှင့် ရှင်သန်ရသော နေ့ရက်တိုင်းသည် သားအတွက်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့တစ်ခြား လူရည်လည်လာသော သားကလေးကို တစ်မိမိမိရှုရင်း ဝေဒနာ နှင့် သောကကို မေ့ထားခဲ့ရသည်။ သားရဲ့အပြုံးကြောင့် လူထွယ်၏မျက်ရည်တို့ မှာ လွင့်စင်ရစမြဲ။

ခက်ရော်သည့်ကာလတွေမှာ ခံနိုင်ရည်မို့အား တိုးမြှင့်ရသည်မှာ လွယ်လှ သည်တော့ မဟုတ်။ အတွင်း၏လုံခြုံမှုရော၊ အပြင်၏ လုံခြုံမှုကိုပါ ကြည့်ရသေး သည်။ လုံးချွမ်းလို နယ်စပ်ဒေသက လူမှုစီးပွားရေးပုံသဏ္ဍန်မှာလည်း အနည်းငယ် ပွေလီ၏။ ယူနန်ပြည်နယ်ထဲမှာ ဂျိန်းဖောတို့ အများဆုံးနေကြပေမယ့် လုံးချွမ်းက တော့ ဂျိန်းဖောတို့အတွက် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ ပိုဆန်သည်။ ဂျိန်းဖောအပြင် လီဆူနှင့် ရှမ်းလူမျိုးများလည်း ရှိသေးသည်။ သည်လို လူပေါင်းစုံ၊ စရိုက်ပေါင်းစုံ ကြားတွင် တစ်ဝမ်းတစ်ခါး ရှာဖွေစားသောက်ရသည့် မိန်းမသားဘဝမှာ အသိမ်း အဆည်းလည်း တော်ရသည်။ အရှောင်အတိမ်းလည်း ကျွမ်းရသည်။ မျက်စိလည်း လျင်ရသည်။ နားလည်း ပါးရသည်။

သည်မိန်းမသား၏ ကြမ်းရှုသောလက်နှင့်ပင် ယာပြင်ကို ထယ်ရေးညက် စေခဲ့သည်။ ချွေးစို့သောမိခင်၏ရင်ခွင်မှ နို့ရည်ဖြင့်ပင် သားကိုအားဖြစ်စေခဲ့သည်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် ရိရာနှစ်ကူးပွဲတော်တို့မှာ ခြောက်သွေ့ပေမယ့် လူထွယ်မှာ အဖော်ပြုစရာ သားရှိခဲ့သည်။ အဝါခြောက်ရောင်ပေါက်နေသော ယာခင်းတို့မှာ

သားကို ကဆုန်ပေါက် ဆော့ကစားနေစေရင်းကပင် စိမ်းရွှေရောင်လွှမ်းရန် ခွန်အားပြု စိုက်ပျိုးခဲ့ရသည်။ သည်အမေနှင့်သားမှာ အစွန်းနှစ်ဘက်က တိုင် နှစ်တိုင်မှာ ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးတစ်စီ၏ အလယ်ချိတ်များဖြစ်ကြသည်။ ဆွဲဖြုတ်၍ မရနိုင်ပါ။ သားနှင့်ပတ်သက်သည့် အိမ်မက်မှာကြီးလှသဖြင့် သူ့ကို သည်လို နယ်စပ်မှာမရှင်သန်စေချင်ပေမယ့် လူထွယ်မှာ လောလောဆယ် ရွေးစရာ လမ်းမရှိပေ။

ဘရန်ဆိုင်းအကြောင်းကိုတော့ မစဉ်းစားချင်တော့။ သား တစ်နှစ်ပြည့်ခါနီး တွင် သူ ထောင်ထဲဝင်ရသေးသည်။ သားနှစ်နှစ်ပြည့်တော့ ပြန်ထွက်လာသည်။ ဟော... တစ်နှစ်မျှပင် တင်းတင်းမပြည့်သေး၊ သားလေး သုံးနှစ်ပြည့်ခါနီးတွင် ထောင်နန်းစံရပြန်သည်။ လူထွယ်တို့သားအမိထက် ဘိန်းကိုသာမက်သည်။ ထောင်ကို အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်လို အလီလီသွားဖို့ရာ မတွန့်နွေးမရွံ့ကြောက် သလောက် လူထွယ်တို့ကိုတော့ စောင်းငဲ့၍တောင် မကြည့်ခဲ့ချေ။ သူမသိတတ် သမျှ လူထွယ်မှာတော့ ပန်းလှပါပြီ။ ဘရန်ဆိုင်းကိုယ်စား အကြွေးကိုလည်းဆပ် ပေးရသေးသည့်အပြင် မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က လွယ်ထုရဲ့မိဘတွေဆီကို ကွန်ဖိုး အပြည့်မပေးခဲ့ရသဖြင့် ကိုယ်တိုင် ကြံခင်းထဲမှာ ရုန်းကန်ရင်း ယောက္ခမမိသားစု ကပဲ ပေးသယောင်နှင့် ကျန်သည့်ကွန်ဖိုးကို ကြံဖန်ပေးခဲ့ရသည်။ အာဝါးကလည်း ကျန်းမာရေး ပိုချို့ယွင်းလာသည့်အပြင် ဘန်ဂေါ်တွင် သစ်လုပ်ငန်းမှာ အရင် လောက် အခြေအနေမသာတော့သဖြင့် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုလည်း ဝေမျှမနေချင်တော့။ လူထွယ်မှာ သားရှိသည်။ အနူးနှင့် အာဝါးရှိသည်။ သည်သုံးဦးအတွက် မဖြစ်ဖြစ် တဲ့နည်းနှင့် ရှင်သန်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်သည်။

သားကိုတော့ ဘရန်ဆိုင်းတို့မိသားစုက အားထားဟန်ပြပါသည်။ သူတို့ မိသားစုမှာ တစ်ဦးတည်းသောသားက မွေးလိုက်သည့် တစ်ဦးတည်းသော မြေး ယောက်ျားလေး ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းသိသော ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဖျောင်းဖျာသည်။ နေ့အလင်းရောင်အတွက် ညအမှောင်ကနေ စောင့်ရသတဲ့။ သားကိုအကြောင်းပြုပြီး သည်းခံနိုင်လျှင် ဘရန်ဆိုင်းတို့မိသားစု၏ ပိုင်ဆိုင်မှုမှာ တစ်ချိန်ကျလျှင် သည်သားအတွက်သာ ဖြစ်စေလိမ့်မည်တဲ့။ သည်မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုတည်းကြောင့်သာ သည်အိမ်ကနေ မခွာဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် နောက်ဆုံးသောကောက်ရိုးမျှင်ကို လူထွယ်ကျောပြင်ပေါ်သို့ ဘရန်ဆိုင်းပစ်တင်လိုက်ချိန်မှာတော့ မြို့သိပ်ခဲ့ရသမျှသည် မီးတောင်ချော်ရည်လို ပွင့်အန်ကျလာသည်။ နောက်ဆုံးအခေါက် ဘရန်ဆိုင်း ထောင်ကထွက်လာတော့ နောက်တစ်ခါ ဘိန်းမရှူတော့ပါဆိုသည်ကတိကို လူထွယ်တောင်းခဲ့သည်။ ထို

ကတိနှင့်ပင် အိမ်ထောင်ရေးစည်းကြီးကို ချည်နှောင်မည်ဟုလည်း အတိအလင်း သတိပေးခဲ့ပြီးသား။ ဘရန်ဆိုင်းမှာ မကြာခဏ ထောင်ထဲဝင်နေရသူမို့ ရဲတွေက လည်း သူ့ကိုဆိုလျှင် သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်ကြသည်။ သည်တော့လည်း ဘရန်ဆိုင်းမှာ လိမ္မာပါတော့မည်ဟု ကတိမပေးမဖြစ်ပေးရသည်။ သို့ပေမယ့် ဘရန်ဆိုင်း၏စိတ်မှာ ခွေးမြီးမဟာတူလေသည်။ ခွေးမြီးကောက်မှာ ကျီတောက်စွပ် သည့်ခဏတော့ ပြိမ်သား။ ခဏကြာတော့ ဗွေပြန်ဖောက်သည်။

ဘိန်းဂျူရန်အတွက် ဘရန်ဆိုင်းက သူ့နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်ကို အခြားတစ် ယောက်ထံ ရောင်းလိုက်ပြီဆိုသည့် သတင်းကြားသည့်နေ့က လူထွယ်မှာ ဘရန် ဆိုင်းကို ထုထုပြီး ငိုမိသည်။ သွားပြီ... သွားပြီ။ သားကို အသိအမှတ်ပြုနိုင်ငံသား ဖြစ်ဖို့အရေး အလှမ်းဝေးရတော့မည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘရန်ဆိုင်းကို စိတ်လိုက် မာန်ပါ သတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်အထိ စိတ်ဆိုးသည်။ မီးဖိုချောင်က ဓားကို လူထွယ်ဆွဲပြီးရွယ်တော့ ဘရန်ဆိုင်းပင် အံ့ဩပြီး ကြက်သေသေသွားခဲ့သည်။

အဖြစ်ကလူထွယ်ကတော့ တရုတ်နိုင်ငံသားကဒ်မရပါ။ ဘရန်ဆိုင်းကတော့ ငယ်မွေးခြံပေါက်မို့ နိုင်ငံသားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံထားရသည်။ သည်နယ်စပ် မှာ မှတ်ပုံတင်ရအောင် နည်းလမ်းပေါင်းစုံနှင့်လုပ်ကြသည်မို့ မှတ်ပုံတင်ဝယ်သည့် ဈေးကွက်ကလည်း သီးခြားရှိသည်။ မှတ်ပုံတင်ဟာ အလုပ်အကိုင်အတွက်သာ မက သားကလေး၏နောင်ရေးအတွက်ပါ အခရာကျပါသည်။ ဒါကို အဖေတစ် ယောက်အနေနှင့် နည်းနည်းမျှ ထည့်သွင်းမစဉ်းစားပေးခဲ့တာကို အသည်းနာ မဆုံးလှပေ။ မမြင်ချင်လှသည့် ဘရန်ဆိုင်းမျက်နှာကို စွေပြီးတောင်မကြည့်ဖြစ် တော့။ လူထွယ် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။ သူ့ဘဝမှာ လင် ယောက်ျားရှိခြင်းနှင့် မရှိခြင်းက မကွာခြားတော့ပေ။

မှတ်ပုံတင်အရောင်းအဝယ်လုပ်သည့် ပွဲစားကို စုံစမ်းသည်။ ရောင်းပြီးသား မှတ်ပုံတင်ကို ဈေးကြီးပေးပြီး ပြန်ဝယ်ခဲ့ရသည်။ သည့်နောက် အထုပ်အပိုးပြင် သည်။ သားလက်ကိုဆွဲသည်။ ဒီတစ်သက် ပြန်မလာဘူးဟူ၍ သေခန်းပြတ်စကား ကို သွေးအေးအေးနှင့်ပင် ဘရန်ဆိုင်းကိုပြောပစ်ခဲ့သည်။ သည်တွင်းနက်မှာ ကျန်နေလိုက ကျန်နေရစ်စေတော့။ ဒါက သူ့သဘော။ လူထွယ်ကတော့ မထမ်းပိုး နိုင်တော့၊ ဆွဲမထူနိုင်တော့၊ မဖေးမနိုင်တော့ပေ။

သည်လိုနှင့် လုံးချွမ်းကို လက်ပြခဲ့သည်။ ငရဲတွင်းနှင့် ဝေးသထက်ဝေးအောင် ပြေးခဲ့သည်။ တောင်ကိုပတ်၊ တောကိုဖြတ်၍ ဌာနေပြောင်းခဲ့သည်။ သားလေး ကတော့ ဖြစ်ပျက်သမျှကို သေချာနားမလည်နိုင်သေးသော်လည်း အာဝါးနှင့်အနူး တို့ ရန်ဖြစ်ကြသည်ဆိုတာလောက်တော့ သူရိပ်မိပုံပေါ်သည်။ အသံတိတ်ရင်း

သူ့အနူးမျက်နှာကို တစ်စိစိမိမိကြည့်လျက် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မျက်စိနက်လေးပေါ်အောင် စိုးထိတ်စွာ သူ့ကိုအကဲခတ်နေသော သား၏ မျက်ဝန်းများကိုမြင်တော့ လူထွယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သား ခန္ဓာကိုယ် လေးကို ပိုပြီးတင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိသည်။ မျက်ရည်တသွင်သွင်ကျလျက်ကပင် “မကြောက်နဲ့နော်.... အနူးတို့ မိုင်ဂျာယန် ရောက်တော့မယ်”ဟု အားပေးနေ မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် “ဒီးရာရယ်.... ငါ့ကိုကူညီပါ”ဟု တိုးတိုးဖွဖွ တိုင်တည်လိုက်လေသည်။

(၄)

ကိုယ်တိုင် လက်နှင့်လုပ်သော ကောက်ညှင်းမုန့်ဗန်းတွေကို စားပွဲပေါ်မှာ ခင်းလိုက်သည်။ အသားလုံးကင်များကိုလည်း စိတန်းထားပြီး မီးဖိုခပ်သေးသေး ဖိုထားသည်။ ဂျာဆိုင်းပန်က သည်ကနေ လူထွယ်ဆိုင်ဘက်ကို လာခဲ့မည်ဟု ကတိခံထားပေမယ့် ခုထက်ထိ သူ့အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့ရသေး။

မိုင်ဂျာယန်ရောက်နေသည်မှာ အခုတော့ ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ။ ဒီးရာသည် သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ လူထွယ်ကို တတ်အားသရွေ့ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေး ခဲ့သည်။ ရောက်စက အသားမကျပေမယ့် မုန့်လုပ်ရောင်းတတ်သည့် အိမ်တွင်းမှု ပညာလေးပါလာတော့ မုန့်သည်ဖြစ်ခဲ့ပြန်သည်။ နေ့အခါတွင် တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်သော မိုင်ဂျာယန်သည် ညဦးပိုင်းပျိုးလာတော့မှ လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာ တော့သည်။ လူထွယ်၏မုန့်ဆိုင်လေးက ကာစီနိုရုံနားမှာမို့ ရုံထဲကိုလာကြသည့် ဧည့်သည်တွေ၊ အလုပ်လုပ်နေသည့် ဝန်ထမ်းတွေကြောင့် အထိုက်အလျောက် ရောင်းရသည်။ နောက်တော့ ဒီးရာအကူအညီနှင့်ပင် ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေ အတွက် အလှကုန်များ အကြွေးယူစနစ်ဖြင့် ရောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

သည်ကရသည့်ဝင်ငွေဖြင့် တစ်ကိုယ်ရည်စာဖူလုံသလို အနူးကိုပင် ထောက်ပံ့ ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ လတ်တလောတွင် သားလေးအတွက်က ပူစရာသိပ်မလိုသေး။ သားက တရုတ်ပြည်မှာပဲ ကျောင်းနေသည်။ စစ်ချင်းတုန်းကတော့ သားရဲ့ ကျောင်းစရိတ်အတွက် ခက်ရသေးသည်။ ကျောင်းအပ်ကြေးက ယွမ်နှစ်ထောင် တဲ့။ ချေးရငှားရ ခြွေတာရ အောက်ကျိုရနှင့်ပင် သည်ငွေနှစ်ထောင်ကိုရအောင် စုပေးခဲ့သည်။ တရုတ်အစိုးရကျောင်းကို ဝင်ခွင့်ရသွားတော့ စာအုပ်ဖိုးနှင့် မုန့်ဖိုးမှ အပ သားအတွက် ကုန်စရာမလိုတော့ပေ။ ကျောင်းကအဆောင်မှာပဲ နေစေ သည်။ သောကြာနေ့ဆိုလျှင် နယ်စပ်ဂိတ်ကိုဖြတ်ပြီး လူထွယ်သွားကြိုသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ညနေဆိုလျှင်တော့ ပြန်ပို့ပေါ့။

သောကြာည၊ စနေညဆိုလျှင် သားအမိနှစ်ယောက် တွတ်ထိုးကြပြီ။ သားက သူ့ကျောင်းကအကြောင်းတွေကို လူထွယ်ကို မမောနိုင်မပန်းနိုင် အစီရင်ခံသည်။ သူပြောတဲ့အကြောင်းအရာတွေက ရိုးသည်။ ထပ်သည်မရှိ။ သားကြောင့်ပင် လူထွယ်မှာ အမောပြေရလေသည်။ ဘရန်ဆိုင်းကိုပင် မေ့တော့တော့။ သူတို့က တွေ့ချင်တယ်ဆိုလျှင်တော့ ကျောင်းကိုလာတွေ့ချင်တွေ့စေသည်။ ခေါ်သွားမည်ဆိုလျှင်လည်း လူထွယ်ကိုအကြောင်းကြားပြီးမှ ခေါ်စေသည်။ သူတို့မိသားစုကို မျက်နှာမမြင်ချင်၊ အကြည့်မရွေ့ချင်လောက်အောင် အော့နှလုံးနာနေပေမယ့် ကလေးနှင့်အဖေမိသားစုကိုတော့ အဆက်အသွယ်မပြတ်စေချင်ပေ။ သားမှာ နောင်ရေးရှိသေးတယ်လေ။

သည်ကာစီနိုရုံနားမှာ ဈေးလာရောင်းတော့မှ မီးရောင်အောက်က ပိုးဖလံလိုဘဝများကို အနီးကပ်မြင်တွေ့ခွင့်ရတော့သည်။ လူထွယ်မှာ သားမဟုတ်ဘဲ သမီးဖြစ်ခဲ့လျှင် သည်လိုပဲ ဘဝအခြေမလှဘဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ငွေရှာရန် အကြောင်းဖန်လာခဲ့လျှင် လူထွယ်၏သမီးသည်လည်း ထိုပိုးဖလံများထဲက တစ်ကောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သားဆိုတော့ရော ဘာထူးလဲ။ သူ့အဖေခြေရာကိုနင်းပြီး မူးယစ်ဆေးကျွန်ဖြစ်မှာလား၊ ဖဲပိုင်းမှာပဲအချိန်ကုန်မယ့် လောင်းကစားကျေးကျွန်ဖြစ်မှာလားဟု တွေးပြီးပူရသည်။ လောလောဆယ်တော့ သားက လိမ္မာသူ၊ ကြိုးစားသူ ဖြစ်လို့သာ တော်တော့သည်။

သားနှင့်ယှဉ်ကြည့်တော့ ဂျာဆိုင်းပန်ကိုလည်း ကရုဏာသက်မိပါသည်။ သည်ကလေးမ ရှိလှ ဘဝ နှစ်လောက်သာ ရှိဦးမည်။ မိခင်တစ်ဦးတည်း ပျိုးထောင်ရသူပေမယ့် သားကတော့ လုံခြုံမှုရှိသေးသည်။ ဆိုင်းပန်ကတော့။

ဆိုင်းပန်ရဲ့မိဘတွေက စစ်ဘေးရှောင်စခန်းမှာတဲ့။ စစ်မီးပွားများအကြောင်း စကားစမိကြလျှင် ဆိုင်းပန်မျက်ရည်စို့ချင်ချင်။ သူ နောက်ကြောင်းမပြန်ချင်၊ ထို့အတူ ရှေ့ဆက်ပြီးလည်း မကြားချင်။ ဘဝက ပိုးကိုက်ပန်းလေးလို ဒဏ်ရာနှင့် ဖြစ်ပေမယ့် ရည်မှန်းချက်တော့ကြီးရှာသည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ငွေရှာရသူဖြစ်လေတော့ နုနုငယ်ငယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ မာယာများသော တောနက်မှာ ခွေးအများစွာ အပိုင်းခံထားရသည်နှင့်တူသည်။ သူ့ကျောဘက်မှာ ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်သလောက် မျက်နှာမူရာဘက်မှာတော့ အကာအရံများလေသည်။

“အလုပ်ထဲမှာ အိမ်မငိုက်ရဘူး၊ အိမ်ငိုက်ရင်လည်း လစာဖြတ်တယ်၊ မတရားစည်းကမ်းပေါ့၊ အိမ်မငိုက်ရဘူး၊ အလုပ်ချိန်နောက်ကျရင် မိနစ်လိုက် လစာဖြတ်တယ်၊ ဖဲဝေမှားတာ ဖဲခွဲမှားတာ ငွေလျော်မှားတာတွေဆိုရင် အဆင့်ဆင့်ဖြတ်တယ်၊ အဲ့လိုအဖြတ်ခံရတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို တစ်နေ့စာတစ်နေ့ ချလဲနဲ့လာပေးတယ်။

မန်နေဂျာက ချလံထုတ်ပေးတယ်... စောင့်ကြည့်တာက CCTV တွေနဲ့ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ လုံးဝမှားလို့မရဘူး။ ဖဲဝေတဲ့လူတွေဆိုရင် စည်းကမ်းပိုများ တယ်။ ဆံပင်ဆေးမဆိုးရဘူး ဘာမလုပ်ရဘူး ညာမလုပ်ရဘူးနဲ့ အများကြီးပဲ။ တစ်ခုခုမှားရင် လစာကဖြတ်ပြီးသားပဲ။ နားလည်ပေးတယ်ဆိုတာမရှိဘူး။ အဖြတ်မခံရတဲ့လည်း မရှိဘူး။”

ဆိုင်းပန်က ကာစီနိုမှာ ခြောက်လ သေချာသင်တန်းအပေးခံရပြီး ဗီအိုင်ပီ အထူးဥည့်သည်ပိုင်းကိုကိုင်ရသည့် ဖဲဝေတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လစာမဆိုးလှပေမယ့် တစ်လတစ်လ အဖြတ်ခံရတဲ့ပမာဏကလည်း မများလှ။ သူ့ဘယ်လို လစာအဖြတ်ခံရကြောင်း ရင်လာဖွင့်တိုင်း သူ့အစား မောလှသည်။ ကြမ်းပိုးလောကဟာ သည်လိုပဲ လှည့်ပတ်ပွေလီကာ လစ်လျှင်လစ်သလို ဂုတ်သွေးစုပ်နေကြတာများလား။ ဆိုင်းပန်အတွက် စိတ်အညစ်ရဆုံးက ဥည့်သည်သူဌေးများနှင့် ပရောပရီနေဖို့ရာ၊ ညအိပ်လိုက်ဖို့ရာ မန်နေဂျာက ဆွယ်တရားဟောတာကို ခံရတဲ့အချိန်တဲ့။ သူ့ခရာမှာ စိတ်မပါပေမယ့် သူဌေးများနှင့် လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံပေးပြီး လွတ်မြောက်ရာလမ်းကြောင်းကို ရှာဖွေရှာသည်။

“ကွမ်တုံမှာ ဖုန်းလုပ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေထုတ်တဲ့ စက်ရုံရှိတယ်တဲ့ အစ်မ... အဲမှာလုပ်ရင် တစ်လ ယွမ် ၅၀၀၀ ရတယ်တဲ့... ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ မရဲလို့ အစ်မကို အဖော်ခေါ်တာ..... ”

သူဌေးတစ်ယောက်ဆီကနေ ကြားလာရသည့်သတင်းကို ဆိုင်းပန်က လက်ဆင့်ကမ်းသည်။ တစ်လ ယွမ် ၅၀၀၀ ဆိုတဲ့ ပမာဏကတော့ မက်လောက်စရာပါပဲ။ အလုပ်အကြောင်း သေသေချာချာမေးတော့ ဆိုင်းပန်ဆီကနေ “စက်ရုံအလုပ်ပဲလေ.... စက်ရုံထဲမှာပဲ နေ၊ စက်ရုံထဲမှာပဲ စား၊ အဲဒီမှာပဲ အလုပ်လုပ်ရမှာပေါ့” ဆိုသည့် မရေမရာစကားကိုကြားရသည်။ အစ စိတ်မပါပေမယ့် ယွမ် ၅၀၀၀ အကြောင်း ထပ်တလဲလဲ ကြားရဖန်များတော့ မီးအပူဟပ်သည့် ဖယောင်းလို လူထွယ်၏ တင်းခံထားသောစိတ်ဓာတ်တို့ ပျော့ဆင်းလာခဲ့သည်။ ယွမ် ၅၀၀၀ ရယ်၊ သားမျက်နှာရယ်၊ သားရှေ့ရေးရယ်က လူထွယ်ကို ပန်းလျအောင် တစ်ဖက်ဆီကနေ လွန်ဆွဲနေကြလေသည်။

ပုံမှန်ဆိုလျှင် မုန့်ရောင်းတာအပြင် မြန်မာပြည်ဘက်ကနေမှာထားသည့် အလှကုန်ပစ္စည်းတိုလီထွာလီလေးတွေကို ကာစီနိုရုံထဲက ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေကို လပေးအကြွေးစနစ်နှင့် သွားရောင်းသည်။ မိန်းကလေးတွေ လဆန်း (၇) ရက်နေ့လောက်ဆိုလျှင် လစာထုတ်ကြပြီ။ လစာထုတ်ရက်မတိုင်မီ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကို မိန်းကလေးတွေရဲ့ နားနေဆောင်ထဲကိုယူသွားလျှင် ပိုင်းအုံလာပြီး

တစ်ယောက်တစ်မျိုး အားပေးကြသည်။ လစာထုတ်တဲ့အပတ်မှာတော့ အကြွေး ပြန်တောင်းပေါ့။ ဆိုင်ဖွင့်ရောင်းရလောက်အောင်လည်း ပစ္စည်းများတဲ့အပြင်၊ အခုလို အဆောင်ထဲထိဝင်ရောင်းတော့ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ကြည့်ရာက နေ လူအုံလာပြီး အားပေးကြလို့ အကုန်မြန်ပါသည်။ လူထွယ်ကိုမြင်လျှင်ကို ကလေးမလေးတွေက ဘာပစ္စည်းများ အသစ်အဆန်းပါလာသလဲဆိုပြီး လာစပ်စု ကြသည်။ လူထွယ်ကလည်း မိုင်ဂျာယန်က စတိုးဆိုင်ကြီးတွေမှာရောင်းသည့် ဈေးထက် ချိုသည်။ ပစ္စည်းသင့်ရာလေးတွေ ယူရောင်းသည်။ ဖောက်သည်တွေ ကလည်း တရုတ်ဖြစ်အလှကုန်ထက် မြန်မာပြည်ကပစ္စည်းကို ပိုသဘောကျကြ သည်။ သည်တော့ လူထွယ် အပိုင်ငွေရသည်ပဲ။

ဘယ်သူက ဘယ်လို သွားချွန်လိုက်တယ်မသိ။ ခါတိုင်း နားနေဆောင် လုံခြုံရေးကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး အဆောင်ထဲသို့ဝင်ခွင့်ရပေမယ့် နောက်ပိုင်း မရတော့။ လုံခြုံရေး၏ တင်းမာသောမျက်နှာထားမှာ လူထွယ်ဘယ်လောက်ပဲ မျက်နှာအောက်ကျိုးပြောပါစေ အကြောမလျှော့တော့ချေ။ အပ်တထောက်စာမျှ ယိုကျလာမည့်ရေကိုပင် မသထားကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့အဖို့ကလည်း သည် မိန်းကလေးတွေရဲ့ လုံခြုံရေး၊ အထူးသဖြင့် ဗွီအိုင်ပီညွှန်သည်ပိုင်းကို ကိုင်ရသည့် မိန်းကလေးတွေရဲ့ လုံခြုံရေးကို အသက်နှင့်ထပ်တူပြုထားရပုံပေါ်လေသည်။

တစ်လကနေ နှစ်လ၊ နှစ်လကနေ သုံးလ၊ သည့်နောက် လေး၊ ငါးလ ကြာ အောင် အခြေအနေကမပြောင်းလဲတော့ လူထွယ်စိတ်ပျက်လာသည်။ ပစ္စည်း လိုချင်လျှင် အိမ်မှာပဲလာဝယ်ကြရန် ဆိုင်းပန်ကနေတစ်ဆင့် ကြော်ငြာခိုင်းရ သည်။ သို့ပေမယ့် အရင်လို ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား မရောင်းရချေ။ ရရန်ရှိတဲ့အကြွေး ကိုလည်း ဆိုင်းပန်ကနေတစ်ဆင့်သာ တောင်းခိုင်းရသည်။

ဆိုင်းပန်တစ်ယောက်ကတော့ လူထွယ်အပေါ် အတော်လေးသိတတ်သည်။ အားကိုးပုံလည်းရသည်။ နယ်စပ်လိုဒေသမှာ တစ်ယောက်တည်းနေသော မိန်းမသား အဖို့ ဝါးအစည်းပြေသလို တစ်ကိုယ်တည်းနေဖို့ရာ မလုံခြုံပါပေ။ အလုပ်ထဲက သက်တူရွယ်တူ မိန်းကလေးတွေထက် ဆိုင်းပန်ကတော့ လူထွယ်ကို ပိုပြီးယုံကြည် တာန်ရှိသည်။

လူထွယ်ရဲ့အခြေအနေကို သိနေတော့ ဆိုင်းပန် တလောက ထပ်ပြော ပြန်သည်။

“အစ်မလိုက်မယ်ဆိုရင် ရှေ့လလောက်ကျရင် ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်ရမယ်တဲ့” ကျွန်မတို့ချည်း မဟုတ်ပါဘူး... မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေး စုစုပေါင်း အယောက် ၂၀ လောက်ရှိတယ် ပြောတာပဲ.... ဗမာပြည်ဘက် (မြန်မာပြည်မြေပြန့်ကိုဆိုလို)

က လူတွေလည်းပါတယ်တဲ့... ကျွန်မကတော့ အစ်မပါမှပဲ သွားချင်တာ.... ကိုယ့် ဘာသာသွားလည်း ရပေမယ့်... လစာကလည်း မက်လောက်စရာဆိုတော့ အစ်မ ကို လိုက်စေချင်တာ”

ယွမ် ၅၀၀၀ သည် သာယာသော တေးသံဖြစ်လာသည်။ ဆည်းလည်း လှုပ်ခတ်သံလို တချွင်ချွင်နှင့် လူထွယ်ကို မြည်သံပေးလေသည်။ စားလည်း ယွမ် ၅၀၀၀၊ အိပ်လည်း ယွမ် ၅၀၀၀၊ မုန့်လုပ်နေရင်းလည်း ယွမ် ၅၀၀၀ ကိုသာ မျက်စိ ထဲ တဝဲလည်လည်မြင်မိသည်။

“ယွမ် ၅၀၀၀ ရရော ရပုံမလား”

လူထွယ်က သံသယရှိတော့ ဆိုင်းပန်က တယ်လီဖုန်းတွေ ဒီလောက်ထုတ် နေရတာပဲ၊ လစာလည်းကောင်းမှာပေါ့တဲ့။ အဆုံးသတ်မှာတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ရွေးချယ်လိုက်သည်။ လိုက်မည်။ တရုတ်ပြည်သွားမည်။ ဖုန်းစက်ရုံမှာ အလုပ် သွားလုပ်မည်။ တစ်လ ယွမ် ၅၀၀၀ ယူမည်။ သား.... သားနှင့်တော့ ခဏခွဲပြီး နေရမည်။

လူထွယ်မီးစိမ်းပြတော့ ဆိုင်းပန်ကပျော်ရှာသည်။ သည်လိုနှင့် သူတို့ အစီ အစဉ်ဆွဲကြသည်မှာ သွားရမည့်ရက်ပင် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေပြီ။ သည် အပတ်က သားနှင့်တွေ့ရမည့် နောက်ဆုံးအပတ် ဖြစ်သည်။ သားရဲ့တစ်ခုတည်း သောအရိပ်က ဖယ်ခွာဦးမည်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဘယ်လိုများ ပြောပြရက်ပါ့မလဲ။ လူထွယ်၏အပြုံးတို့ လျော့ရဲသလောက် ဆိုင်းပန်ကတော့ တက်ကြွနေ၏။

လုပ်မယ့်လုပ်တော့လည်း ကိစ္စကို ဂဗနဏ ရှိစေချင်သည်။ ဆိုင်းပန်က အငယ်ဆိုပေမယ့် သည်အရေးမှာ လူထွယ်က သူ့ကို အားကိုးနေရသူပါ။ မကြာ သော ရက်ပိုင်းအတွင်း ဤမြေဌာနကို စွန့်ခွာရတော့မည့်အကြောင်း သေချာ သထက် သေချာလာသည်။ ဂျာဆိုင်းပန်ကတော့ တိကျသည့်လမ်းကြောင်းကို သည်နေ့လာပြောမှာပါ။

တကယ်လည်း ဆိုင်းပန်က စိတ်အားထက်ထက်သန်သန် လာပြောတော့ လူထွယ်မှာ ခပ်အေးအေးသာ နားထောင်နေမိသည်။ စိတ်ကလည်းလေး၊ လူပုံ ကလည်း အေးနေပေမယ့် လူထွယ်ခေါင်းထဲမှာတော့ တွေးစရာတွေ တစ်ပုံ တခေါင်းကြီး။

“ခရီးကတော့ ရှည်တယ်တဲ့ အစ်မ.... ကျန်းဖုန်းအထိတော့ ဒီက နယ်စပ်ကူး ယာယီလက်မှတ်နဲ့ ဖြတ်မယ်တဲ့.... ကျန်းဖုန်းကနေ ကွမ်းတုံကို အောက်လမ်းက နေ သွားရမယ်.. အဲဒါတောလမ်းခရီးမို့ နည်းနည်းကြမ်းတယ်တဲ့... ကွမ်းတုံကနေ တစ်ဆင့် ပိုင်းတီးကို ဆက်သွားရမယ်တဲ့.... ပိုင်းတီးကိုရောက်ဖို့တောင် ရက်က

အတော်ကြာဦးမှာ....”

ဒေဝိုင်းတီးဆိုတာ ဘယ်နားကလဲ.... ပြန်ပြောပါဦး ဆိုင်းပန်”

“ဗီယက်နမ်နယ်စပ်လို့ပြောတယ် အစ်မ... ခရီးစရိတ်က တလောက ပြောထားသလို အောက်လမ်းကသွားတာမို့ ယွမ် ၁၀၀၀ လောက်ကုန်မယ်တဲ့.... အစ်မ အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

လူထွယ်သည် သူ့ရင်ထဲမှာ အပူမှန်သမျှ ဘာမှမကျန်ရစ်လေအောင် အကုန်အစင် နှင်ထုတ်လိုက်သလို သက်ပြင်းပူကို မှုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။ ယွမ် ၅၀၀၀ ရဖို့အရေး ခရီးစရိတ် ယွမ် ၁၀၀၀ အလျင်ကုန်နှင့်ရဦးမည်။ အေးလေ.... ရွှေအိုးကြီးအတွက် ရွှေအိုးလေးရင်းရမည်ပဲ။

ဆိုင်းပန်က သူပြောချင်တာ ပြောပြီးနောက်..... “အစ်မ အသင့်ပြင်ထားလိုက်နော်” နောက်တစ်ပတ်ထဲသွားရမှာ သေချာတယ်.... ရက်အတိအကျ ထပ်လာပြောမယ်” ဟု မှာသွားပြီးနောက် ကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်သွားသည်။ ဝိုင်ပြီး ကျန်ရစ်ရသူက လူထွယ်။

သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးကာမှ တကယ်တမ်း သွားရဖို့ရက်နီးလာတော့ တွေဝေလာမိပြန်သည်။ သား.... သား....။ ဒါကိုသာ လူထွယ် တဖွဖွ တ မိသည်။ ရေအလျင်ကို မည့်သည့်ကျောက်စီဓားနှင့် ပိုင်းဖြတ်လို့ရမတဲ့လဲ။ သည်ညတော့ သားကိုအချိန်ပေးပြီး ပြောပြရှင်းပြရပေဦးမည်။ အစ်မရင်ခွင်ထဲမှာ သားလေးကို ထည့်ပြီး သိပ်ခွင့်ရတာ သည်တစ်ကြိမ်က နောက်ဆုံး ဖြစ်လေမလား။

အတွေးကြောင့် လူထွယ် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ကျင်သွားသည်။ ကျလူကျခင် မျက်ရည်ကိုသိမ်းသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်သည်။ မျက်နှာကိုတည်သည်။ ထို့နောက် မုန့်လာဝယ်သူအတွက် မုန့်တွေကို လက်ကဖယ်ဆက်သလို ခပ်မြန်မြန်ကောက် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ခဏအကြာတွင် နေရောင်ခြည်သည် အနောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဒီဂရီစောင်းလာသည်။ နေ့လယ်နေအပူချိန်မှာလည်း လျော့ကျလာသည်။ သားကိုသွားကြိုရမည့်အချိန် ရောက်လာပြီပေါ့။ လူထွယ်သည် သူ့ကို ကူညီနေကျ ဆိုင်နီးနားချင်းထံတွင် ဆိုင်ကိုခဏအပ်ခဲ့သည်။ ပြီးနောက် မိုင်ဂျာယန်နယ်စပ် ဖြတ်ကျော်ဂိတ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့ခြေလှမ်းများကို စိတ်မှတ်နှင့် ရေတွက်သည်။ တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း။

နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် ဟိုမှာဘက်ပြည်တွင် လူစုပြီးတင်သော ပုံမှန်စီးနေကျ ခရီးသည်တင်ကားနှင့် သားဆီသို့သွားရလိမ့်မည်။ သည်ဂိတ်ကနေ

သားဆီသို့ သူ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ သည်ဂိတ်ကပင်လျှင် သားနှင့်ဝေးရာသို့ ထွက်
သွားရလိမ့်ဦးမည်။ အရင်ကဆိုလျှင် သားဟုတလိုက်မိရုံနှင့် နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးရိပ်
က ခိုတွဲနှင့်ပြီးဖြစ်သည်။ အခုများတော့ သားဟု တ လိုက်မိရာတွင် နှုတ်ခမ်းက
ပြုံးမိသလောက် မျက်ဝန်းမှာ အရည်ကြည်တွေလဲ့လို့ပါပဲ။

သော်တာအေးလဲ့

စိမ်းရာက ညို၊ ညိုရာက မှိုင်း

(၁)

“အားညီ.... အားညီရေ.. ...သမီးရေ....”

ခေါ်သံသည် အဝေးကြီးကနေလာသလို ထင်ရသည်။ လေတိုးသံကြားကနေ ထွက်ပေါ်လာသောခေါ်သံသည် တစ်ချက်တစ်ချက် တိုးညှင်းညှင်းနှင့် ပျောက်ရှု သွားရာက တစ်စတစ်စ ပီသလာသည်။ အသံလှိုင်းတို့ နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ခေါ်သူ၏ မောဟိုက်သောလေသံတွင် ရွှင်မြူးရိပ်ပါသည်ကို သတိထားမိသည်။

ဒါက အားဘာရဲ့ခေါ်သံမဟုတ်လား။ အားညီ၏မျက်နှာပေါ်က အပြုံးရိပ် သည် ပို၍ပွင့်လန်းလာသည်။ အားဘာ အိမ်ကထွက်သွားသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ရှိ လေပြီ။ အားဘာကိုလည်း လွမ်းလှပြီ။ အားဘာ ဆောင်ကြဉ်းလာမည့်သတင်းကို စောင့်ရသည်မှာလည်း ပန်းလှပါပြီ။ အားညီကြောင့် တစ်အိမ်သားလုံး စိတ်ဒုက္ခ ရောက်နေရသည်ကို မမြင်လိုတော့ပါ။ ကိုယ့်သဘောအရဆိုလျှင်ဖြင့် ကမ်းပါး အောက်သို့မကျစေရန် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသောကြိုးကိုလည်း လွှတ်ချလိုက်ချင်ပါပြီ။ သေမင်းနှင့်စစ်ခင်းရာတွင် အားညီက အလံဖြူပြုဖို့ရာ လက်ပမ်းကျနေသလောက် အားဘာနှင့်အမားကတော့ သူ့နောက်ကျောကို ရှိသမျှခွန်အားနှင့် တွန်းကန်ပေး ကြသည်။

သည်မျှော်လင့်ချက်ကြောင့်ပင် သမီးအတွက် အားဘာ ခရီးဝေးသို့နှင့်ခဲ့ သည်။ လူပေါင်းများစွာနှင့် စကားပြောခဲ့ရလိမ့်မည်။ ငွေပေါင်းများစွာလည်း ကုန်ကျရလိမ့်မည်။ စိတ်သောကတို့လည်း နေ့ညမပြတ် နှိပ်စက်တာခံရဦးမည်။

အခုတော့ အားဘာ ပြန်လာပါပြီတဲ့။

“အားဘာ”

ခေါ်သံသည် လည်ချောင်းဝတွင်သာ နစ်မြုပ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာက ပိတ်ဆို့ထားသည့်နှယ် ပွင့်ထွက်မလာခဲ့။

“အားဘာရေ... အားဘာ”

ဒုတိယအကြိမ်တွင် ရှိသမျှအားအင်ကိုညှစ်၍ အသံကို နှုတ်ဖျားဆီသို့ တွန်းကန်ပေးလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာပွင့်၍ အသံခပ်အစ်အစ် ထွက်သွားပြီး နောက် အားညီလည်း သိစိတ်ပြန်ဝင်လာသည်။

သည့်နောက် စေ့ပိတ်ထားသော သူ့မျက်ဝန်းတို့ ပြန်ပွင့်လာသည်။ ဩော်... သူ အိပ်မက်မက်နေတာပဲ။

(၂)

နံရံပေါ်က တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်မိတော့ ညနေ (၄) နာရီတိတိကို ညွှန်ပြနေသည်။ အိပ်မက်အကြောင်း ပြန်စဉ်းစားမိတော့ တွေ့ဝေရပြန်ပါသည်။ အားဘာတို့ အမားတို့ မျှော်လင့်သလို အားညီလည်း အကောင်းဆုံးကို မျှော်လင့် ချင်တာပါပဲ။ သူက ကာယကံရှင်မဟုတ်လား။ သို့ပေမယ့် ဘာမှ သေချာရေရာတာ မရှိတာမို့ မျှော်လင့်ချက်ဟာ သောင်ပြင်မှာ သဲအိမ်ဆောက်သလို လှိုင်းပုတ်တိုင်း ပြိုကျခဲ့ရသည်။ သည်တစ်ခါ အားဘာခရီးထွက်သွားတာက အားညီအတွက် နောက်ဆုံးကောက်ရိုးမျှင်ကို ကောက်ယူဖို့အတွက်ပေါ့။

အိပ်မက်က လန့်နိုးလာပြီးနောက် လူကလည်းဟိုက်နေသည်။ ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသည်။ စူးဝင်းနေသော နေရောင်ကြောင့် မျက်လွှာကို ချက်ချင်းစေ့ကပ်ရင်း အသက်ခပ်မျှင်းမျှင်းရှူကာ အမောဖြေနေမိသည်။ သို့ပေ မယ့် လေပူတွေသာ နှာသီးဖျားသို့ တိုးဝင်နေသလို အသက်ရှူရတာ မဝလှပေ။ သို့နှင့် ကုန်းပေါ်ရောက်သည့် ငါးများ ပါးဟပ်ကိုအသုံးပြုရသလို နှုတ်ခမ်းကိုဟ၍ ဝင်သက်ကို အလျင်အမြန် ရှူသွင်းနေရသည်။ ပူနွေးစိုစွတ်သော ရာသီဥတုတွင် သူမသည်လည်း ရေခမ်းလုနေတဲ့ အိုင်ထဲက ငါးတစ်ကောင်၏ဘဝနှင့် မခြားလှ ပေ။ သည်ရောဂါနှင့် သည်ရာသီ ဘယ်လိုများ စခန်းသွားရပါ။

နွေ၏အနုအဖူးကာလသာ ရှိသေးပေမယ့် အရင်နှစ်များနှင့်စာလျှင် သည် နှစ် အပူဒဏ်က ပိုပြင်းသည်ဟုဆိုနိုင်ပါသည်။ မိုးကိုမျှော်ရတာလည်း ရက်တွေ ကြာညောင်းလှပါပြီ။ ရာသီပူလွန်းလှသဖြင့် သည်ရက်ပိုင်း ညဆိုလျှင် ကောင်း ကောင်း အိပ်လို့မပျော်၊ သွေ့ခြောက်သောညများတွင် အိပ်မက်ဆိုးတွေကလည်း

ခြောက်လှန့်သေးသည်။ နေ့ခင်းကျတော့လည်း ဝေဒနာက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆိုးပြန်၏။ သည်လိုအခါတိုင်း အမားသည် တစ်ကိုယ်လုံးဖောရောင်နေသော သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် မျက်ရည်တလည်လည် ဖြစ်နေတတ်သည်။ တောထဲကနေချိုးယူလာသည့် ဆေးမြစ်စုံဆိုသည့်အရာများကိုသွေး၍ အားညီ၏ ဒူးအောက်ပိုင်းကို အမားကိုယ်တိုင် လူးပေးသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ သို့ပေမယ့် ဝေဒနာက မသက်သာလှ။

အလုံပိတ်ပေါင်းအိုးထဲမှာ ထိုင်နေရသလို ပူအိုက်ပြီး ချွေးဒီးဒီးကျရသည့် အခါမျိုးတွင် တစ်ခါတလေ ခြေသလုံးဆီကနေ ရုတ်တရက် ဖောင်းကြွလာသော ကြွက်သားဖုကြောင့် မျက်ဖြူလန်သွားတတ်သေးသည်။ သည်လိုကြွက်တက်ပြီဆိုလျှင် ခါတိုင်းလည်းဖြစ်နေကျမို့ မကြာခင်သက်သာသွားမှာပါဟု ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေသိခံရင်း အံ့ကြိတ်ခံမိသည်။ ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် သည်လိုစူးအောင့်လာမည်၊ ပြီးလျှင် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကျလာမည်။ ချွေးစေးတွေ ရွှဲနစ်နေသည့်ကြားက နေ ကြွက်သားစိုင်မျှင်ကို လက်နှင့်ဆုပ်၍ဖိနယ်ကာ "အမား... အမား" ဟု လှမ်းတမိတတ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း အမားဟာ အားညီအတွက် အသင့်ရှိနေပေးရသည်။ အမားက အားညီကို မျက်စိအောက်မှာထားရင်း စောင့်ရှောက်ပေးရသလို အားဘာကတော့ သမီးကို အသက်ကယ်ပေးနိုင်ဖို့အတွက် ရပ်ဝေးကို ခရီးနှင်ရလေသည်ပေါ့။

"ဒီနေ့ နှင့် အားဘာပြန်လာမယ် ပြောတာပဲ.. ပူမနေပါနဲ့... သူ အဆင်ပြေလာမှာပါ"

မူးပြီးနုံးနေသည့် သမီးအနားသို့ အမားရောက်လာပြီး ယပ်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပေးရင်း ဖြေသိခံရှာသည်။

"ပိုက်ဆံတော်တော် ကုန်လာမယ် ထင်တယ်နော်"

အိမ်ရှေ့မှာ အစာစားနေသည့် ဝက်မည်းတစ်ကောင်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်မသက်မသာ ပြောလိုက်မိသည်။ သူ့အတွက် အားဘာနှင့်အမား မည်မျှတောင် ပိုက်ဆံကုန်ထားသည်ကို အားညီရိပ်မိပါသည်။ ဝက်ငါးကောင်ကို ရတနာငါးပါးလို သဘောထားပြီးမွေးခဲ့သည့် သူတို့မိသားစုမှာ အဆုံးမတော့ ကြီးပွားဖို့ထက် အားညီ၏ နာတာရှည်ကျောက်ကပ်ရောင်ရောဂါကို ကုသဖို့အတွက်သာ ဝက်တို့ကို ရောင်းပစ်ခဲ့ရသည်။ အခုတော့ သည်ဝက်မည်းတစ်ကောင်သာလျှင် ကျန်ခဲ့သည်။ ဝက်တင်မက သစ်ထုတ်လုပ်ငန်း ခေတ်ကောင်းစဉ်က သစ်ခုတ်ပြီး အားဘာ စုဆောင်းပေးထားသည့် ရွှေစတစ်ချို့မှာလည်း အခုတော့ မူးလို့ပင် ရှူစရာမရှိတော့။

"အေ... ပိုက်ဆံကကုန်လည်း ရှာလို့ရပါတယ်"

အမားကိုကြည့်ရတာ ပူပန်ပုံမရ၊ ဒါမှမဟုတ် အပူရုပ်ကိုဟန်လုပ်ပြီး ဖုံးထား တာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ မိဘနှစ်ပါးကို ဒိုင်းနှင့်ဓားလိုသဘောထားပြီး အကာ အကွယ်ပြုပြီး ရှင်သန်နေရသည်မို့ သည်သမီး စိတ်ဓာတ်မကျအောင် ကြံ့ကြံ့ခံပြီး မမှုဟန်ပြကြသည်။

“ကြားလား.... နားထောင်ကြည့်စမ်း”

ခဏအကြာတွင် အမားက သူ့လက်ကိုတို့ပြီး ခပ်တိုးတိုးဆိုလာသည်။ အားစိုက်နားထောင်ကြည့်တော့ တီးသံမှုတ်သံတို့ကို သဲ့သဲ့ကြားရလေသည်။ လင်ကွင်းနှစ်ချပ်ထိခတ်၍ မြည်လာသော တချွမ်းချွမ်းအသံသည် ခုမှပီပြင်လာ တော့သည်။ အစောက ဘေးအိမ်က သစ်ခုတ်ကားပေါ်ကနေ ခုတ်လိုရလာတဲ့ ထင်းတုံးတွေကို ညာသံပေးပြီး ပစ်ချနေသည့်အသံကြောင့် သည်တီးသံမှုတ်သံ တွေကို ကောင်းကောင်း သတိမထားမိပေ။

“ဘယ်အိမ်ကလဲ အမား”

“အဲဒါ နင့်သူငယ်ချင်း ဗျာလေးမီးရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်လေ... ကောင်လေးဘက် က သတို့သမီးကြေးပေးတာ အတော်လေးများတယ်” အဲဒါကြောင့် အမားပြော တာ ပေါ့.... နေကောင်းအောင်သာနေလို့”

အမားစကားကိုကြားတော့ နေမကောင်းသည့်ကြားက ယဲ့ယဲ့ပြုံးမိသည်။ ဆိုလိုရင်းသဘောကို အားညီနားလည်ပါ၏။ သူတို့ လီဆူများအဖို့ သမီးကညာဟာ ရွှေထုပ်ပါပဲ။ ယောကျ်ားလေးရှင်တို့ဘက်က ကြည်သာရွှင်မြလျှင် သတို့သမီးကြေး ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးပြီး တောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူကြသည်။ အမားတွေးတာ က အားညီအတွက်လည်း တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပန်းခင်းသောနေ့ရက်လည်း ရှိလာလိမ့်မပေါ့။ အမားမသိသေးတာက အားညီအတွက် ပန်းခင်းဆိုတာက ခြောက်သွေ့နှင့်ပြီဆိုတာကိုပါ။ သည်လိုရုပ်ပျက်နေသည့် နာတာရှည်လူမမာကို ဘယ်သတို့သားက ခုံမင်ချင်ပါ့မလဲ။

“ဗျာလေးမီးရဲ့ ကောင်လေးက လူခူးနယ် ကလေ... သူလည်း လီဆူပဲ.... ဒါပေမယ့် တရုတ်ပြည်က လီဆူပေါ့... အေးလေ.... ဗျာလေးမီးတို့လည်း တရုတ် လီဆူပဲဟာ.... ဗျာလေးမီးတို့အဖိုးအဖွားတွေက ငါတို့ အားဘာတို့အမားတို့နဲ့ အတူတူ ဒီဘက်ကိုပြေးလာကြတာ..... ငါတောင် အဲဒီတုန်းက ခပ်ငယ်ငယ်ရှိ သေးတာ.... အင်း ဘာလိုလိုနဲ့ နှစ်တွေတောင် တော်တော်ကြာသွားပြီပဲ”

အမားတစ်ယောက်တော့ ဘယ်လိုတွေးတယ်မသိ။ အားညီကတော့ ဝိတ် တစ်ခု၏ ဝင်ပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်နှင့် ကံကြမ္မာပြောင်းလဲသွားရသော သူ့ဘဝအကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။

“အဲဒီတုန်းက အမားတို့သာ ဒီဘက်ကို ပြေးမလာကြဘူးဆိုရင်.... ကျွန်မလည်း တရုတ်ပြည်မှာ ကောင်းကောင်းဆေးကုနေရမှာ.... ရောဂါကို အခုလိုခံစားနေရမှာမဟုတ်ဘူး”

စိတ်ထဲမှာရှိလိုသော ပြောလိုက်ရပေမယ့် အားညီစကားကြောင့် အမားမျက်နှာညှိုးသွားတာမြင်ရပြန်တော့လည်း စိတ်မကောင်းလှပြန်။ အမားကတော့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းမှတ်ကာ ရင်ဆိုင်တတ်သူဖြစ်သည်။

“စိတ်မပျက်နဲ့လေ ဟိုဘက်မှာ အမျိုးဝမ်းကွဲတွေ ကျန်နေခဲ့သေးတာပဲ... အားဘာက တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် နင်နဲ့ရုပ်ချင်းဆင်တဲ့သူဆီကနေ တရုတ်နိုင်ငံသားကဒ် ငှားလို့ရလာခဲ့မှာပါ.... ငှားလို့မရခဲ့ရင်တောင် အားဘာက နိုင်ငံသားကဒ်ကို ဝယ်လို့ရအောင် ကြိုးစားမှာပေါ့.... နိုင်ငံသားကဒ်ရှိရင်တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လည်း သွားလို့ရမယ်... ဆေးကုသစရိတ်ကလည်း သက်သာမယ်.. အားလုံး အဆိုးချည်း မဟုတ်ပါဘူး”

အမှောင်ချည်းလွှမ်းနေတာ မဟုတ်ပေမယ့် အရုဏ်ဦးရောက်ဖို့ကား နှောင့်နှေးနေပါသေးသည်။ လူချင်းတူပေမယ့် နယ်နိမိတ်မျဉ်းခြားလိုက်ရုံနှင့် ဘဝချင်းဝေးကွာရသောအဖြစ်ကို အားညီမကျေနပ်နိုင်ပါ။ သူက လူငယ်မိန်းကလေးတစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။

စဉ်းစားကြည့်လေ၊ တရုတ်ပြည်က လူနူးနှင့် မြန်မာပြည်ဘက်အခြမ်းက မာလီးဖြီမှာနေကြတဲ့ လီဆူတွေဆိုတာက အသွေးအရောင်၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဘာသာစကားအတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ယခင်တုန်းက တရုတ်ပြည်၏ ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်ရေးဂယက်ကြောင့် မြန်မာပြည်ဘက်အခြမ်းကို ပြောင်းရွှေ့ခိုလှုံခဲ့ကြသူတွေက သည်ဘက်မြေကို “ကယ်တင်ခြင်းနယ်မြေ”ဟု ထင်ကောင်းထင်စရာပေါ့။ သည်အနေအထားက မကြာမီနှစ်များအတွင်းမှာ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူက တွေးမှာတဲ့လဲ။ အခုတော့ ဟိုဘက်ကမ်း မီးထိန်ထိန်ကို သည်ဘက်အမှောင်ခြမ်းက ငေးလိုသော ကြည့်နိုင်တော့လေသည်။

(၃)

ညနေ (၅) နာရီ ထိုးလှပြီ။ အားဘာ ပြန်မရောက်လာသေး။ အဆင်မပြေလို့ ဟိုဘက်မှာပဲ တစ်ညအိပ်ဦးမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပြဿနာတစ်ခုခုပေါ်နေလို့လား။ ဖုန်းလည်းမဆက်သဖြင့် အခြေအနေကို မသိရ။

အားထားရသည့်သမီးကြောင့်သာ သည်ခရီးကို အားဘာ သွားရတာပါ။ သည်အချိန်က တောင်ပေါ်မှာသစ်ခုတ်လို့ ကောင်းတဲ့အချိန်။ ဝေ့ချမ်းခမြစ်၏

အရှေ့ဘက်တောင်ကြောတစ်ခုလုံး သစ်ဝါးမျိုးစုံပေါက်ရောက်သည်။ သည်တောင်နှင့် သည်တောရှိသရွေ့ အားညီတို့တတွေ အစားတစ်လုပ်အတွက် ပူစရာမလိုပေ။ ဟိုအရင် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုစာမျှ သစ်အရောင်းအဝယ် ခေတ်ကောင်းချိန်ကိုလွန်ပြီး သစ်ကောင်း၊ သစ်မာ နည်းပါးလာတာတောင်မှ တောင်တို့ ကတုံးမဖြစ်သေးပေ။ နောင်တော့ မသိ။ အိမ်ရှေ့ ညာဘက်ထောင့်တွင် ပုံထားသော ကားတစ်စီးတိုက်ထင်းပုံမှာ လပိုင်းမျှသာကြာအောင် သုံးရသည်လေ။

တစ်ချို့တွေကတော့ အိမ်သုံးဖို့ ခုတ်ကြသည်။ တစ်ချို့တွေက အိမ်ဆောက်ဖို့၊ တစ်ချို့တွေကတော့ ရောင်းဖို့ပေါ့။ သည်မာလီးဖြူရွာမှာ တောထဲကနေ သစ်မထုတ်ယူဖူးတဲ့သူ မရှိ။ အိမ်ထောင်တိုင်းက ယောက်ျားသားတိုင်းသည် သစ်ထုတ်ရေးအတွက် အားကိုးရသူများဖြစ်သည်။ သည်အပြင် ရပ်ရွာကာကွယ်ရေးအတွက်ပါ သူတို့ကို အရာထားရပါသည်။ အားဘာမှာ မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက်လည်း လုံးပမ်းရသည်။ ရပ်ရွာအရေးအတွက်လည်း တာဝန်ထမ်းရသည်။ ဟော... တစ်ဦးတည်းသောသမီးက နေမကောင်းဆိုပြန်တော့လည်း အရေးစိုက်ရပြန်ပါသည်။ မိဘနှင့်သမီးဆိုပေမယ့် အမှည့်တဝင်းဝင်း၊ အကင်းတဖြုတ်ဖြုတ်ဆိုသလို အားဘာနှင့်အမားတို့ ကျန်းမာသလောက် အားညီမှာသာ သေလုမျောပါးနာတာရှည်ဝေဒနာ ခံစားရသည်။

အားဘာကို အားညီ ဘယ်တုန်းကစပြီး မှတ်မိတာပါလိမ့်။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းလူးကပ်နေသည့် စစ်ဖိနပ်ကိုစီးပြီး၊ ရင်ဘတ်မှာ သေနတ်လွယ်လျက်က ဆေးလိပ်ကို ပါးစောင်မှာခဲထားသည့် မျက်နှာဆိုးဆိုးလူကြီးတစ်ဦး၏ရုပ်သဏ္ဍာန်မှာ စိတ်မျက်လွှာတွင် ခပ်ရေးရေးပြန်ပေါ်လာသည်။ ထိုလူကြီးက အိမ်ရှေ့တလင်းပြင်မှာကစားနေသည့် အားညီကို အားရပါးရပွေ့ချီပြီး မွှေးကြူလိုက်သည်တွင် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် အခေါင်ခြစ်ပြီး ငိုခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်အမှတ်ရမိသည်။ အားညီ၏ငိုသံစူးစူးကို ကြားပြီး မီးဖိုခန်းထဲကနေ အမား ပြေးထွက်လာတော့ အားဘာကို တွေ့ပြီး... "ဟယ်... ဒါက နင့်အားဘာလေ... နင့်အားဘာ... မငိုနဲ့" ဟုဆိုကာ ချော့ပါသည်။ သည့်မတိုင်ခင်က အားဘာကို အားညီ တွေ့ဖူးသေးသလားဆိုတာတော့ မမှတ်မိတော့ပါ။ အားညီ သိတတ်စအရွယ်မှာ စပြီးမြင်ဖူးတဲ့အားဘာဟာ အားညီအဖို့ သူစိမ်းသက်သက်ပါပဲ။

"နင့် အားဘာက... စစ်မှုထမ်းဖို့ဆိုပြီး ပြည်သူ့စစ်တွေနဲ့ အကြာကြီးထွက်သွားတာ.. ဒီကနေ တစ်ညလောက်သွားရတဲ့နေရာမှာ သူတို့တတွေ ဂိတ်သွားစောင့်ရတယ်တဲ့... သုံးနှစ်သာကြာသွားတယ်... သေသလား၊ ရှင်သလား သတင်းလည်း မကြားရ အခုမှတွေ့ရတော့ နေ့ခင်းကြီး တစ္ဆေခြောက်သလား ထင်ရတယ်"

အမားပြောလည်း ပြောချင်စရာ။ သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် စိမ်းကားသွားစေသည်အထိ နယ်မြေ လုံခြုံရေးက ရှေ့တန်းတင်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။

သွေးရင်းတွေ တဖြည်းဖြည်း ရှင်ကွဲ့၊ သေကွဲ့ ကွဲ့စေသော နယ်မြေတွင်း ပဋိပက္ခမီးခိုးငွေ့တွေ လျော့ပါးသွားပြန်တော့လည်း သည်ဒေသမှာ အားနှင့်အင် နှင့် ပြန်လည်မစိမ်းလန်းနိုင်ခဲ့သေးပါ။ သည့်နောက် သည့်တကြောကို လူစိမ်း တွေရောက်လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း အရောင်စုံသထက်စုံလာတော့ တံလျှပ်ရောင်တွေကို လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည့် အားညီတိမ်းမူးသွားမှာကို အားဘာ ရော အမားပါ စိုးရိမ်ကြသည်။

သည်ကာလက ရုပ်ပြီးတွေးလျှင် ပျော်စရာ၊ တိုးဝင်စဉ်းစားလျှင်တော့ လန့် စရာပေါ့။ လူပေါင်းစုံသည် ဘဝပေါင်းစုံကို ဖန်တီးပေးသွားသည်။ လူတကာ နားခိုနိုင်သည့် ဇရပ်ပမာ အရပ်ဒေသဖြစ်သဖြင့် ပစလကွတ် လွယ်လွယ်ကူကူ အချိုးအဖွဲ့ခံရလေသည်။ သို့နှင့် ဝေရီရီမျက်လုံးနှင့် ပါးချောင်ကျနေသော ပိန် ညှော်ညှော် ရွယ်တူလူငယ်တွေ အားညီတို့ဝန်းကျင်မှာ ပိုများလာသည်။ အိမ်တိုင်း လိုလိုတွင် ဘိန်းခန်းရှိလာသည်။ ယင်းထလို့ အော်ဟစ်ငြိုးငြူသံများကို ညဉ့်သန်း ခေါင်ယံတွင်လည်း တစ်ခါတရံ ကြားရတတ်သေးသည်။

“လူငယ်တွေ တော်တော်ပျက်စီးနေကြတဲ့အချိန်မှာ အားညီက ဆယ်တန်း အောင်အောင်ဖြေနိုင်တာ ဂုဏ်ယူစရာပဲ.... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

အမားက သည်လို ကျေးဇူးတင်စကားကို အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း တခုတ်တရ ဆိုတတ်သည်။ အားညီတို့ မိသားစုအတွက်သာမက ရွာအတွက်၊ ပြီးတော့ သည်နယ်ကြောတစ်လျှောက်အတွက် အားညီဟာ စံပြုစရာ လူငယ်တစ်ဦး ပေါ့။ သူတို့တတွေ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုကြလေလေ အားညီကတော့ သူငယ်ချင်း အားဖူကို သတိရမိလေဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ အားဖူသည်လည်း အားညီလို ရည်မှန်းချက်ကြီးသူတစ် ယောက်ပါပဲ။ အားဖူတစ်ယောက် ဝေ့ချမ်းခကိုကူးဖြတ်သည့် တံတားအောက်မှာ ရေထဲတွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး သေနေသည်ဆိုသည့်သတင်းကို ကြားကာစက သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ အားညီ တသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရှိုက်ငိုမိသည်။

မြို့ကြီးပေါ်မှာ ကျောင်းသွားတက်ချင်သည့် အားဖူ၊ တက္ကသိုလ်ရောက် အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ကြုံးဝါးဖူးသည့် အားဖူ၊ ခုများတော့ စစ်မရောက်ခင် မြား ကုန်ကာ ဘဝကို ခူးထောက် အရှုံးပေးသွားပါရောလား။ သူ့မိဘတွေ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် သူ့အားဘာလည်း ဘယ်အရပ်ဒေသကို လွင့်ပါးသွား

သည်မသိ။ မိသားစုမှာအကြီးဆုံးဖြစ်သည့် အားဖူကသာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဘဝတာဝန်ကို ပုခုံးပြောင်းထမ်းရလေသည်။ သတ္တုတူးဖော်ရေးမှာ သူ့အလုပ်လုပ် နေသည်ဟု ကြားတုန်းကတော့ ဘာအလုပ်အကိုင်ဆိုတာ မသိရပေမယ့် လခ ကောင်းတယ်ဆိုလေတော့ စောစောစီးစီး ကျောင်းထွက်ကာ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ရောက်သွားတဲ့ သူ့ဘဝကိုပဲ အားညီတို့က အားကျရမလိုလို ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

သို့သော်လည်း နားဝင်ချိုသော သတင်းကောင်းမှာ တာရှည်မခံပါချေ။ တစ်ခုတည်းသော ဆောင်းအလယ် ညဦးပိုင်းတွင် ခက်ရော်သော မြောက်ပြန်လေ သည် မကောင်းသတင်းကို ဆောင်ကြဉ်းလာပြန်ချေသည်။ အားဖူတစ်ယောက် ဆေးစွဲလို့ ဘိန်းဖြတ်စခန်းကို ပို့ထားရသတဲ့။ ကြားခါစက ကိုယ့်နားကိုယ်ပင် မယုံချင်။ သည်လောက် အေးဆေးပြီး ရည်မှန်းချက်ကြီးတဲ့သူက ဖိုးသမားဖြစ်ရ ပြီတဲ့လား၊ မူးယစ်ဆေးနွံထဲ နစ်ရပြန်ပြီတဲ့လား။

ထိုညက လပြည့်ည။ ရွာဘက်မှ ချောင်းဘက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လျှင် အရှေ့ အရပ်ကနေ မြင့်တက်လာသော လဝန်းသည် ချောင်းရေပြင်တွင် လဲ့လဲ့လေး အရိပ်ထင်နေလေ၏။ အားညီကတော့ ကြည်သာသော လရောင်အောက်မှာ အိပ်မက်မက်နေသလို ဘာကိုဆုပ်ကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ကြောင်အအ ဖြစ်နေခဲ့ သည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ ရှုလေရာရာ အားဖူပုံရိပ်ကိုသာ မြင်ရသည်။

အားဖူဟာ အားညီ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးပါ။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ဖြစ်ကြပေမယ့် သန့်စင်သော ချစ်ခြင်းသာ စိုးမိုးနေ ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ မာကျစ်သွယ်တန်းခဲ့သော ကြိုးမျှင်များကြောင့်ပင် အားဖူကို ပစ်ပစ်ခါခါ မလုပ်ပစ်နိုင်ခဲ့။ ဆေးဖြတ်ဖို့သာ အခွင့်သာတိုင်း သူ့ကိုနားချဖြစ်ခဲ့ သည်။ သို့ပေမယ့် သံထဲရေသွန်ရသလို အချည်းအနီးပါပဲ။ အားညီရဲ့စကားကို နားထောင်ဖို့နေနေသာသာ အားဖူတစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ လူမှန်းပင် မသိတော့၊ အရိုင်းဆန်လာသည်။ လိုချင်တာတစ်ခုတည်းအတွက် မာန်ဖီတတ်လာသည်။ လက်ရဲဇော်ရဲနိုင်လာသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ဆေးဖြတ်စခန်းပို့ပို့ အားဖူနှင့် မူးယစ် ဆေးမှာ တသွေးတည်းတသားတည်းပမာ လှီးဖြတ်မရ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ပြင်ပဖိအားအပူချိန်ကြောင့် အသွင်သဏ္ဍန်ပျက်သွားရသည့် အားဖူကို ကြည့်ပြီး အားညီ ဝမ်းနည်းလိုက်တာ။ “သူငယ်ချင်းရယ်”ဟူ၍ မချီတင်ကဲ ရေရွတ် မိသည်။ သည်လိုနှင့် ဆောင်းနှောင်းမနက်ခင်းတစ်ရက်မှာ အားဖူရဲ့ သတင်းဆို ကို ကြားမိတာပါပဲ။ အံ့ဩစရာ။ အားဖူဆုံးသည့်နေက ဆောင်းတွင်းကြီးဆိုပေမယ့် မိုးတွေ ရုတ်ချည်းညိုလာပြီး တစ်မိမိရွာလေသည်။ ကဆုန်ပေါက်ကျလာသည့် မိုးပေါက်တွေကြားမှာ အားညီတစ်ယောက် စိတ်ရှိသရွေ့ ငိုချလိုက်မိသည်။ သည်

မျက်ရည်များဟာ အားဖူအတွက်... ပြီးတော့ အားဖူများစွာအတွက်ပေါ့။

(၄)

“နင့်အားဘာဆီက ဖုန်းလာတယ် အားညီ”

အားဘာဆီက ဖုန်းလာသည်ဆိုသဖြင့် အသံလာရာဘက်ကို ခေါင်းကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ အမားက စကားကို ချက်ချင်းမဆက်သေးဘဲ သက်ပြင်း ခပ်လေးလေးချသည်။

“ဘာမှတော့ သေချာပြောမသွားဘူး... စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ ဆက်တာ.... ဒီဘက်ကို သူပြန်လာဖြစ်တယ်... နည်းနည်း နောက်ကျမယ်တဲ့”

အားညီအတွက် ကိစ္စအဆင်ပြေခဲ့လား၊ မပြေခဲ့ဘူးလား ဘာမှမသိရ။ တရုတ်ဘက်က ဖြတ်မာနှင့်မြန်မာဘက်က ဖီမော်အကြားတွင် နယ်စပ်ပိတ်ရှိ သည်။ “မြန်မာပြည်-၁၉၆၀”ဆိုသည့် အမှတ်တရကျောက်တိုင်ကို ကျော်လွန်လာ ပြီးလျှင် ဖီမော်ကို ဖြတ်ရမည်။ ပြီးလျှင် ဆုတောင်းတောင်းကို မလှမ်းမကမ်းကနေ ကွေ့ကျော်ပြီးနောက် ရိတ်သိမ်းပြီးခါစ ခြောက်သယောင်းထနေသော လယ်ကွင်း နှင့် လျှိုမြောင်များကိုဖြတ်သန်းပြီးမှ မာလီဖီရွာကိုရောက်သည်။ သည်နား တစ်ဝိုက်မှာတော့ မာလီဖီ၊ ရှစ်ဗျာ၊ လဲမီ၊ လွယ်ဂန်၊ ဘာဂူ၊ ငွေခွမ်၊ ကန်းဖန်တို့ကို လီဆူရွာများဟု သိကြသည်။ တစ်ချို့က မူရင်းနေသည့် လီဆူများ၊ တစ်ချို့ကတော့ အားညီတို့ဘိုးဘွားများလို ဟိုဘက်ပြည်မှာ အရေးအခင်းပေါ်သဖြင့် သည်ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သူများ၊ တစ်ချို့ကတော့ မကြာသေးခင် နှစ်အနည်းငယ်ကမှ စီးပွားရေးလမ်းကြောင်းကို အကြောင်းပြုပြီး ရောက်လာကြသူများဖြစ်သည်။ ဖီမော်မှာတော့ ငေါ့ချမ်းလူမျိုးများပါသည်။

သည်မြေဒေသမှာ နေထိုင်သူက ငေါ့ချမ်းဖြစ်စေ၊ လီဆူဖြစ်စေ၊ လချိတ် ဖြစ်စေ လူမျိုးသာကွဲပြားပေမယ့် စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေးကတော့ အစစအရာရာ တရုတ်ပြည်ကိုသာ အားထားရသည်။ တရုတ်လို ဖြတ်မာဟုခေါ်သည့် ဖီမော်သည် (အထက်) ဖီမော်ဖြစ်ပြီး နယ်စပ်မျဉ်းပြန်လည်သတ်မှတ်ရာတွင် ဖီမော်၏ရင်ခွင် ကို နှစ်ခြမ်းခွဲခဲ့ရာ သည်ဘက် လီဆူရွာတွေက မြန်မာပြည်ဘက်တွင် ကျန်ခဲ့သော (အောက်)ဖီမော်နှင့် ပို၍နီးစပ်လေသည်။ ကျောင်းသင်ခန်းစာထဲမှာ မပါသော် လည်း သည်အကြောင်းကိစ္စတွေကို ဆရာမတွေက ရှင်းပြဖူးသည်။ ပထဝီအနေ အထားကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည့်မျဉ်းဟာ လူသားတို့၏ကြံရွယ်မှုကိုပါ စီရင်ခွင့်ရှိ နေတာ အံ့ဩစရာပါပဲ။

ဟိုဘက်ပြည်မှာ စာအံသံတွေ ညံ့နေသလောက် သည်ဘက်ပြည်မှာတော့

ကျောင်းသားတွေက လယ်ကွင်းပေါ်မှာ ချောင်းထဲမှာ တောထဲမှာ ပြေးလွှားနေကြသည်။ ခရီးလမ်းကြမ်းတမ်းလွန်း၍ တော်ရုံလူ ရောက်ပေါက်ခဲ့သော ဒေသမှာ ပညာရေးမှာလည်း ဘေးချန်ထားခံရသည်က များပါသည်။ မူလတန်းကျောင်းက ရွာတိုင်းနီးပါးရှိပေမယ့် အထက်တန်းကျောင်းကတော့ ချီဗွေ၊ ပန်ဝါနှင့် ထော့ဂေါ့မှာသာရှိသည်။ သည်လိုအရပ်ဒေသမှာ အထက်တန်းပညာရေး ဆုံးခန်းတိုင်အောင်မြင်ခဲ့သည့် အားညီကတော့ နွဲ့ထဲက ကြာပန်းရေစင်လေးပါပဲ။ ရွာကနေ ဆိုင်ကယ်နှင့်သွားလျှင်ပင် နှစ်နာရီကြာအောင် မောင်းရတဲ့ခရီးကိုမမှုဘဲ မိုးရွာသီဆိုလျှင် ဗွက်တောကိုဖြတ်ကာ ထော့ဂေါ့ကျောင်းကို တစ်ရက်မပျက်သွားနိုင်ခဲ့သည့် အားညီ၏ဇွဲမှာ သတင်းမွှေးလှသည်။

အားညီဟာ သည်မာလီးဖြိုမှာတော့ တစ်ဦးတည်းသော ဆယ်တန်းအောင်သူ၊ မြစ်ကြီးနားတက္ကသိုလ်မှာ သွားတက်နိုင်သူ၊ ရွာက ကျန်လီဆူတွေထက် ဗမာစကား ပိုပြီးလည်လည်ဝယ်ဝယ်ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ အားဘာနှင့် အမားဟာ သည်သမီးကို ပန်းအဖူးအငုံလို တသသရှိသည်။ အရိပ်လို တကြည့်ကြည့်လုပ်သည်။ ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ အားညီရဲ့ဘဝဟာ သာတောင့်သာယာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့ရှေ့ရေးကလည်း ဖြောင့်ဖြူးလို့ပါပဲ။ ရွာမှာပဲ ဆရာမလုပ်မလား၊ မြစ်ကြီးနားကိုဆင်းပြီးပဲ တခြားစီးပွားရေးလုပ်မလား။ သည်အထဲ အားညီကို သမီးချွေးမတော်ရန်အတွက် တောင်းရမ်းစပ်ဟပ်သူတွေကလည်း အများသား။

အခုများတော့ သူငယ်ချင်း ဗျာလေးမီးရဲ့အိမ်ကနေ လွင့်ပျံ့လာသည့် မင်္ဂလာသံကိုသာ အိပ်ရာပေါ်က နားစွင့်နေရသည်။ သည်အဖြစ်ကို နာကျင်လှသည်။ သို့ပေမယ့် မည်သူကမျှ အားညီကို မကယ်မနိုင်ပါ။ ချစ်လှစွာသော အားဘာနှင့်အမားပင်လျှင် မတတ်စွမ်းနိုင်တော့ပါ။

“အမား.... တကယ်လို့.... အားဘာပြန်လာလို့ အဆင်မပြေခဲ့ဘူးဆိုရင်”

အားညီသည် ပြောနေရင်းက သူ့အသံတို့ နှစ်ဝင်သွားသည်။ စကားကို မဆက်နိုင်။ သတင်းဆိုးကြားရမှာကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တွေးပြီးကြောက်နေမိသည်။ သည်တော့ အမားက ဆူသည်။ “မဟုတ်တာတွေ တွေးမနေနဲ့” တဲ့။

အားညီကတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာသာ လှဲနေရပေမယ့် အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကို ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းရှိသည်။ သူ့ကို မန္တလေးမှာ ဆေးသွားကုတာကိုက နှစ်ကြိမ်။ ပထမတစ်ကြိမ်တုန်းက ဓာတ်မှန်ရိုက်၊ သွေးစစ်၊ ဆီးစစ်နှင့်၊ ပြီးတော့ ရက်ပိုင်းမျှ ဆေးရုံတက်လိုက်ရသေးသည်။ ဗာလီးဖြိုကိုပြန်ရောက်ပြီး နှစ်မကူးခင်မှာပဲ မန္တလေးကို ဒုတိယအကြိမ် ပြေးရပြန်ပါသည်။ သည်တုန်းက ကျောက်ကပ်ပဲလဲရမှာလိုလို အခြေအနေထိ ဖြစ်သွားသေးသည်။ ကုန်ကျစရိတ်ကလည်း မနည်းနောလှပေ။

နောက်ဆုံးတော့ လက်လျှော့ပြီး အားညီတို့ သားအမိ၊ သားအဖတတွေ ဇာတိမြေကိုသာ ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ထိုစဉ်ကတည်းက စိတ်ဓာတ်အကျကြီး ကျမိတော့သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း ဖောရောင်နေလေတော့ အပြင်လည်း တော်ရုံမထွက်ဖြစ်တော့။ နေ့ရှိသရွေ့ အားညီအချိန်ဖြုန်းမိသည်က သည်အိပ်ရာကုတင်ပေါ်မှာသာ ဖြစ်သည်။ ကုတင်ပေါ်မှာ မှီလျော့လျော့ထိုင်ရင်း သူ ငိုသည်။ သူ ရယ်ပြုံးသည်။ သူ တွေဝေသည်။ သူ ဆွေးရိပ်သန်းသည်။ သူ မောသည်။ သူ နှုတ်ခမ်းကိုက်သည်။ သူ သက်ပြင်းချသည်။

ဘဝသည် ရော်ရွက်ဝါတစ်စလို့ သွေ့ခြောက်လာလေ၏။ ညှာတံယဲ့ယဲ့ကိုသာ အားပြုနေရသော ရော်ရွက်ဝါ၊ နေဒဏ်နှင့်လေဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံလျက် ကိုင်းခြောက်ကို မှီတွဲနေရသော ရော်ရွက်ဝါ။ မြေသို့ မကြွေခလျှင်တောင် စိမ်းသက်မှုကို ပြန်လည်မဆောင်ကြဉ်းနိုင်သော ရော်ရွက်ဝါဖြစ်လေသည်။

ခုတော့ အားဘာတစ်ယောက် အားညီအတွက် တရုတ်ပြည်ဘက်ကို ထွက်သွားသည်။ သူ့အကြံက အားညီကို တရုတ်ပြည်မှာ ဆေးကုမည်ပေါ့။ သို့ပေမယ့် စရိတ်စကကြီးလွန်းလှလို့ အားညီတို့ မတတ်နိုင်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း အမျိုးတွေ ဆီကနေ မှတ်ပုံတင်ငှားဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် မှတ်ပုံတင်ရောင်းမယ်ဆိုလျှင်လည်း ဝယ်လာဖို့ သွားစုံစမ်းလေသည်။ တကယ်လို့ မှတ်ပုံတင်လုပ်လို့ရနိုင်ခဲ့လျှင်တောင် ခရီးက ရှည်ပါလိမ့်ဦးမည်။

“ဟယ်... ဟိုဘက်နဲ့ ဒီဘက် တူတာမဟုတ်ဘူး... ခရီးရှည်လည်း ဝေးလည်း ဟိုဘက်နိုင်ငံမှာ လမ်းက ဖြူးလို့... အခုက ဖြတ်မာ (အထက်ဖိမော်) ကို သွားရမယ်... ပြီးရင် လူခူးကို သုံးနာရီ ကားစီးရမယ်။ လူခူးရောက်ရင် ထိန်ချုံးကို နောက်ထပ် တစ်နာရီ ကားထပ်စီးရမယ်လို့ ပြောတာပဲ... ဟုတ်မဟုတ်က ပြန်ပြီးစုံစမ်းရဦးမှပေါ့... ငါတို့ကိုင်နေတဲ့ စာအုပ်အနီ (ယာယီနယ်စပ်ဖြတ်ကျော်ခွင့်စာအုပ်)နဲ့ ဆိုရင် ထိန်ချုံးထိပ်သွားလို့ရတာ... ခုက ခွင်းမင် (ကူမင်း) အထိသွားရမှာတဲ့... သူတို့ နိုင်ငံသားကဒီကိုသာ ကိုင်ထားနိုင်ရင် တရုတ်ပြည်ထဲ ဘယ်သွားသွားရတယ်... ဆေးကုရင်လည်း အကုန်အကျသက်သာတယ်တဲ့”

အားဘာကတော့ သူ ကြားလာရသမျှ သတင်းစကားနှင့် တက်ကြွနေလေသည်။ အားညီလည်း မျှော်လင့်မိတာပါပဲ။ သူက ရောဂါကို နေ့ညမပြတ် လက်တွေ့ခံစားနေရသူ မဟုတ်ပါလား။ မပျောက်ကင်းချင်သူ ဘယ်သူရှိမှာတဲ့လဲ။

ဒါပေမယ့် အားဘာသွားတဲ့ရက်က ကြာလာပြီး ကြားထဲမှာ ဘာသတင်းစကားမှ မကြားလေတော့ စိတ်အားလျော့ချင်ချင် ဖြစ်လာသည်။ သည့်အပြင်

သည်လိုနိုင်ငံသားကဒ်ငှားတဲ့ကိစ္စ၊ ဝယ်တဲ့ကိစ္စကိုမိသွားရင်လည်း မချောင်ဘူးတဲ့။ ခုနောက်ပိုင်း နယ်စပ်တွင် အစစ်အဆေးများလှသည်လေ။ အခြေအနေအလုံးစုံ ကတော့ အားဘာပြန်လာမှ သိရမည်ပဲ။

အားညီကတော့ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သည်တစ်ခေါက် မအောင် မြင်ခဲ့လျှင် အသက်ပဲ အသေခံလိုက်တော့မည်။ နောက်ထပ် ဆေးမကုတော့ဟု စိတ်နာနာနှင့် စဉ်းစားထားသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိလေသည်ပေါ့။

အားဖူက အရွယ်ကောင်းမှာ မူးယစ်ဆေးကြောင့် သေပွဲဝင်ရသည်။ ပန်းကောင်း အညွန့်ကျိုးခဲ့ရသည့် အဖြစ်ပါပေ။

သူကရော...။ သူ့ကိုယ်သူ အားညီ ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ သူသည် လိမ္မာခဲ့သည်၊ ကြိုးစားခဲ့သည်၊ ရည်မှန်းချက်ကြီးခဲ့သည်။ သည့်အပြင် ဘဝကိုလည်း မယိမ်းမယိုင် လျှောက်လမ်းခဲ့ပါသည်။ အခုတော့ သူသည်လည်း ဘဝစစ်မျက်နှာစာမှာ တိုက်ပွဲ ကျလုလု ခြေကုန်လက်ပန်း ဖြစ်နေလေပြီ။

သည်လို ရေတိမ်မှာနစ်ရတော့မည့်အဖြစ်အတွက်တော့ အားညီ ဝမ်းနည်း လှသည်။ ထိုက်တန်ပါရဲ့လားဟု နာနာကျည်းကျည်း တွေးမိသည်။

အို... ငေါ့ချမ်းခမြစ်ကို စောင့်ရှောက်သော ဘုရားသခင်၏ အစေအပါးတို့ကို တိုင်တည်ပါသည်။ ကျွန်မ အားညီသည် ဒေသအတွက် အကျိုးပြုချင်ပါသည်။ သည်ဒေသကို ဖွံ့ဖြိုးစေချင်ပါသည်။ စိတ်ရှိသလိုလည်း ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ သည့် အတွက်ကြောင့် ကျွန်မခံစားရသော ဝေဒနာတို့ အမြန်ဆုံးသက်သာ ပျောက်ကင်း ပါစေ။

သူ ဆုတောင်းတိုင်တည်ပြီးပြီးချင်းမှာပင်... အိမ်ခြံဝင်းတံခါးကို တစ်စုံတစ် ယောက်က ဖွင့်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အမားရဲ့ အသံကလည်း နောက်ကနေ ကပ်ပါလာလေသည်။

“ဟေး... နင့်အားဘာ ပြန်ရောက်ပြီ”

အားဘာ ပြန်ရောက်ပြီတဲ့။ အားဘာ.... အားဘာ ပြန်ရောက်ပြီတဲ့။ အားဘာ ရေ့...။

